ZANUKA LISANDROS

VISUCY

ZANUKA LISANDROS

VISUCY

EDITURA Celestium
universul literelor

Editura CELESTIUM
Oradea, Str. Sucevei, 107, CP 410095
Tel: 0359 172 276 / 0746 600 062
Email: office@edituracelestium.ro
Pe site-ul editurii găsiţi cărţi scrise numai de
autori români atât de ficţiune cât şi non-ficţiune

www.edituracelestium.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LISANDROS, ZANUKA
Visucy / Zanuka Lisandros. - Oradea : Celestium, 2016
ISBN 978-606-8871-10-3
821.135.1-31

ISBN:
978-606-8871-10-3

Tehnoredactare:
Norbert Marton

Corectură:
Ioana Dumitrăchescu

Copertă:
Norbert Marton

Tipărit în România

Această carte este protejată prin dreptul de autor. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului drepturilor de autor, reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

© 2017 Editura Celestium • Toate drepturile rezervate

“Aş vrea ca toţi să deveniţi conştienţi de propriul vostru Adevăr. Să nu rătăciţi în minciună şi ipocrizie iar Sufletul vostru să fie eliberat din robia viselor false”.

EPILOG

Oamenii erau morţi. Morţi de-a binelea. Le verificam pulsul. Privirea lor era rece ca şi gheaţa. Ochii lor mă priveau ca pe un inamic sau mai rău ca şi pe un ucigaş. Erau plini de ură şi de sânge. Cu cât mă apropiam de ei mai mult cu atât aveau o dorinţă mai aprigă de a mă ucide. Puteam să simt asta în inimă. Prin venele lor nu mai curgea viaţă ci doar trecutul şi viitorul. Erau îngheţaţi asemeni unei statui de gheaţă pe care o sculptezi şi când nu îţi mai place cum a ieşit o refaci în alt mod. Nu mai aveau nici putere să trăiască. Se chinuiau zi de zi cu problemele pe care ei singuri le creau într-un mod inconştient. Ei nu ştiau să trăiască.

Purtau cu ei tot timpul vibraţia morţii. Rătăceau prin mormanele de oameni morţi, la fel ca ei. Din depărtare se auzea câte un tun. Un strigăt. Puteai să vezi doar imaginea morţii. Puteai să simţi doar disperarea celor care erau pe stradă şi se pregăteau să moară sau să trăiască. Mirosul de sânge proaspăt se învăluia în întregul oraş. Voiam să cred că nu este posibil aşa ceva.

O femeie s-a apropiat de mine. Era murdară, speriată şi se uita într-un punct fix.

— Drăguţă, aici este războiul. Trebuie să te ascunzi. Neapărat. Fugi unde vezi cu ochii. Nu mai sta aici pentru că ăştia te vor omorâ. Este păcat de tinereţea ta.

— Ce război? am întrebat eu mirată, văzând cum unul câte unul erau încărcaţi de câte un glonţ şi doborâţi pe trotuar.

— Războiul Bisericii contra spiritualităţii.

În acel moment inima mea s-a oprit. Totul din jurul

meu a dispărut. Oamenii care erau morţi se transformau în oameni care veneau după mine. Pe rând se apropiau de mine, cu pistolul îndreptat asupra mea.

„Ce mă fac? Creatorule cel bun ai o soluţie la toate astea? Te rog să mă ajuţi!”

Paşii lor te înspăimântau.Erau tot mai mulţi.Sunetul lor se auzea în fiecare mişcare. Fiecare pas era câte o bătaie a inimii mele. Eram pierdută. Ei continuau să vină până când erau la un metru de mine. Am încercat să fug dar picioarele nu mă mai ascultau. Oamenii au îndreptat pistolul spre inima mea şi eu cu lacrimi fierbinţi pe faţă aşteptam viaţa sau moartea să vină să mă ia. Sunetul pistolului se auzea tot mai tare până în inimă. Gloanţele aveau un drum precis.

Bătăile inimii îmi erau din ce în ce mai mici. Tremuram. Priveam spre feţele lor satisfăcătoare pentru că au mai omorât o vindecătoare. O lumină mare apăru înaintea mea. Încet, urcam spre ea şi îmi luam rămas bun de la viaţă. Eram moartă.

CAPITOLUL 1

Deschid ochii. Încă sunt aici. Încă respir. Ating patul şi simt cearceaful de sub mine. Îmi duc mâna la cap şi simt perna pe care stau.Privesc spre geamul alb. Soarele străluceşte sus pe cer. Ce bucurie mă cuprinde! Ce fericire este în inima mea! Tot ce simt acum este o imensă binecuvântare asupra vieţii.Mă ridic din pat, îmi caut hainele şi încep un dans al fericirii. Am supravieţuit unui vis care mă smulgea din viaţa mea într-un coşmar.

Sunt ani buni de când manipulatorii se joacă aşa cu mintea mea. În fiecare seară când adorm există posibilitatea să nu mă mai trezesc. Simt că nu pot să controlez aceste lucruri. Ei sunt mult mai puternici decât mine.

Este timpul să îmi fac o cafea şi să mă trezesc mai bine. Mă uit în calendar. 25 martie 2050. O nouă zi. Păşesc plină de bucurie în bucătărie, în picioarele goale pe gresia rece. Dau drumul la apa fierbinte şi îmi pun cafeaua la fiert. În tot acest timp, îmi voi suna cel mai bun prieten al meu.

— Alo, Victor? Sunt aici şi azi! Abia ce m-am trezit. Şi sunt extrem de fericită şi mulţumită că nu am ales să urc tot

mai sus. Da! Am realizat din nou că sunt într-un vis indus de ei. De data asta visul a fost legat de un război. Nu știu ce treabă are asta cu mine. Probabil vor să cred că va exista un război. Te pup și te îmbrățișez!

Victor este cel mai bun prieten al meu. Păcat că nu mă pot îndrăgosti de el. Este un bărbat atât de frumos încât orice femeie s-ar topi după el. În orice caz, a avut în viața lui nenumărate femei, care mai de care. Blondul părului său iese în evidență în orice circumstanță. Nici nu mai trebuie să se vopsească. Iar ochii aceia albaștri ca și marea. Îți vine să te scufunzi în ei.

Am avut nenumărate experiențe minunate și plăcute cu Victor. El este cel mai bun sfătuitor al meu. Îl cunosc de când am venit la București, eu fiind născută într-un oraș din provincie. Întâlnirea cu el a fost amuzantă și haioasă. Căutam un magazin în centrul Bucureștiului care să aibă produse naturiste. Neștiind unde se află strada cu pricina, am întrebat prima persoană întâlnită în cale.

— Nu vă supărați, caut un magazin...

— Nu mă supăr, poți să-l cauți dar nu mă întreba pe mine pentru că eu sunt pierdut pe aici, nici măcar nu știu unde sunt.

— Cum să nu știi, întreb eu mirată. Ești în București.

Băiatul mă privea cu ochii mari, albaștri zâmbitori.

— Aaa, asta știam.

— Vai, îmi cer mii de scuze, nu știu ce este în capul meu, off.

Nici măcar nu am mai apucat să îi spun ceva, deja simțeam picioarele cum o iau la goană. Băiatul se ținea după mine. După ce am alergat de nebună o stradă întreagă, mă opresc și tipul gâfâind îmi zice.

— Şi eu îmi cer scuze, dar nu mi-ai spus la revedere. Nu se face aşa ceva!

Din acel moment, am rămas prieteni foarte buni. Deja sunt 3 ani de zile de când ne cunoaştem şi vorbim orice despre noi. Deşi la un moment dat a venit vorba despre o relaţie amoroasă am preferat să rămânem doar prieteni şi atât.

Imediat după ce închid aud paşi suspecţi ce parcă vin din dormitorul meu. "*Ce naiba aud acum iar?*" Îmi fac curaj şi mă îndrept spre cameră. Zgomotul se aude tot mai tare. Inima mea face un zgomot mai puternic. Paşii mei se mişcă încet dar sigur. Câte un pas. Uşa s-a deschis parcă singură.

Ochii mei se abat acum spre patul meu unde stă un domn. Se joacă cu ursuleţul meu de pluş care mă păzeşte de fiecare dată când merg la culcare. Tipul este brunet, îmbrăcat cu un sacou negru cu alb,şi are o privire pătrunzătoare de violator. Mă uitam la ursuleţul meu care era ţinut intre palmele mari şi uscate ale lui. Parcă voia să strige după ajutor. Eu ţin foarte mult la ursuleţul meu, care este un tovarăş de joacă şi de pază. L-am primit când eram mică de la mama mea. Şi de atunci suntem de nedespărţit. Ticălosul ăsta nu încetează să tragă de lăbuţele lui.

— Ce mă priveşti aşa, vrăjitoareo? Credeai că nu vom da de tine? Sau că nu te vom găsi? Ce naivă poţi să fii! Ai jucării de pluş! Ce vrei să le faci? Magie? Sau voodoo!

Tipul avea o voce caldă, nu foarte groasă dar totuşi numi dădea un sentiment de siguranţă. Mă uitam la el şi nu înţelegeam. Parcă vedeam o parte din mine. O parte care nu acceptă ceea ce sunt. Mă aşez timid pe marginea patului.

— Cine eşti şi ce cauţi aici? răsună vocea mea răguşită.

— Am venit să te mai vizitez din când în când. Ţi-ai cam

luat libertatea în cap din câte văd eu. Jucării de pluş, voodoo, magie, clarviziune, ce sunt astea? Până unde vrei să ajungi? Ce mai urmează? Trezirea naţiunii sau revolta naţiunii?

— Sunt prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri. Nu îţi voi da niciun argument.

În acel moment, tipul se ridică, aruncă ursuleţul pe pat lângă mine şi cu o privire parşivă îmi spuse:

— Bine fetiţo, lasă ca o să avem noi timp să argumentăm, într-o zi. Dar până atunci vezi, vezi ce faci cu libertatea ta. Şi cu vrăjitoriile tale! Oamenii oricum nu mai cred în magie, aşa că nu-ţi fă iluzii! Totul poate avea o explicaţie ştiinţifică.

Bărbatul începu să râdă. Avea un râs nebun. De parcă voia să îşi bată joc de mine şi de cuvintele mele. A râs aşa timp de câteva secunde apoi s-a oprit şi m-a privit în ochi.

— Abia aştept să îţi dezvălui secretele tale, zise el.

— Spre deosebire de tine eu nu am niciun secret. Aparent, tu ştii totul despre mine dar eu nimic despre tine.

— Nici nu ai cum să ştii, eu nici măcar nu exist.

Râsul său sarcastic m-a făcut să îmi ţin palmele peste urechi. Am închis ochii şi am respirat uşor de câteva ori. Eram în bucătărie. Cafeaua se fierbea. Am început să tremur. Cineva este pe urmele mele. Am văzut asta în flashul pe care l-am avut. Bărbatul din camera mea era o viziune.

Telefonul începu să sune ca un disperat. În camera mea se odihneau cele două animale ale mele de companie. Beagle-aşul meu Rony şi siameza mea Sisi.

"Ce aş putea totuşi să fac? Să plec? Să mă ascund? Unde?"

Gândurile din capul meu nu voiau să mai înceteze. Erau atât de multe încât simţeam cum capul îmi explodează dacă mai gândesc mult. Doream doar linişte. Ceasul îmi arăta ora 10, moment în care eu trebuia să fiu la cabinetul meu.

Trebuie să și mănânc ceva. Nu mă pot hrăni numai cu aer. Deși în est se practică această tehnică, prin care poți trăi numai cu aer, eu nu am ajuns încă la nivelul acela. Poate într-o zi dar, parcă nu pot fi de acord să nu mănânc nimic. *"Doamne, acele fripturi cu salată și să nu mai zic de clătitele mamei, o Doamne acele gusturi, și să trăiesc doar imaginându-le? Nu pot fii de acord cu așa ceva."* Și dacă tot veni vorba de acele bunătăți, hai să îmi prepar ceva rapid înainte de a merge la cabinet.

Sunt pe stradă, doar eu și gândurile mele care se îngrămădesc în capul meu. Tot nu îmi vine să cred că mi se întâmplă una ca asta. Cineva dorește să mă distrugă. Dar de unde știu ei aceste lucruri? Știu că în lumea asta totul este haotic și plin de încurcături dar totuși. Să te urmărească cineva în asemenea hal încât să știe că ascunzi un secret, este totuși misterios.

Acum, dacă îmi aduc bine aminte, guvernul ne-a făcut la toți câte un card unde te monitorizează orice ai face. Când scoți bani din bancomat, când mergi la medic, când mergi la cumpărături, când te întâlnești cu cineva, trebuie să validezi cardul. Este un card simplu, galben pe care scrie: *"Noi avem grijă de viața ta"*. Astfel, ei consideră că pot evita accidentele, pot anunța oamenii de eventuale boli pe care ei nu le știu, pot prinde criminalii oriunde ar fi. Dar tot prin cardul acesta ei te monitorizează când dormi.

Îmi aduc aminte, acum doi ani când s-a introdus acest card, oamenii au ieșit în stradă, au fost multe încăierări, unii au murit și au fost omorâți pentru că nu doreau să ac-

cepte acest card. Unii au fost aruncaţi în închisoare sau mai grav, s-au sinucis. În acele momente eu eram la cabinetul meu, unde ajut oamenii să se descopere pe ei înşişi şi să îşi revină din stres şi boală.

Cabinetul clarvăzătoarei martie 2048

Simţeam cum mă cuprinde o durere groaznică de cap şi îmi ţineam mâinile deasupra capului ca să îmi vindec durerea. Ştiam că aşa nu o să îmi treacă. Va fi doar de scurtă durată. Efectul ei trece odată ce energia circulă prin capul meu dar cauza... Trebuie să existe o cauză. Orice boală sau disconfort are o anumită cauză. Mă ridic de la masă, ameţită şi tot cabinetul începe să se învârtă cu mine. Tot mai tare. Tot mai tare.

Mă pun pe fotoliul unde pacienţii îmi vorbesc despre viaţa lor. Simt cum toată energia lor îşi face acum loc în mine şi mă domină. Închid ochii. Respir uşor. Îmi las capul pe spate şi încep să văd cauza reală a durerii mele de cap. Intru în lumea reală a interiorului meu. Aici, am parte de un adevărat şoc. Observ cum o parte din mine începe să mă critice pentru ceea ce fac. Teama de a trezi omenirea aflată acum în moarte clinică mă autodepăşeşte. Încep să fac pace cu această teamă şi să îi spun că nu are cum să se întâmple ceva. Linişteşte-te, totul este în regulă. Te iubesc şi te admir pentru că eşti aici. Îţi mulţumesc pentru atenţionare. Te îmbrăţişez.

În timp ce îmi îmbrăţişam teama şi eram fericită pentru că am rezolvat această mică problemă, aud un zgomot ciudat şi o uşă care se trânteşte din senin. Repede, mă ridic de pe scaun, deschid uşa dar...

Surpriză! În faţa mea stătea un om în vârstă, foarte slăbit şi în cărucior cu rotile. Trântise uşa în urma lui. Mă privea. Ochii lui erau roşii de plâns. Mâinile îi tremurau uşor. Le duse la ochii, plângând şi suspinând ca un copil. Îl priveam şi simţeam compasiune.

— Bună ziua, cu ce vă pot fi de folos? am întrebat eu privindu-l adânc.

— Am venit ca să aflu ce dracu este cu mine. Săptămâna trecută m-a lovit maşina. Am fost la câţiva paşi de moarte. Mă vedeam de sus, zburând...

— Aţi fost în moarte clinică?

— Nu ştiu în ce am fost. Ştiu că m-am văzut de sus, am trecut printr-un tunel, am auzit glas de îngeri, am fost acolo... şi nu mai apucă să continue căci lacrimile îi inundau vorbele.

— Vă înţeleg. Veniţi vă rog mai aproape de mine.

Se apropie de mine, parcă cu teamă. Îl vedeam cum plângea, cum lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă. I-am dat o batistă. O luă parcă şi mai înfricoşat. Mă vedea prima oară, oare să aibă încredere în mine?

— Dacă sunt nebun?

— Aşa credeţi? Păi să vedem. Spuneţi-mi vă rog numele dumneavoastră, data naşterii, localitatea şi ora naşterii.

Eu sunt mereu pregătită pentru răspunsurile pe care am să le dau. În afară de asta le fac şi astrograma, numerologia. Dar cel mai important este să privesc la viaţa prezentă şi trecută a lor.

— Mihai Dragomir, 20 martie 1970, ora 20.30 localitatea Bucureşti.

Închid ochii şi mă conectez la puterea şi darurile mele. În faţa ochilor mei se desfăşoară o scenă parcă ruptă din

filme. O femeie, micuță de statură, blondă, cu ochii verzi care îți pătrundea în suflet, era la masă cu un domn bine făcut, înalt, ochii albaștri. Mâncau ciorbă de burtă și purtau o discuție prietenească. Apoi dintr-odată aud un strigăt lung, disperat și țiuitor. Mă țin de urechi și rămân cu ochii închiși. Privesc scena precum aș privi un film la cinema. Totul se derulează în fața ochilor mei. Simt o tensiune în aer care îmi dă fiori pe șira spinării. Femeia luă pe rând toate vasele din care au mâncat și le aruncă pe jos, împrăștiindu-se în mii de bucățele. Bărbatul o prinde de gât și o strânge tare, abia mai poate respira. Se aud urlete în capul meu. Încep să mă agit și să înțeleg ce se întâmplă. Intuiția îmi spune că acest bărbat care stă în fața mea în scaunul cu rotile este acel bărbat care a strâns femeia de gât. Revin înapoi, speriată.

— Aveți probleme cu o femeie?

Domnul Mihai continuă să plângă și să se agite. Îl privesc. La cei 80 de ani pe care îi are, este unul dintre cei mai expresivi bărbați pe care i-am văzut. Ochii albaștri, parcă nu ar fi trecuți de vârsta pe care o are. Seamănă foarte mult cu bărbatul pe care l-am văzut în clarviziune. Părul în schimb este cărunt. Iar în imaginea mea era brunet. Statura însă impunătoare nu semăna deloc cu cel care devenise acum.

— Femeia aceea care mi-a făcut mie viața amară este mama mea. Nici nu vă pot spune cât regret am în suflet pentru ce s-a întâmplat. Dar mi-am ispășit pedeapsa. Am fost trimis ca un criminal periculos la cea mai groaznică închisoare.

Uimirea nu mai este caracteristica mea. Pe la mine au trecut foarte mulți criminali care au ajuns să regrete faptele lor. Aceasta însă este de departe una din cele mai dureroase crime. Omorârea propriei mame este o crimă odioasă.

— De ce aţi făcut asta?

— Pentru că nu a putut să accepte femeia pe care o iubeam. Dorea să mă căsătorească cu o altă femeie care avea un statut social mai mare. Dar eu nu am fost de acord niciodată cu asta. Nu o iubeam pe aceea femeie. Nu o doream lângă mine. Ea mă iubea şi punea cu mama la cale tot felul de lucruri urâte. Într-o după masă, prin anul 2000 eram la masă cu mama, mâncam şi atunci mi-a zis că nunta mea va avea loc indiferent dacă eu sunt de acord cu asta sau nu. Mi-a zis că îmi vă omorî fiinţa cea mai dragă, cumpărase otravă şi voia să îi pună în mâncare. M-am îngrozit, m-am enervat, i-am spus că nu, că mai bine să moară ea decât fiinţa pe care o iubesc. Ea a început să arunce cu toate vasele pe jos. A început să ţipe şi eu am strâns-o de gât... Doamne. A căzut leşinată şi pe drum spre spital şi-a dat ultimul duh.

— Vă rog, nu vă mai chinuiţi, am spus eu, după ce l-am văzut cât de rău îl doare. Am văzut imaginea. Este îngrozitoare. Ştiţi? Nimeni nu are dreptul să ia viaţa cuiva. Şi uitaţi ce aţi păţit. Aţi avut acest accident de maşină în care aţi rămas paralizat. Totul se plăteşte în viaţa aceasta.

— Ce pot să fac domniţă? Ştiu că în curând voi pleca şi eu din această viaţă şi am să o întâlnesc acolo. Ce groaznic va fi. Of Doamne.

— Nu încă. Dacă nu aţi plecat când a avut loc accidentul atunci trebuie să mai rămâneţi, i-am spus eu închizând din nou ochii. Văd în prezent că aveţi nevoie de multă iertare. În primul rând, de iertarea dumneavoastră. Iertaţi-vă pentru tot ce aţi făcut. Apoi aveţi nevoie de iubire. Începeţi să vă iubiţi şi să priviţi lumea cu alţi ochi. Învăţaţi să fiţi optimist. Altceva ce aveţi de învăţat este să faceţi ceea ce vă place. Misiunea dvs nu s-a terminat încă. Aveţi multe de făcut. Dar asta veţi afla mai târziu.

— Eu vreau să plec. Sunt foarte chinuit. Gândurile ucigaşe nu îmi dau linişte şi pace nicio secundă. Este teribil să trăieşti aşa.

— Nu puteţi pleca acum. Trebuie să vă treziţi. Ascultaţi-vă inima! Sufletul! Iertaţi-vă pentru tot ce aţi făcut şi apoi iertaţi şi pe cei din jur. Toţi merită iertarea. Toţi merită iubirea. Acum aţi primit cea mai dură lecţie. Dacă trăiţi tot în momentul acela din trecut pierdeţi momentul de acum. Şi nu îl mai puteţi recupera.

Bătrânul mă privi cu ochii mari şi duioşi. Îşi întoarse privirea în jos, cufundat în gândurile negre pe care le avea. Se vedea clar pe el că nu putea să mă înţeleagă. Nu încă. Dar timpul acela va veni în curând. Îmi zâmbi, puse banii pentru consultaţie pe masă şi ieşi pe uşă afară.

— Vă mulţumesc, îmi spuse zâmbind amar.

Nu am timp să mă gândesc la toată durerea şi spaima din sufletul unui criminal sau al unui om care suferă. Şi eu am suferinţele mele. Sunt puternică dar mă doboară unele energii pe care le simt şi care mă influenţează. Eu ştiu că sunt aici pentru această misiune mare. Faptul că trezesc oamenii pentru mine este o meserie ca oricare alta.

Acum, în aceste vremuri, în care Biserica a interzis cu desăvârşire orice formă de autocunoaştere, s-a ajuns şi la amenzi usturătoare iar cei care practicau orice alt cult erau trimişi la închisoare. Eu însă sunt aici pentru că am rămas singura care poate să mai schimbe ceva. Oamenii au încredere în mine pentru că eu le spun cele mai adânci secrete. Dar toţi ceilalţi nu mai sunt aşa. Auzisem că mai demult erau oameni care se ocupau de vindecarea pacienţilor şi mulţi trăiau mai mult decât îşi imaginau. Astăzi, doctorii se ocupă de moartea pacienţilor şi ei ascultă orbeşte de aceşti

criminali care nu ştiu ce este sufletul, mintea şi trupul. Ci doar ce sunt medicamentele. Şi cum se pot utiliza astfel încât pacienţii să trăiască mai puţin decât este necesar.

Mă pregăteam de următorul pacient când în cabinetul meu intră un domn, frumos îmbrăcat, înalt, cu o voce caldă. Serios? Oare poate fi el? Cel din viziunea mea? Să ne ştim de 2 ani de zile?

— Domnişoară Karina, îmi zise în timp ce se punea pe scaun. Ce faci tu aici se numeşte "*ocultism*" ceea ce este interzis cu desăvârşire.

Mă privea fix în ochi. Pentru un moment m-am pierdut.

— Da... ştiu, am bâiguit eu, încet.

— Şi ce facem cu tine? Închisoarea sau moartea? Ce preferi?

Linişte totală. În acel moment nu mai ştiam nici măcar cum mă cheamă, cine sunt sau ce fac aici. Privirea lui dulce era tot ce vedeam.

— Niciuna, dacă se poate, am spus eu încet şi cu emoţii.

— Hopa, unde a dispărut vindecătoarea cea tare în gură, Karina? zise tipul râzând între dinţi.

"Cum adică? De unde mă cunoaşte? "

— Vrei să spui că ne cunoaştem?

— Ohooo, de prea mult timp, dragă Karina, cum prea bine ştii, eu sunt **CEL ALES** să fiu umbra ta.

— Şi... ce doreşti?

Ochii mei au căzut pe geanta mare pe care o ţinea în braţe. Mai bine zis, geamantanul maro pe care îl şi deschise în momentul în care am întrebat eu, ce doreşte.

— Uite, doresc să îţi dau acest card. Este ordin de la Minister.

— Cardul acesta te ajută să ai o viaţă minunată şi în si-

guranţă. Cu ajutorul acestui card noi vom monitoriza tot ce ţine de viaţa ta. În cazul unei boli te vom contacta să îţi spunem. Dacă vei pleca cu maşina vom putea să îţi oferim coordonate astfel încât să nu se întâmple niciun accident. De asemenea, dacă cineva îţi va dori răul, noi te vom anunţa.

— Noi?

— Pază şi protecţie socială. Acest card trebuie validat de fiecare dată când te întâlneşti cu cineva, când te trezeşti, când te pui la somn, când mănânci, când pleci pe undeva, când scoţi bani din bancomat, când mergi la cumpărături. Oricând faci aceste lucruri, noi suntem aici să te păzim.

— Ok şi când merg la toaletă? am întrebat eu cu jumate de gură, mai mult în glumă decât în serios.

— Domnişoară, fii serioasă. Nu ne interesează când mergi la toaletă dar ne interesează când faci baie, deoarece se vor înregistra câţi m3 de apă consumi atunci când te speli şi îţi vom trimite acasă cât ai de plată.

Tipul se uita la mine foarte serios. Eu nu ştiam ce să zic, ce să cred. Era o aiureală totală. Practic ei ne puteau monitoriza şi manipula după bunul lor plac. Eu nu puteam tolera aşa ceva. Dar nici să ajung în închisoare nu îmi doream. Aveam oameni care depindeau de mine în totalitate.

— Să fii foarte atentă! În câţiva ani vei dispărea şi tu, sau cel puţin meseria ta şi vei fi nevoită să cauţi alt loc de muncă.

— Cum aşa? Lacrimile începeau să apară pe faţa mea curată. Vreţi să distrugeţi oamenii care fac bine? Care ajută omenirea?

— Cum o ajută? Prin iluzii şi vise? Prin magii şi vrăjitorii? Prin pactul cu diavolul? Oamenii nu au cum să se vindece de unii singuri, asta este foarte clar! Noi nu avem

putere! Toată puterea este în Dumnezeu! El este singurul care decide cine se vindecă şi cine nu. Cine are bani şi cine nu. Clar? Nu veniţi voi să vindeţi iluzii şi să vă îmbogăţiţi de pe urma oamenilor naivi!

Lacrimile tot curgeau, mai mult de ciudă şi de nervi, deoarece acest om nu cunoaşte Adevărul. Dumnezeu nu ar face aşa ceva. Nu ar deosebii pe unii de alţii.

— Bine şi dacă nu doresc să folosesc acest card, ce se întâmplă? am întrebat eu după ce m-am liniştit puţin.

— Închisoarea sau moartea! Una din astea două. Tu alegi ce este mai bine pentru tine, Karina.

Privirea lui mă săgetă şi mă umplea de ură şi de iubire în acelaşi timp. Ce simţeam nu putea să fie adevărat. De când îl ştiu pe acest tip? Cine este?

Mă opresc şi privesc drumul pe care paşii mei păşesc. De atunci folosesc acest card blestemat. Şi împreună cu mine alte milioane de oameni din toată lumea. Cardul era folosit doar în Uniunea Europeană dar avea să fie introdus în toată lumea în câţiva ani. Privesc la oamenii care merg pe lângă mine, singuratici, trişti şi resemnaţi cu această soartă. Dar eu nu! Vreau să merg mai departe cu această descoperire. Vreau să ştiu cine sunt ei şi ce caută cu adevărat. Cei mai mulţi oameni care vin în cabinet sunt deja bolnavi la cap. Cu mulţi nici măcar nu pot discuta. Aşa am ajuns? Să trăim în nebunie?

Mă opresc să privesc o vitrină cu rochii frumoase. Sunt strălucitoare. De mică am iubit rochiile. Mama mea mereu îmi cumpăra câte o rochiţă pe care o purtam foarte mândră

de mine. Ochii îmi cad pe o rochie roşie şi lungă, decoltată. Mi-aş dori foarte mult să o am. Mă vizualizez deja în ea. Ce bine mi-ar sta.

Când deschid ochii, cineva stă lângă mine privind rochiile din vitrină.

— Tu? am zis eu cu jumătate de gură.

— Bună. Ne cunoaştem? Îmi zise străinul vădit emoţionat.

Îl privesc de zece ori, îi iau măsura, ochi în ochi ne privim. Speriată dar şi dornică să îl cunosc mai bine pe străinul de lângă mine nici măcar nu ştiu ce să îi spun. Seamănă atât de mult cu El încât nu ştiu dacă să îi spun asta sau nu.

— De milioane de ani, îi răspund eu.

— Atunci înseamnă că nu ne-am întâlnit întâmplător, râse el finuţ.

— Nu, nu există întâmplare.

— Aş vrea să merg în magazin, vrei să mă însoţeşti?

Ah, nu cădea în plasă, Karina. Tot ce vrea este să te amăgească. El nu poate să fie atât de blând cu tine. Nu se poate comporta frumos. Nu poate. Este exclus. Orice gând ca acest om să fie sensibil este mai degrabă o iluzie.

— Nu cred că este ok să intru şi eu. Poate tu ai treabă acolo.

— Din moment ce ne-am întâlnit aici şi viaţa ne-a adus faţă în faţă, eu zic că merită o încercare. Tu ce zici?

Privirea lui dulce şi ochii cei zâmbitori m-au dat peste cap. Nici măcar nu pot să mai mişc maxilarele şi să mai spun ceva. Îmi este imposibil. Mă văd nevoită să mă mişc doar şi să intru în magazin alături de el.

— Ce rochiţă ai prefera dintre astea, mă întreabă el pe un ton serios.

Sunt stană de piatră în faţa lui. Clipesc de câteva ori şi îl urmăresc cu privirea. Iar emoţiile astea ale iubirii, fir ar! Eu nu pot să mă îndrăgostesc de nimeni. Acesta este unul dintre secretele mele pe care el le ştie foarte bine. Dacă o fi el. Sau poate doar seamănă cu acel om din visele mele? Nu mai ştiu nimic. Sunt total confuză. Ce să îi răspund?

— Nu, nu vreau să te deranjezi pentru mine sau să cheltuieşti banii, nici măcar nu ne cunoaştem.

— Cum să nu? De milioane de ani!

— Era doar o frază aiurea, nu am vorbit serios.

— Nu contează, eu vreau să îţi dăruiesc o parte din inima mea. Dacă tu accepţi această rochiţă pe care eu să ţi-o cumpăr, aş fi foarte fericit.

Oare chiar vorbea serios? Să îl las să îmi cumpere rochiţa? Simte şi el la fel ca mine? Mă apropii de el tot mai mult. În timp ce el zâmbeşte fericit şi aşteaptă răspunsul, eu îl strâng în braţe şi îmi apropii buzele de el. Observ că nu bate în retragere. Din contră, se apropie tot mai mult de mine şi el. Îşi doreşte la fel ca mine să mă sărute şi să simtă gustul dulce al dragostei.

Vânzătoarea se apropie de noi:

— Bună ziua, vă pot ajuta cu ceva?

— Bună ziua, aş dori o rochiţă pentru iubita mea, zise el fericit.

Enervată de această vânzătoare băgăcioasă care nici măcar nu m-a lăsat să îl sărut, răspund în doi peri.

— Ok, atunci hai să luăm rochiţa aceea roşie, decoltată.

— S-a făcut, dragoste, îmi zise el, prinzându-mă de obraji.

Nu înţeleg această strategie. Cum de a spus în faţa vânzătoarei că sunt iubita lui? Ce urmăreşte prin asta? Îmi pare foarte ciudat.

— Cum adică iubita ta? l-am mustrulit eu încet, în timp ce vânzătoarea a mers să ia rochița și să o împacheteze.

— Karina, ce ai pățit? Nu mă mai recunoști?

— Poftim? Ar trebui să te recunosc?

— Sunt eu, iubitul tău. Suntem împreună de 2 ani de zile. Urmează și să ne căsătorim, în curând.

La așa ceva nici măcar nu mă așteptam. Cum poate să spună așa ceva un străin? Nici măcar nu știam cum îl cheamă. Nu! Este un mincinos fără pereche.

Vânzătoarea s-a întors cu rochița cea roșie.

— Poftiți, aici este rochița pe care o doriți.

Străinul a plătit și s-a întors către mine cu rochița. Eu sunt în stare de șoc. Așa ceva nu se poate întâmpla.

— Karina, ce este cu tine?

Tot ce pot să fac este să o iau la goană, departe, cât mai departe.

— Stai, ia te rog, rochița aceasta, este simbolul iubirii noastre, Karina.

Iau rochița și alerg. Strada îmi pare acum mai pustie ca niciodată. Sunt doar eu și niciun suflet.

Deschid ochii larg.

Sunt în pat întinsă. Lângă mine se află o rochie roșie.

CAPITOLUL 2

Oftez.

„Oare chiar am înnebunit?”

Îmi ridic ochii şi privesc în jurul meu. Totul este în ceaţă. Lucrurile din jurul meu sunt necunoscute. Unde îmi este telefonul? Dar cartela? Şi... mobilierul meu? Televizorul cu ecran lat? Unde îmi sunt animăluţele?

Încep să pipăiesc cearceaful şi perna.Pe pătura care mă acoperă observ haine răsfirate. De femei şi bărbaţi. Un tricou galben pe care scrie “*Iubeşte-mă acum*”, un top negru de femeie, o fustă scurtă de culoare maro cu roşu. Nu sunt ale mele. Nimic din ce văd nu este al meu. Dar nimic. Nu pot să înţeleg. Ce se întâmplă?

Dau la o parte pătura şi observ că am pe mine doar o pereche de chiloţi şi un maieu. Iau hainele care sunt pe pat şi le îmbrac. Oglinda din faţa mea îmi arată o Karina diferită. Parcă nu aş fi eu. Totuşi culoarea şi forma ochilor a rămas la fel. Machiajul îmi este răsfirat pe faţă. Buzele îmi sunt moi şi supte. Apăs cu degetele pe ele. Cineva m-a muşcat rău de tot. Mă dor. Părul îmi stă ciufulit. Brunetul pe

care îl am acum este foarte la modă aici în România. Caut cu privirea perechea de pantofi pe care aş vrea să îi încalţ.

Ajung într-o cameră care seamănă cu o bucătărie. Arunc privirea spre bărbatul care se află în faţa mea şi care îmi zâmbeşte.

— Ce caut aici? Cine eşti? Vreau să ştiu ce se întâmplă!

El mă priveşte zâmbind şi cu o privire care ar înmuia genunchi oricărei femei. Dar nu şi eu. Eu îl consider al naibii de respingător. Până nu îmi explică ce caut aici şi cine este el.

— Sunt eu! Iubita, iar ai probleme cu memoria? Ai uitat de noaptea fierbinte pe care am avut-o? Hai să mănânci ceva, cu siguranţă îţi este foame.

— Ce noapte? Şi ce iubită? Eu nu am niciun iubit. Eu sunt Karina, scuză-mă dar trebuie să plec, mă aşteaptă clienţii la cabinet.

Dau să ies din bucătărie, când mâna lui puternică, mă prinde de braţ.

— Karina, ce ai păţit? Nu mai există niciun cabinet. Nu ai unde să mergi!

— Cum? Ce vorbeşti acolo?

Ura se revărsa prin mine cu fiecare cuvânt pe care îl rosteam.

— Draga mea, uite cum stă treaba. Cabinetul tău a fost jefuit şi tu ai decis să te opreşti şi să nu mai continui să lucrezi acolo.

— Poftim? Şi din ce o să trăiesc de acum încolo? Nu cred! Nu poate fi adevărat!

— Vei trăi alături de mine, vom găsi noi ceva de muncă, stai liniştită.

— Nu, nu te cred! Eu plec să văd cu ochii mei!

Nervoasă din cale afară, ies pe uşă. Strada este din nou pustie şi paşii mei fac o gălăgie intensă pe trotuar. Se simte miros de sânge. Se aud urlete. Mă grăbesc. O groază oribilă mă cuprinde. Mă gândesc la oamenii care au încredere în mine. În oamenii care au nevoie de ajutor. În oamenii care mă aşteaptă.

Traversez oraşul. Cerul parcă s-a învăluit într-o mare ceaţă. Nici soarele nu se mai vede. Ce se întâmplă astăzi în oraşul ăsta? Nu l-am văzut niciodată atât de sobru, atât de întunecat şi atât de plin de ură. În sfârşit se văd doi oameni pe partea cealaltă. Nicio maşină nu este pe drum, pot să circul liniştită. În timp ce mă îndreptam spre ei, au început să alerge. Alergau tot mai tare. Mă luam după ei dar tot nu reuşeam să îi prind din urmă. Picioarele mă dureau deja şi simţeam că îmi lipsea aerul. Nici măcar nu vedeam pe unde păşesc. Totul era înlănţuit, totul era umbrit. Nu îmi venea să cred. Alergam şi eu odată cu ei, voiam să le văd feţele. Picioarele începeau să mi se zdrobească şi deja mă vedeam în aer. Apoi am căzut. Nu mai puteam să mă mişc. Strada goală se umplea de urletul meu.

— Ajutor!!!!!

Cei doi oameni s-au oprit şi mă priveau. Pe faţa lor puteam să citesc disperarea. Băiatul a venit spre mine.

— Ajută-mă, te rog, nu mă mai pot mişca! Nu ştiu ce se întâmplă!

Ochii lui luminoşi şi căprui îmi pătrundeau în corp. Îi simţeam până şi bătăile inimii. El mă privea disperat. Eu îl priveam deznădăjduită.

— Îmi pare rău, nu am vrut, nu v-am văzut! Îmi cer mii de scuze, Doamne, unde eram în acele momente?

— Cum adică? Ce vrei să spui?

Durerea era din ce în ce mai adâncă. Parcă toate celulele din mine strigau şi îşi doreau un ajutor. În spatele meu o baltă de sânge mă anunţă că nu mai am picioare şi totul s-a terminat pentru mine. Nu am să pot să mai consult şi să ajut oamenii. Nu cred! NU! Cel mai oribil gând este acum în mintea mea. Nu se poate! Oamenii sunt viaţa mea. Misiunea mea în viaţă! Totul s-a terminat aici.

— De ce mă priveşti atât de buimac? Ajută-mă să mă ridic, idiotule!

Plânsul mă înăbuşise şi nu puteam nici să îl înjur. Ştiu că nu e frumos dar în asemenea momente nu îmi venea să îi spun lucruri frumoase.

— Nu ştiu cum să o fac, ştii. Tu nu mai ai...

— Ce anume? Vorbeşte! Spune-mi! Ce nu am?? Spune!

Băiatul plângea mai rău ca mine. Persoana de lângă el era probabil prietena lui. Îl strângea în braţe şi plângeau împreună. Nimeni nu mă putea ajuta. I-am privit o clipă şi mi se părea că îi cunoşteam. Voiam să îmi amintesc, de unde.

— Cine sunteţi? Care este numele vostru? Am strigat eu la ei, după un timp.

— Nu are nicio importanţă, Karina. Te rog să ne ierţi.

— Deci, ne cunoaştem?

Îl priveam cu groază. Cine este el? Era atât de cunoscut şi atât de bine îl simţeam încât mi se făcuse rău când îl vedeam. Am încercat să mă ridic. Cu mâinile pe trotuar, mi-am ridicat corpul. Simţeam durerea dar nu conta. Mi-am împins corpul atât de mult până am reuşit să revin. Eram din nou pe picioare.

Mă uitam în jos. Picioarele mele erau la locul meu. Mâinile la fel. Mi-am pipăit până şi capul. Inima îmi bătea în continuare. Priveam în jur. Era doar o maşină în spatele meu. Şi un tip în căruciorul cu rotile.

— Deci nu mă mai recunoşti, Karina?

— Sincer, nu. Îmi pare rău!

— Sunt Viorel, fostul tău iubit.

Viorel? Nu a fost iubitul meu dar dacă el vrea să creadă asta este în regulă. Alegerea lui. Atunci m-am trezit din viziune. El era cel care a suferit accidentul. Însă eu trăiam mental toate viziunile de parcă le trăiam eu. Şi simţeam şi ce simţea aceea persoană în acele momente.

— Viorel, am zis eu încet. Îmi pare rău.

L-am îmbrăţişat. Pe faţa lui picurau lacrimi. Îl înţelegeam. Eu în viziune am trăit ceea ce el trăia în realitate. Este groaznic să trăieşti aşa ceva.

— De cât timp eşti aşa?

— Scumpo, am deja un an de zile. Tu ai plecat de lângă mama ta. Nu înţeleg de ce. Noi ne-am jurat dragoste de mici. Eu am venit după tine aici. Dar acum ştiu că am făcut cea mai groaznică alegere. Aici a fost sfârşitul meu.

— Nu spune asta. Mă doare! Eram copii. Nu trebuia să te agăţi de mine în aşa măsură. Ţi-am spus atunci că plec şi că e posibil să nu ne mai vedem niciodată, probabil doar în viaţa următoare.

Cu ochii într-un punct fix, a început să povestească.

— Eram pe stradă, pe un trotuar. Şi pe cealaltă parte am văzut o fată care semăna cu tine ca două picături de apă. Am dat să trec strada deşi nu era nicio trecere de pietoni. Nu am fost atent. Fata aceea a început să alerge.

Eu alergam după ea şi filmul s-a rupt. Când m-am trezit picioarele mele nu mă mai ascultau. Doamne!

A izbucnit într-un plâns. Îl îmbrăţişam cât puteam de tare. Pentru mine a venit în Bucureşti. Şi tot pe mine m-a văzut pe stradă, alergând. Chiar dacă nu eram eu, mă simţeam vinovată.

Viorel a fost un prieten foarte bun. Îl ştiam încă de la 2 ani. Am crescut împreună în satul din munţi unde m-am născut. Încă de atunci a început să mă iubească. Primul sărut tot el mi l-a dat. Era singurul care stătea cu mine. Toţi colegii mă evitau din cauza puterilor mele paranormale. Ei considerau că un spirit mă conduce. Mai ales când le spuneam ce aveau să păţească în următoarea zi. Dar toate astea eu le vedeam şi le trăiam aievea. El în schimb credea în mine şi mă iubea enorm. Când am plecat din sat, la 18 ani mi-a spus că nu va iubi pe nimeni altcineva în afară de mine, niciodată. Eu i-am spus să mă lase în pace deoarece viaţa mea nu este asemenea cu a lui. Căile noastre sunt diferite. Astăzi înţeleg că am avut dreptate.

— Karina, nu m-ai recunoscut. Nu mă mai iubeşti! Îmi doresc să mor!

Plângea şi mai tare decât înainte. Simţeam că nu mai doresc să stau în starea lui de tristeţe. Totul mă făcea să plec de acolo. Cabinetul era mult mai important.

— Dacă pleci crezi că rezolvi ceva? Moartea oricum nu există. Viorel, îmi pare rău pentru tine. Eu trebuie să plec. Te las cu prietena ta.

— Nu este prietena mea! Este sora mea! Te rog nu mă părăsi! Te rog, întoarce-te înapoi!

Am luat-o la pas cât de tare am putut. Nu voiam să mai fugă după mine. Însă el nu se lăsa. Aşa în scaun cu rotile

cum era, a pornit într-o viteză foarte mare. Trotuarul abia dacă se vedea şi zgomotul paşilor mei era prea puternic pentru a mă gândi la ceva. Priveam doar în faţă, mişcându-mi mâinile. De data asta oamenii erau pe stradă. Mă loveam de unii dintre ei dar nu mă opream. Continuăm să alerg, tot mai tare, tot mai tare. Puterile mele sunt foarte mari dacă le folosesc. Însă nu mereu îmi consum energia. Inima îmi bătea foarte tare în piept şi respiraţia îmi era sacadată. Privesc în spate. Nici urmă de Viorel. Privesc în faţă şi mă opresc. În sfârşit am ajuns la cabinet.

În faţa ei se afla Viorel. Nu înţelegeam ce mai vrea.

— Cum ai ajuns atât de repede aici?

— Puterea minţii, baby!

— Ce vrei să spui?

— Tu m-ai învăţat cum să-mi folosesc puterile şi cum că toţi avem aceste puteri şi le putem folosi dacă ne dorim asta.

— Ok şi ce mai vrei acum?

— Te vreau pe tine, iubita mea!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu sunt iubita ta! Înţelege, te rog. Acum mă grăbesc să intru în cabinet.

El avea o altă părere. A intrat odată cu mine. L-am lăsat să o facă. Ce puteam să fac? Când am ajuns în faţa uşii, o doamnă ieşea din el.

— Doamnă, ce faceţi?

— Bună. Cauţi pe cineva?

O priveam fix în ochi. Ea mă privea la fel.

— Aici este cabinetul meu, am zis eu nervoasă.

— Glumeşti fetiţo? Ăsta este apartament particular. Locuiesc aici împreună cu familia mea. Vezi-ţi de treabă.

— Cum adică? De doi ani de zile în acest loc vindec oamenii şi îi ajut să îşi salveze viaţa. Nu se poate să fie locuinţă particulară. Nu!

— Vrei să îţi arăt contractul de proprietate? Hai înăuntru să vezi. Nu e niciun cabinet.

— De cât timp locuiţi aici? am întrebat eu curioasă.

— Deja este un an de zile de atunci.

— Un an de zile? Nu se poate! Cu siguranţă e o greşeală! Nu se poate! Nu! Aici am fost ieri şi alaltăieri şi în fiecare zi! Sunteţi o mincinoasă!

Doamna mă privea acum urât şi mi-a făcut semn să plec. Am ieşit însă în faţa aşa zisei case şi mi s-a făcut rău. Toată mâncarea mi-a ieşit afară şi am vomitat. Viorel mă privea cu compasiune. Până la urmă nu e vina lui. Atunci am stat puţin şi m-am gândit. Ceva nu era în regulă.

— Iar sunt într-un vis. Iar sunt într-un vis. Vreau să mă trezesc!

Am simţit însă cum Viorel mă ciupea pe mână.

— Drăguţă, asta este realitatea. Aş fi vrut eu să fie un vis şi picioarele mele să meargă din nou. Dar din păcate...

— De unde ştii că nu suntem într-un vis?

— Pentru că e realitatea cea mai oribilă pe care am putut să o trăiesc! Iar acum trăiesc şi o parte din rai fiind cu tine aici.

— Termină! Raiul tău eşti tu. Nu eu! Asta să îţi fie clar!

Îl priveam şi îl înţelegeam. Până şi eu am uitat că nu lucrurile din jurul nostru sunt Raiul nostru. Totuşi, cabinetul era locul unde mă simţeam eu din toate punctele de vedere. Ajutorul dat oamenilor şi fericirea lor când îi puteam ajuta şi când îi vindecam, mă făceau să fiu eu. Aşa cum sunt cu adevărat. Simţeam însă cum durerea mă invada tot mai

mult şi mai mult. Viorel mă privea trist şi descurajat. Unde e Karina aceea puternică pe care o ştia el? Ce s-a întâmplat cu ea? Unde a plecat? Chiar aşa. Unde a plecat un an de zile? Ce am făcut în acel timp? O fi adevărat că locuiesc cu bărbatul misterios? De ce dau peste el tot timpul?

Visele. Ele mi-au răpit toată viaţa. Nici nu mai ştiu când sunt în realitatea fizică şi când nu. Dezamăgirea pe care mi-o provoca acest lucru se vedea deja pe faţa mea. Eram dezgustată. Îl priveam cu dispreţ până şi pe Viorel, care nu avea nicio vină.

— Nu mai pot să stau aşa. Am plecat acasă. Te rog să nu mai vii după mine.

— Karina! Te pot ajuta cu ceva?

— Da, te rog să mergi în drumul tău. Eu nu sunt cine crezi tu. Nici măcar nu mai ştiu cine sunt cu adevărat în aceste momente.

— Ştii bine că eu te iubesc.

Privirea lui nu minţea. Mi-a luat mâinile în mâinile lui. Faţa lui era foarte aproape de faţa mea. Stăteam aplecată asupra lui. Îi simţeam respiraţia buzelor lui calde. Sărutul lui dulce mi-a mai înseninat ziua. Ochi în ochi şi un adio.

Ajung acasă. Casă dulce casă. Locuiesc într-un apartament cu două camere, comod şi încăpător. Într-o cameră am livingul şi biroul iar în cealaltă este dormitorul.

Aprind lumina şi mă întâmpină cu bucuria şi iubirea lor, Rony şi Sisi, animăluţele mele de companie. Îi mângâi pe rând şi mă bucur de bucuria lor. Mă pun jos şi începem să ne jucăm. Rony, câinele meu beagle, începe să mă lingă

pe mâini. Sisi, pisicuţa siameză, se urcă la mine în poală. Iubirea lor este unică. Şi necondiţionată. Mă gândesc să fac un duş dar nu înainte de a le da să mănânce. Mă gândesc să angajez pe cineva pentru asta. Ei au nevoie să fie îngrijiţi şi iubiţi, la fel ca şi copii. Mă uit în vasul lor cu mâncare şi văd că este plin. Nu pot să cred că nu au mâncat nimic.

— Copii mei frumoşi, ce înseamnă asta?

Rony priveşte buimac vasul cu mâncare, dă din codiţa şi începe să latre.

— Nu lătrăm la ora asta.

Îl mângâi. Sisi merge la vasul ei şi începe să mănânce. Privirea mea cade asupra ei. Un ghemotoc de blană care îmi oferă mai mult decât pot eu să îi dau. Iubirea necondiţionată. Rony vine la mine dar nu vrea să mănânce. Mă priveşte cu ochii trişti. Faptul că nu am stat acasă cu ei îi întristează şi le taie pofta de mâncare.

— Ştiu, pufoşii mei, ştiu. Mă doare sufletul că trebuie să vă las singuri toată ziua dar ce să fac?

"De ce îi mai ţii? Doar îi răneşti în felul acesta."

Gândul acesta nu îmi dă pace şi mă face să mă simt şi mai pierdută. Rony dă din coadă şi începe să latre foarte tare. Îl iau în braţe. Se agită în braţele mele. Se smuceşte. Latră tot mai tare. Lătratul lui se aude ca un ecou. Mă agit ca să tacă din gură. Nu reuşesc. Simt inimioara lui cum bate foarte tare.

Oare ce se întâmplă?

Merg la baie şi îmi aranjez părul. Este brunet şi îmi atârna pe spate. Încep să îl periez şi să simt moliciunea lui. Ajung cu atenţia la ochii mei verzi. Sunt frumoşi şi de o culoare foarte vie. Mi-a plăcut culoarea verde de mic copil. Orice era verde era în atenţia mea. Cu timpul şi ochii mei

s-au transformat în culoarea pe care o ador. Parcă sunt mai deschişi. Uneori în timpul zilei se mai închid. Îmi privesc faţa şi zâmbetul meu. Mă ador şi mă simt foarte bine în pielea mea. Mă simt frumoasă şi misterioasă. Chiar şi pentru mine sunt un mister uneori.

Intru din nou în dormitor. Patul cel mare şi pufos mă aşteaptă de un secol să mă întind pe el. Îmi dau jos bluza şi pantalonii şi îi pun pe scaun. Mă aşez pe pat iar lângă mine se pun şi cei doi pufoşi, Rony şi Sisi. Dormim împreună. Închid lumina de la lampă iar apoi încet ochii.

De departe se aud zgomote ciudate. Nu le bag în seamă şi continui să rămân în starea de veghe. Oamenii ţipă, urlă şi fac un mare scandal. Probabil vecinul de la 4. Eu stau la etajul 8.

Nu pot să adorm şi merg până la bucătărie să beau apă.

Dintrodată, soneria de la uşa sună insistent. Bătăile se aud ca o vibraţie ritmică în timpanul meu. Duc mâna la ureche. Este asurzitor. Uşa se clătină de atâtea lovituri dure. Nu se aude niciun zgomot în afară de acele bătăi. Îmi aplec urechea către uşă, poate am să aud ceva din ce spun vecinii sau cine o fi la ora asta. Este destul de târziu. Mă uit înspre ceas. Miezul nopţii.

“Of, cineva a chemat poliţia din cauza lui Rony?”

Câinele latră şi mai tare. Agresivitatea lui creşte cu cât înaintez spre clanţă. Îmi amintesc când l-am primit pe Rony şi era doar un căţel mic de 2 luni. Avea o privire atât de dulce şi de mângâietoare încât am ştiut pe loc ce fiinţă plină de iubire zace în el. L-am îngrijit cum am putut mai bine şi ştiu că el mă iubeşte mai presus de orice. Acum însă, trebuie să fiu mai puternică decât oricând. Deşi, slă-

biciunea mea este necunoscutul în plan fizic. Acum, inima mea parcă ar vrea să iasă din piept. Îi fac semn să stea cuminte acolo la locul ei, nu doresc să am palpitaţii. Apăs pe clanţă bănuitoare. Deschid uşa... nu apuc să spun nimic pentru că în faţa uşii se află exact ce urăsc cel mai mult: necunoscutul.

Ochii mă dor şi pupilele îmi sunt îngustate. Simt o durere la frunte dar nu pot să ating nimic. Pentru un moment, am uitat cine sunt şi ce fac aici. Mi-am pierdut cunoştinţa. Tot ce îmi amintesc este că eram acasă, cineva a sunat la uşa mea, am deschis şi de aici s-a pierdut tot filmul.

"Te iubesc enorm, băiatul mamei iar tu uite ce îmi faci!"

O voce asurzitoare îmi invadează urechile şi tot ce aud este un plâns şi multe păreri de rău. Aud tot mai tare, tot mai asurzitor cu fiecare moment care trece.

Privesc în jur şi văd o cameră goală, izolată. Nu există niciun pat. Caut cu privirea o urmă de viaţă. Care s-a pierdut în întunericul imens. Mâinile îmi sunt legate la cap şi simt o durere insuportabilă. Imaginaţia mea zboară spre energia vindecării. Acum însă nici ea nu mai este prezentă. Picioarele îmi sunt julite şi stau jos pe ciment.

"Îţi dau tot ce îţi doreşti, dacă ai să mă ierţi cândva, mamă!"

Vocea masculină alternează cu vocea feminină. Prefer să stau cu ochii închişi şi să ascult mai bine toată povestea. Dintrodată, o gălăgie infernală se aude din exterior.

Uşa se deschide şi un bărbat îmbrăcat în straie preoţeşti se apropie de mine.

— Fata mea, vrei să mănânci?

Îl privesc cu scârbă şi îi trag o flegmă între ochi. Se şterge cu mare blândeţe şi iubire. Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— De ce? De ce m-aţi adus aici?

Răspunsul este tăcerea. Preotul continuă să mă privească la fel ca înainte. Nicio schiţare diferită. Niciun surâs. Îmi venea să urlu dar mă abţineam.

— Unde sunt? Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu!

Urletul meu s-a auzit până departe. Clopotele de Biserica se aud. Nu se poate!

— De ce îi pătezi numele cu păcat? Tu ştii cine este Dumnezeu? Ai idee cum poate să te pedepsească? Vrăjitoareo!

Faţa îi s-a schimbat brusc. Din omul frumos şi liniştit a ieşit o fiară sălbatică.

— Dumnezeu există în fiecare persoană! am strigat eu cât am putut de tare. Nu există pedeapsă! Dumnezeu este iubire! Şi voi ştiţi asta mai bine ca oricine! Dar nu vreţi să lăsaţi lumea să creadă. Pentru că nu i-aţi mai putea controla.

Preotul îmi pune într-un vas o apă chioară. Mâncare de dat la animale. Privesc uimită şi nu pot să conştientizez ce există în astfel de oameni.

— Asta meriţi pentru blasfemiile pe care le spui! Asta vei primi în fiecare zi de acum încolo. Până când ai să spui: stop! Până când ai să scoţi diavolul cel rău din tine şi ai să fii în rândul oamenilor.

Lacrimile îmi curgeau pe obraz şi nu ştiam cum să le opresc. Era pentru prima dată când plângeam cu adevărat. Sunt o fire puternică, chiar foarte puternică. Temerile pe care

le mai am din când în când nu sunt reale. Sunt fantezii. Nu există teamă cu adevărat. Există doar ce creem cu inima şi mintea. Am ajuns aici, acum pentru că mi-am dorit să ajung. Mi-am dorit să înfrunt sălbaticii care opreau oamenii de la evoluţie. Îmi doream să fie toţi o apă şi un pământ. Să dispară de pe pământ. Sau să se trezească cu toţii.

Am răsturnat farfuria jegoasă iar pe jos s-a umplut de supa infectă pe care mi-a adus-o preotul. În ochii mei se citea ura pentru acest animal numit preot.

— Meritaţi tot ce e mai rău pe pământ! Sunteţi norocoşi că Divinitatea nu vă pedepseşte! Dar e bine totuşi că vă pedepsiţi singuri.

Preotul s-a apropiat de mine tot mai tare. Mirosea a tămâie uscată. Nu suportam nici măcar mirosul acela. M-a prins de mâini şi mi-a dat o palmă peste faţă. Izbitura a fost groaznică. Apoi încă una. Şi încă una. Până m-am întins de tot pe jos şi am rămas aşa răstignită. M-a legat de picioare şi m-a strâns foarte tare încât abia mă abţineam să nu ţip de durere. Eram ca şi Iisus pe cruce. Doar că eu nu aveam o cruce în spate.

Preotul a luat o nuia şi a început să dea cu mare sete în mine, pe spatele meu. În momentul acela am început să urlu. Am strigat foarte tare încât şi el s-a speriat. În momente ca acelea este bine să îţi urmezi intuiţia.

"Puterile tale, Karina. Ai puteri magice. Poţi să te dezlegi. Poţi să o faci. Poţi să o faci..."

Vocea din capul meu suna tot mai tare în timp ce preotul continua să îmi aplice pedeapsa. Simţeam în acelaşi timp cum tot corpul meu amorţeşte şi devine una cu Universul. Am închis ochii şi m-am vizualizat într-o lumină de iubire şi vindecare. M-am văzut vindecată de orice rană şi suportând orice.

Preotul distrus la minte se opri să se odihnească pentru câteva minute. În acel moment, am rupt frânghiile care îmi țineau prizoniere mâinile și picioarele. Crisparea de pe fața lui se putea citi foarte bine.

— Diavole, treci înapoi! Cum îndrăznești să rupi frânghia? Așa ne-a fost înțelegerea, diavol ce ești? Satana? Tu ești? Mă auzi? Lucifer?

Îl priveam distrată și frustrată în același timp. Preotul credea că sunt posedată și că diavolul umbla prin mine. Îmi venea să-i spun cine este diavolul dar nu doream să îmi măresc karma și mai tare.

— Pe unde pot ieși de aici?

Într-o clipă rănile mele s-au vindecat și arătam ca și nouă. Bărbatul din fața mea albise din cap până în picioare. Mâinile îi tremurau și vocea îi se stingea încet.

— Dar... cum... ce s-a întâmplat?

Nu mă mai putea nici măcar atinge. Ceva îl împiedica să o facă. Aceasta era protecția mea energetică pe care o activasem.

Flashuri mari îmi veneau în minte. Vedeam o petrecere unde se adunau tot felul de oameni de epocă. Femeile erau îmbrăcate cu rochii lungi și decolteuri iar bărbații la costum. Femeile aveau părul prins în coadă iar bărbații părul scurt. Se auzeau discuții foarte interesante și incitante. Mulți aveau secrete unul față de altul dar față în față toți erau buni și cinstiți. Fetele și femeile îndrăgostite surâdeau și se citea pe fața lor fericirea. Bărbații surâdeau pe sub mustața, mulți având mai multe amante pe care le iubeau. Atmosfera era caldă. Imaginea fuge spre un cuplu. Un băiat brunet, ochii albaștri, care purta un costum negru și o femeie mai în vârstă care era mama lui. Aceasta era îmbrăcată de gală, purta o rochie lungă

până în pământ şi decoltată. Cei doi se înţelegeau foarte bine. Cel puţin aparent. Mama lui însă avea lacrimi în ochi şi starea ei emoţională era scăzută.

— Te iubesc enorm, băiatul mamei, iar tu uite ce îmi faci!

— Te rog nu aici, nu fă scandal, ştiu că ai să mă ierţi într-o zi şi ne vom revedea curând, îţi promit!

— Mă vei recunoaşte?

— Dintr-o mie!

Am început să tremur. Plângeam şi mai tare decât înainte deşi nu mă durea absolut nimic fizic. Interiorul însă îmi era distrus. Îmi doream să nu fi avut acest flash, această amintire din viaţa trecută.

Băiatul din viziune eram eu, eram eu, eram eu....

Iar mama cu care dansam, of Doamne, era preotul care tocmai mă bătuse. Nu îmi venea să cred! Îl priveam uluită şi cu lacrimi picurând pe obraji.

Tristeţea mi-a fost alungată într-o clipă când în încăpere a intrat un tânăr, mai mare decât mine cu doi-trei ani. Era un bărbat frumos, brunet, ochii albaştri, înalt şi avea constituţie atletică. Era îmbrăcat în straie preoţeşti, cu siguranţă era un novice.

Am dat ochi în ochi şi parcă voiam să spunem amândoi ceva. Ochii lui, viu coloraţi exprimau nervozitatea.

— Ce ai făcut cu ea, părinte?

Preotul îşi drese glasul şi spuse:

— Nu, nu ştiu ce s-a întâmplat... i-am aplicat pedeapsa cuvenită unei vrăjitoare. Dar diavolul din ea a dezlegat frânghia şi...

Tânărul îmi prinse bărbia şi o smuci în sus. Mă trase spre el şi cu un aer poruncitor strigă:

— Ce cauţi dezlegată? Spune! Răspunde-mi sau te omor!

M-am eliberat din mâinile lui şi le-am îndepărtat cu rapiditate.

— Dacă eu mor acum, ce se va întâmpla cu Tata? Ce va fi cu El?

— Nu mă interesează de taică tu! Nu ştii că este interzis să faci vrăjitorii?

— Păcat... El este interesat de tine şi te iubeşte! Indiferent dacă mor sau nu, spiritul meu va trăi, pentru că nu există moarte! Dar pe tine în loc de straie preoţeşti te vor aştepta straiele de prizonier!

— Hahaha, nu fii aşa de sigură! Avem dreptul de a omorî vrăjitorii şi oamenii aşa zişi spirituali!

— Pe pământ da! Dar sus la Tatăl Ceresc, cum vei da socoteală? Ce vei spune când va fi Judecata de apoi?

Linişte de mormânt. Parcă toţi erau într-un sicriu. Bărbatul cel tânăr strânse din dinţi. După câteva momente găsi cuvintele de încheiere.

— Vei sta aici până când vom hotărî ce facem cu tine!

Ieşi din cameră mai nervos decât atunci când intrase. Preotul cel mare mă ameninţă din priviri şi închise uşa după el.

Mă întind pe jos şi închid ochii. Încă tremură carnea pe mine. Bărbatul tânăr. Era de o frumuseţe rară. Preotul cel bătrân era mama mea din viaţa trecută. Ce bătălie cruntă se dă acum în mine. Nu ştiu care loveşte mai tare. Preotul sau novicele?

CAPITOLUL 3

Este o dimineaţă răcoroasă pentru luna iulie.Balcoanele sunt pline de flori care de care mai frumoase şi colorate. Soarele abia ce a ieşit din nori şi a început să strălucească. Terasele sunt deja umplute până la refuz de feţe luminoase şi stranii, pe care nu reuşesc să le înţeleg. Mă aflu împreună cu Dan şi sora Mădălina la o cofetărie ce te îndeamnă la ispite. Nu mă atrag. Nu le doresc. Sunt o fire care nu se dă în vânt după dulciuri şi alte bazaconii.

Dan mă trage de mânecă.

— Soră Alide, ce doreşti să mănânci acum de dimineaţă?

Zâmbetul meu s-a transformat într-o uriaşă furie.

— Ţi se pare că sunt o persoană care se dă în vânt după dulciuri, părinte Dan?

Mă priveşte pierdut parcă parându-i rău că m-a întrebat. O priveşte pe Mădălina, cu acelaşi dezgust. Când vine vorba de părintele Dan, nimic nu este la locul său. Parcă ar fi făcut din gheaţă. Nu iubeşte pe nimeni în afară de Dumnezeu.

— Eu aş vrea totuşi o savarină, zise Mădălina zâmbind.

Dan plecă spre caseria cofetăriei, luându-i o savarină. Îl priveam şi vedeam un preot în adevăratul sens al cuvântului. Era îmbrăcat în straie preoţeşti, sumbre de mort şi avea o voce groasă de tenor.

— Ce avem astăzi de făcut, mă întrebă tânăra, după o scurtă pauză.

— Nu ştiu. Ne va spune părintele Dan. Probabil el cunoaşte mai bine aceste demersuri.

Mădălina oftă în timp ce eu urmăream pe geam ce se petrecea afară. Parcă tot oraşul o lua razna.Când am intrat aici, liniştea era la ordinea zilei. Acum însă, o gălăgie infernală ne sfărma urechile. Oamenii se certau şi se încăierau pe străzi. Copii boceau şi îşi înjurau părinţii făcând crize de isterie. Animalele plângeau şi se luptau între ele. Totul era un haos.

Părintele Dan, se întoarse înapoi, cu aceeaşi privire de om serios şi iubitor de Dumnezeu.

— Uite, aici este savarina, soră Mădălina. Poftă bună!

Se uită la mine apoi şi mă trase spre el.

— Dacă nu mănânci, măcar nu vorbi. Iroseşti vorbele pe nimic.

Mădălina începu să mănânce din savarină şi mi se făcu mai silă decât înainte. O priveam. Era o tânără de douăzeci de ani, părul brunet ascuns de straiele din mănăstire pe care le purta. Parcă era o mironosiţă. Semăna cu Maria Magdalena. La frumuseţe mă refer.

— Deci astăzi, aşteptăm până vin şi apoi una din voi va merge să vorbească cu ei, începu Dan discursul obişnuit de fiecare zi.

— De data asta, voi merge eu, bine? zise Mădălina cu gura plină de savarina.

— Nu discut! Astăzi va merge sora Alide! Şi punct! Tu nu ai voie să îi faci să te dorească! Clar? Arăţi prea bine pentru golanii ăia!

— N-am mai fost la discuţii de două zile. Îmi place să vorbesc cu ei. Să le spun ce trebuie să facă.

— Închide gură cât mănânci! Ţipă furios părintele Dan. Am fost destul de clar? Sora Alide merge astăzi! La cât e de frumoasă, o vor asculta toţi!

La aceste cuvinte am început să tremur de nervi. Deci nu sunt atractivă. Nu sunt frumoasă. Nu pentru el. Indiferent ce vârstă am (deşi am împlinit 40 de ani săptămâna trecută) pot spune că tenul meu este strălucitor şi am buze frumoase şi demne de... Mai bine tac. El oricum nu va asculta niciodată ce spun eu. Mai ales că nu sunt Dumnezeu.

— Părinte Dan, am început eu, ce vrei să spui, că arăt rău la vârsta mea?

Dan mă privi în ochi aşa cum face el când este atacat. Mă săgetă cu privirea de sus în jos şi apoi îmi aruncă în faţă.

— Nu! Eşti o boccie! Tu nu vezi cum arăţi la vârsta ta? Bine că sunt un om al lui Dumnezeu şi nu mă interesează păcatele pe care le fac oamenii în fiecare zi, cu fiecare femeie ce se iveşte în cale. Nu mă atrage nicio femeie. Şi pentru asta mă simt binecuvântat.

Totuşi, privirea lui spunea cu totul altceva. Nu voia să recunoască nimic. Poveştile pe care le-am auzit sunt multe. Nu ştiu care din ele sunt adevărate şi care nu. Ideea e că părintele Dan, a suferit o decepţie în dragoste când era de

douăzeci de ani. Era doar un puștan și totuși a preferat să lase totul și să devină preot cu mari șanse de a fi patriarh.

— Mănâncă odată, soră Mădălina! Crezi că dobitocii ăia vor veni mai târziu decât ieri? Data trecută era să o pățești, amintește-ți!

Sora îl privi consternată. Începu să înfulece mai repede din savarina aceea plină de calorii și e-uri. Ce-mi pasă mie? E viața ei până la urmă!

— Știi ce nu înțeleg eu? Am început dintr-odată după o liniște mare. De ce te comporți așa cu noi, părinte Dan? Dumnezeu îți spune să te comporți ca un sălbatic cu femeile?

Din privirea lui ieșeau flăcări și lumini solare. În secunda doi, m-a prins de braț până aproape urlam de durere.

— Soră Alide! De când te interesează pe tine de viața mea? Tu știi cel mai bine dintre noi că fiecare are propria viață și nu suntem interesați de ceea ce fac ceilalți! Tu știi foarte bine că eu sunt o persoană rece, dură! Ne cunoaștem de când am venit aici. Amintește-ți! Sau vrei să îți aduc aminte de momentul în care te-am văzut prima oară? Suntem învățați să nu ne pese, soră Alide! Dacă ne-ar păsa de cei din jurul nostru, nu am mai face ceea ce facem acum!

Mi-a dat drumul la braț dar tot simțeam durerea ce mi-o provocase. Era perfect adevărat. De când am ajuns la Mănăstire, de la vârsta de zece ani, am învățat tot ce era necesar să învăț pentru a nu-mi păsa de oameni, vietăți și alte ființe. Am învățat ce înseamnă să crezi doar în Dumnezeu și dacă oamenii nu cred în El să devină dispăruți pentru totdeauna. Am învățat să fiu rece ca și gheața și să nu privesc înainte sau înapoi nici în stânga sau dreapta.

Sora Mădălina, tocmai ce terminase de mâncat și am rămas cu toții în liniște. Era o liniște ce durea. Simțeam

ceva necunoscut. O durere pe care n-am mai avut-o înainte. Ce poate fi?

Părintele Dan, plecă până afară să verifice dacă ei au ajuns. Erau acolo. Ne aşteptau ca în fiecare zi. Pentru acest discurs mă pregăteam intens, în fiecare seară şi dimineaţă. Iar după masă la fel. Nu aveam niciun fel de emoţii. Deoarece, ei erau inferiori nouă.

Am ieşit din cofetărie, iar ei ne priveau consternaţi. Prin mulţime erau şi câţiva copii. Probabil făcuţi cu cine ştie cine. Nu de neam.

— Bună ziua, eu sunt sora Alide. Mă bucur că astăzi suntem aici împreună. După cum vedeţi, soarele străluceşte. Semn că Dumnezeu este cu noi şi ne bucură de acest privilegiu. Nu vreau să lungesc prea mult, probabil sunteţi obosiţi. Totuşi aş vrea să încetaţi cu vrăjitoriile şi credinţele false.

Oamenii mă priveau miraţi de parcă nici nu ar şti despre ce vorbesc. Păreau săraci şi trişti. Pentru mine însă erau golani şi analfabeţi.

— De câte ori vă gândiţi la Dumnezeu pe zi? Am continuat eu. El ne-a trimis pe acest Pământ pentru ca noi să îl ascultăm şi să îi îndeplinim poruncile. Am venit aici pentru credinţă. Deoarece, El ne pune la încercare. Priviţi-vă. De ce sunteţi atât de trişti? De ce sunteţi bolnavi? Pentru că Dumnezeu vă pedepseşte! De asta!

Privirile mirate şi îngrozite mă impulsionau să continui.

— Am o singură întrebare pentru voi. Apoi veţi pleca. Credeţi în Dumnezeul cel Adevărat, ortodox şi care v-a creat? Răspundeţi cu Da sau Nu.

Un vuiet mare se auzea printre ei. Unii consternaţi nu mai aveau nici voce în glas. Cei mai mulţi dintre ei, au spus într-un cor, NU.

Un semn discret către părintele Dan şi sora Mădălina.

În acest timp, se auzea doar “poc”, “poc”, urlete şi puteai să vezi cum sângele era împrăştiat pe trotuar. Unii trecători fugeau mâncând pământul, în timp ce gloanţele mai aveau puţin şi îi ajungeau. Pe unii îi nimerea. Alţii scăpau.

Părintele Dan era foarte bun la trăgaci. Niciunul din cei de acolo, nu mai aveau scăpare. Ambuscada începea. Vrăjitorii din faţa noastră, erau şi ei pregătiţi cu armele lor. Încercam să mă feresc cât pot dar mai trecea pe lângă mine câte un glonţ. Părintele Dan, nervos din cale afară, se apropia tot mai mult de ei.

Ploua cu gloanţe, furie, foc şi credinţa. Era cea mai dureroasă ploaie existentă. Putea să te elibereze de viaţă într-o secundă.

— Soră Alide, trebuie să ne adăpostim, mă strigă sora Mădălina!

Nu reuşi să termine fraza. Un vrăjitor urât şi viclean îi dădu un glonţ în inimă, surorii.Se prabuşi pe loc fără să mai apuce să rostească ceva. Parcă ar fi dat în mine. O durere în inimă mă zvârcoli.

Ce se întâmplă cu mine?

Ştiam doar că trebuia să scap din ploaia de ură şi viclenie.

Dimineaţă. Privesc pe geam şi observ soarele care încălzeşte Pământul.Păsările neadormite se auzeau ciripind într-una, sărind dintr-un copac în altul.

Ceasul îşi începe discursul obişnuit de dimineaţă.

"*Off, iar alarma. Oricum m-am trezit mai devreme, el nu observă asta?*".

Lângă mine, soţul meu se întoarce pe partea cealaltă. Ca şi cum nici măcar nu ar trebui să se trezească. De zici că totul este perfect aşa cum e.Dar ce este perfecţiunea dacă nu o dorinţă de a fi şi mai bun cu fiecare moment?

Îmi este foarte drag de el. Nici nu ştiu ce pot iubi atâta la el. Două perechi de ochi albaştri? Un surâs cald? O strângere în braţe? Îl privesc de parcă mâine nu ar mai fi aici. Şi totuşi...dacă?

— Leneşule, hai trezirea, trebuie să mergi la muncă!

Deschise ochii şi mă privi atât de dulce încât mă topeam de dorinţa de a-l avea din nou şi din nou.

— Eşti pregătită? Cât e ora? Sper că ai pus ceasul cu o oră mai repede, îmi zise el zâmbind.

Sigur că da. Totul era pregătit. Pentru marea noastră unire emoţională.

— Da. Aşa că dacă nu te grăbeşti, va trebui să pleci fără să simţi iubirea mea, îl tachinam eu.

— Să nu spui asta nici în glumă.

Ridică plapuma şi îl vedeam în toată splendoarea lui. Era gol. Iar eu încă în pijama.

— Vino aici, zambăreaţă mică!

Sărutul lui mă trezea mai repede decât o cană cu apă rece peste faţă. Mă săruta cu atât de multă pasiune încât simţeam fiecare centimetru de iubire. Nu aveam nevoie de mai mult. Eram pur şi simplu cuprinsă de vraja lui.

— Ce planuri ai pentru astăzi? îmi zise el îmbrăţişându-mă strâns în braţe.

Plan? Oricum nu îmi fac planuri, dar...

Tremurând am alergat în picioarele goale până la baie. Oglinda îmi revela o faţă duioasă, sensibilă, inocentă. Apa curgea din robinet fără nicio ţintă anume. Ce se întâmplă? Oare sunt eu o ciudată?

Soţul meu, apăru iar gol în faţa mea. Eram speriată şi să-l văd. Soţul? De când am eu soţ? Ohhh. Memoria îmi joacă feste.

Îl priveam şi încercam să îmi amintesc momentele când ne-am cunoscut. Zadarnic!

— Karina, ce este cu tine? Iar începi cu prostiile? Iar mă laşi baltă?

Tremuram din toate încheieturile. Îl priveam de jos în sus şi de sus în jos. Nu îmi venea nimic în gând.

— Nu te apropia de mine!

Strigătul meu s-a auzit până la ultimul etaj al blocului.

— Karina, suntem căsătoriţi! Înţeleg că nu poţi să accepţi asta încă. Înţeleg că poate nu mă iubeşti. Dar este spre binele nostru. Doar ştii asta!

Ce tot vorbeşte acolo? Dacă nu îl iubesc cum de ne-am căsătorit? Aş vrea o explicaţie.

— Binele nostru? Ce vrei să spui cu asta? Îl priveam eu tremurând şi dorindu-mi să ies pe uşă afară şi să nu-l mai văd niciodată.

— Ştii bine. Hai că nu mai stau să îţi explic. În fiecare zi e aceeaşi poveste. Când să facem dragoste uiţi cine sunt. Mai bine mi-ai spune în faţă că nu mă vrei în intimitate şi gata. Sunt dispus să renunţ la asta, pentru tine!

Timpul parcă a murit în acest moment. Fiecare vibra-

ţie interioară a mea era secată. Întrebări peste întrebări şi răspunsuri pe care poate nu o să le cunosc niciodată. Nici măcar nu mai ştiu cine sunt. Un nume dintr-un buletin? O fiinţă? Un corp frumos?

El a ieşit trântind uşa în urma lui şi m-a lăsat cu lacrimile pe obraz. În fiecare zi am aceeaşi problemă. Uit cine sunt. Şi mai grav este că uit cine sunt cei din jurul meu. Pur şi simplu, nu îi mai recunosc.

În bucătărie totul este răvăşit. Căni, farfurii, oale. Probabil am petrecut. Poate am ţinut vreo petrecere în doi, în trei, cine ştie. Îmi este greu acum să îmi revin. Simpla lui prezenţă îmi oferă un tremur groaznic. Şi nu ştiu dacă este bine sau rău. Nu cred să-l iubesc atât de mult. Poate chiar îl detest. Dar privindu-l în dimineaţa aceasta, am simţit răutatea din el. Cine o fi?

M-am căsătorit cu un asemenea om? De ce aş fi făcut-o? Sunt atât de mulţi oameni frumoşi pe această planetă. Frumoşi la suflet, bineînţeles.

Şi eu am rămas la unul singur. De ce aş fi ales aşa ceva? Mă durea că nu am răspuns la întrebările mele şi singurul lucru pe care aş vrea să-l fac este să plec şi să nu mă mai întorc niciodată.

Unde?

Ştie doar sufletul meu. Îmi este teribil de greu să mă conformez cu viaţa aceasta pe care o am. Atât de monotonă. Nicio bucurie nu îmi scaldă sufletul. Niciun zâmbet. Parcă totul a plecat şi nu a mai revenit.

Iar odată cu zâmbetul meu, am plecat şi eu. Din mine.

Soneria sună neîncetat şi merg să deschid. Poate e el şi a uitat ceva. Acum chiar mi-aş dori să vorbesc cu el, serios şi să îi spun tot ce am pe suflet. Tot. De la A la Z.

În faţa mea însă era un alt străin. Un alt bărbat. Doamne, câţi bărbaţi oi fi având?

— Karina, m-ai speriat groaznic! Ce este cu mesajul acela?

Îl priveam şi începeam să scotocesc prin sertarele minţii mele, pentru a afla un nume, o adresă, ceva. Nimic.

— Nu ştiu cine eşti, te rog să pleci!

— Faci asta în fiecare zi! Înţeleg că poate pe soţul tău nu îl iubeşti şi nu îl doreşti dar măcar pe mine ascultă-mă. Noi ne-am iubit, Karina!

— Bine. Altceva?

— Uite, ştiu că eşti atât de tristă din cauza cabinetului tău pe care l-ai pierdut dar meseria nu ai pierdut-o. Nu te da bătută, Karina!

O lacrimă a început să cadă pe obrazul meu. Cabinetul. Acum îmi revenea o amintire dureroasă. Oare îmi pierd minţile?

— De ce nu îmi amintesc nimic?

Îl luam în braţe pe străin şi îl strângeam tare, plângând. Nu ştiu dacă a observat sau a simţit, dar lacrimile mele picurau pe umerii lui.

— Fiindcă ai dat în depresie, draga mea. Momentul în care ai pierdut cabinetul a fost momentul în care ai preferat să uiţi de toţi şi de tot şi să nu mai existi cu adevărat. Pentru tine a fost ca o moarte. Practic, ai murit. Dar eu sunt aici, să te ajut, să îţi revii. Doar sunt, cel mai bun prieten al tău, Karina.

— Te rog spune-mi, cine sunt şi ce fac şi cine este bărbatul cu care mă trezesc în fiecare dimineaţă.

Privirile noastre se întâlneau. Băiatul blond din faţa mea, îmi luă mâinile în mâinile lui şi îmi zâmbea.

— Chiar vrei să îţi spun toată istoria vieţii tale?

— Pe scurt, te rog.

— Pentru asta, am nevoie de o cafea.

Am mers în bucătărie şi am dat drumul la apa de la robinet. În timp ce puneam apa la fiert îmi venea să mă apropii de el şi să îl sărut. Curios!

— Am o nelămurire. Cine eşti totuşi? Ştii, îmi vine să te sărut!

— Haha, nu e de mirare. Sunt Victor, Karina. Victor. Sunt prietenul tău cel mai bun. Aproape ca şi fraţii. Şi asta pentru că ne iubim mult.

— Şi el? Întrebam, arătându-i o fotografie de pe masă, în care eu şi soţul meu eram la nunta noastră.

— El... este blestemul tău, Karina. Ţi-am mai spus, nu înţeleg de ce te-ai căsătorit cu el. Nici măcar nu îl...

— Explică-mi, cine e el? Ce vrea de la mine?

Mă privea tot mai adânc şi parcă era prea trist. Cuvintele nu voiau să iasă din gura lui sub nicio formă.

— Nu mă întreba, te rog. Este singurul lucru la care nu îţi pot răspunde.

— Măcar mă iubeşte?

La această întrebare, vedeam în el o undă de invidie. Sau poate aşa mi se părea.

— Nici nu ştiu dacă e real sau nu. Câteodată îl simt aproape şi ne iubim dar câteodată e atât de departe. Inima mea bate şi încoace şi încolo.

Suspină în timp ce eu îi puneam cafeaua fierbinte în ceaşcă.

— Nu sunt în măsură să îţi spun ce e rău şi ce e bine, dar ai grijă cu el.

— De ce uneori simt că-l iubesc şi alteori simt că-l urăsc cu la fel de mare intensitate?

— Fiindcă... fiindcă... chiar vrei să îţi spun, aşa pe faţă?

— Da, vreau să ştiu tot Adevărul!

Luă o înghiţitură şi trase aer în piept. Nu ştia cum să înceapă. Era nervos şi presat de mine să ştiu totul.

— El ţi-a închis cabinetul!

În acel moment, lucrurile din jur au început să se învârtă sau poate doar capul meu. Urmăream cuvintele ieşite din gura băiatului blond şi nu le mai găseam pe ale mele. Parcă ceva îmi lipea gura cu un leucoplast.

— Vezi? Vezi de ce nu voiam să îţi spun? Acum iar o să fie scandal şi, ştii ce? Mai bine plec!

— Unde pleci? Ai spus că suntem prieteni...

— Iartă-mă Karina, dar nu mai suport să văd cum te distrugi din cauza unui golan şi nemernic. Ne vedem în altă zi!

Mai rămăsese cafea în pahar şi luam eu înghiţitura care se zvârcolea. Fără să am nicio emoţie. Pe undeva, era ascunsă bricheta şi pachetul de ţigări. Am aprins una, gândindu-mă, ce să fac. Ori mor eu, ori moare el. Unul din noi trebuie să dispară.

Drumul spre Mănăstire, plin de foc şi groază. Inima îmi bătea precum un tun care scoate gloanţe. Iar mintea îmi era invadată de ultimele ei cuvinte. Dan conducea maşina, vizibil iritat de această întâmplare.

Niciunul nu spuneam nimic. Doar maşina era cea care făcea o acţiune.

Privindu-l pe Dan, îmi dădeam seama că el nici măcar nu avea o urmă de trăire pe chip. Parcă nici nu îi păsa. Parcă nu era om. Ce să mai spun, de preot! Nu merita această titulatură!

Oricât de mult ai suferit în viaţă, atunci când cineva pleacă de tot, din lumea aceasta, tot te doare. Simţi ceva acolo. În plus mă roade o întrebare. Oare sora Mădălina a plecat împăcată cu această viaţă?

Sper totuşi dacă se întâlneşte cu Dumnezeu, să îi spună, să ne ierte pentru tot ceea ce facem ca şi oameni aici pe pământ.

Atâta sper.

Liniştea asta de mormânt mă doboară. Nicidecum nu mă întăreşte şi nici nu mă fascinează. Am să deschid eu un subiect. Trebuie să vorbesc.

— Doamne, ce nenorocire! Am plecat trei, ne-am întors doi...

Mâinile lui erau pe volan şi deja le mişca într-o ascensiune nervoasă. Se plimbau dintr-un colţ în altul iar picioarele se mişcau alertate.

— Ce-mi pasă?? Asta e viaţa! Obişnuieşte-te soră Alide! Morţii cu morţii şi vii cu vii!

— Deci pe tine nu te interesează că sora Mădălina a murit! am conchis eu rădicând tonul.

— Toţi murim odată şi odată.

Nu-mi venea să cred. Ce nemernic de om. Îi voi spune Patriarhului Grigore să îl dea afară din Mănăstire!

— Dar totuşi, avea 20 de ani!

— Da? Da?? Şi eu am avut un copil de 2 ani care mi-a murit în braţe! Înţelegi? Şi ce vrei să fac? Să mă sinucid?

— Îmi pare rău, n-am ştiut.

Acum înţeleg. Înţeleg totul. Toată această atitudine. Dar interesant este faptul că el nu e furios pe Dumnezeu. Eu aş fi fost altfel.

— Cum ai trecut peste? am întrebat eu neliniştită.

— Foarte greu, soră Alide! Nu-ţi imaginezi! 3 ani de zile l-am înjurat şi blestemat pe Dumnezeu. După care am venit aici şi mi-am cerut iertare. Mi-am dat seama cât de prost am fost şi cât de mult am greşit. Nu trebuia să fac asta! Ştiam că El oricum mă va ierta. De asta sunt aici. Preot. Şi aşa am să rămân până am să mor.

Aceea privire îngheţată a lui acum o înţelegeam. Nu voiam să mai răscolesc trecutul lui cel zbuciumat dar încercam să mă pun în locul lui. Şi Doamne, nu puteam deloc.

— Vom ajunge la Mănăstire, curând, soră Alide. Te rog să nu spui la nimeni ce ţi-am zis acum. Nimeni nu cunoaşte aceste lucruri despre mine. În afară de Patriarhul Grigore. În rest, n-am spus la nimeni.

— Înţeleg. Nu te judec. Şi îmi pare rău că am fost atât de răzvrătită.

— Pentru mine moartea nici nu mai există. Mă întrebi de sora Mădălina. Normal că îmi pare rău de ea dar vezi tu, pe undeva eram conştienţi că asta se va întâmpla într-o zi. Ori noi vom muri ora ea. Suntem aproape de un război, soră. La un pas. Deci, ce îmi e că murim acum sau mai târziu. Tot murim.

Îl ascultam. Părea mai uman decât era înainte. Până acum nu avusesem aşa discuţii intime despre viaţă, moarte sau chiar personal. Nu mi-am permis niciodată să îl întreb despre el aşa cum nici el nu şi-a permis să mă întrebe despre viaţa mea privată. Toţi avem ceva de ascuns. Cu siguranţă, nu e singurul.

Însă tot mai rămânea întrebarea, de ce? De ce ea şi de ce nu noi? Dan, oricum nu mai avea pe nimeni iar eu nici atât. Dar Mădălina... era tânără. Avea o viaţă de închinat Domnului. O viaţă bisericească frumoasă.

Şi totuşi a plecat.

Unde? Dumnezeu ştie.

Probabil El o va îngriji de acum încolo şi ea îi va sluji lui de acolo de unde e.

Până acum nu mi-am permis să simt atât de multe emoţii. Totuşi moartea cuiva mă tulbură atât de tare încât mi se face rău.

Dan a oprit maşina. Ajunsesem în faţa Mănăstiri.

— Soră Alide, sper că totul este clar pentru tine.

— Sigur, Părinte Dan!

— Îi vom spune Patriarhului adevărul despre sora Mădălina. Dumnezeu să o odihnească în pace!

— Şi dacă întreabă de ce n-am adus-o să o înmormântăm aici?

— Nu îţi face tu griji. Nici nu aveam ce să mai aducem. Nu a mai rămas nimic din ea.

Memoria mea mă ducea acum la momentul în care glonţul i-a străpuns inima şi a trântit-o pe jos. Am mers la ea, am scuturat-o dar nimic. Un bătrân a venit şi i-a rupt corpul în două, măcelărind-o asemenea unui miel de Paşte.

În faţa mea, Mădălina era tăiată în două.

Am fugit cât de tare am putut, să nu ajung şi eu, hrană la animalele acelea.

Amintindu-mi, două lacrimi s-au revărsat pe obraz, fără să îmi doresc acest lucru. Era dureros.

— Fără lacrimi! Nu ne permitem acum bocete. Ce a fost a fost! Să nu te vadă aşa Patriarhul, că iese urât.

El era atât de senin şi de resemnat încât credeam că nu are sentimente.

— Nu înţeleg, cum poţi să...

— Şhhhh! Ţi-am spus Adevărul! Acum nu mai avem timp de asta. Trebuie să intrăm în Mănăstire.

În timp ce paşii mei goneau spre intrarea în Biserică, auzeam în urma mea, clopotele morţii. Se ţinea un parastas după cineva.

Nu puteam să nu mă gândesc la sora Mădălina.

Părintele Dan, păşea în urma mea. Îmi urmărea fiecare mişcare, zgomot, fiecare pas. Trebuia să o ia înainte dar m-a lăsat pe mine prima.

În faţa noastră, Patriarhul Grigore ne aştepta.

Tremuram dar nu voiam să vadă cât de neputincioasă am fost în faţa morţii unei surorii tinere a noastre.

CAPITOLUL 4

Paşii mei mici ajunseră în faţa Bisericii. Aici era lume multă adunată. Toţi plângeau şi se gândeau cu tristeţe la cât de scurtă este viaţa asta a noastră pe Pământ. Astăzi eşti aici, mâine poate nu mai eşti. Indiferent cât de tânăr sau de bătrân.

Ochii oamenilor mă priveau întrebători. Îmi puteam da seama de asta, uitându-mă la fiecare dintre ei. Reuşeam să spun un "*Dumnezeu să-l ierte*", abia deschizându-mi gura, căci mă simţeam aşa de vinovată.

Patriarhul Grigore se uită la mine, înfiorat. Iar Părintele Dan, îmi urmărea fiecare gest. Aveam impresia că ei ştiu cât de vinovată mă simt eu pentru moartea Mădălinei. Mă rugam, umilă să nu meargă în Iad, ci în Rai, acolo unde îi este locul.

A suferit atât de mult, biata fată. Dar a fost devotată. De când a intrat în Mănăstire, nu ştia altceva decât Dumnezeu şi rugăciuni. Nu o interesa nimic altceva. Din câte îmi amintesc, a suferit foarte mult din cauza unui băiat. Şi a hotărât să vină la Mănăstire şi să se călugărească.

Acum, e nimic. Şi nimicul va merge în pământ. Ce cruzime!

Părintele Dan s-a apropiat de oamenii care plângeau şi îi pupa în semn de respect. Le spunea şi un "*Dumnezeu să-l ierte*" şi mergea mai departe. Totuşi, nu am văzut în el niciun pic de emoţie. Parcă era făcut din piatră.

A mers apoi înspre Patriarhul Grigore, şoptindu-i ceva la ureche. El s-a apropiat de mine şi mi-a spus:

— Soră Alide, te rog, să vii puţin cu noi.

Am mers cu ei, până în biroul Patriarhului. Picioarele îmi tremurau. Mâinile nu îşi găseau astâmpărul şi buzele se mişcau singure. Până am ajuns la birou, eram plină de nelinişte.

Patriarhul Grigore, s-a aşezat pe un scaun şi ne-a făcut semn să ne aşezăm şi noi.

— Spuneţi-mi vă rog, ce s-a întâmplat?

Dan, mă privea insistent ca şi cum ar fi vrut ca eu să încep să vorbesc. Dar cuvintele nu erau la mine.

— Ştiţi... am început eu, Mădălina a...

— De ce să ne mai ascundem după deget? Vă spun eu ce s-a întâmplat! Sora Mădălina a murit în ambuscada aceea din cauza surorii Alide!

Nu. Nu poate fi adevărat! Cum să spună aşa ceva? Nu cred că am auzit bine.

— Vrei să fii mai explicit, părinte Dan? întrebă Patriarhul.

— Noi am fost ca în fiecare zi, să le vorbim oamenilor despre Dumnezeu şi creştinism. Eram toţi trei. La un moment dat, au venit mai mulţi fanatici şi au început să tragă unii în alţii. Sora Alide i-a spus surorii Mădălina să rămână acolo unde era şi să nu îndrăznească să plece şi să se as-

cundă. Dar ea a făcut-o. Astfel, în timp ce eu mă luptam cu fanaticii, cele două se războiau care să rămână în faţa oamenilor şi care să plece. Evident, sora Alide a considerat că este mai bine să rămână ea în viaţă şi a împins-o pe sora Mădălina în aceea ambuscadă. Un glonţ a nimerit-o iar un fanatic a tăiat-o în două pe sora noastră, în timp ce Alide stătea şi privea.

Câte minciuni! Dan, nu crede nici el în ceea ce spune. Şi măcar dacă era aşa. Totuşi, trebuie să recunosc ura pe care el o are faţă de mine. Şi nu înţeleg de ce. Oare i-am făcut ceva? Sunt eu de vină pentru existenţa mea? Îmi vine să sar într-o ploaie de gloanţe. Nu este uşor să fii acuzat pe nedrept.

Am ridicat privirea din pământ şi nu m-am lăsat la el. Privindu-l în ochi pe Patriarh am spus:

— Credeţi în ceea ce spune el? Eu mă simt împăcată cu mine căci ştiu că nu a fost aşa! Părintele Dan minte cu nerușinare! Crede că dacă mă înfundă pe mine, Mănăstirea va merge mai bine. Şi poate că are dreptate. Oricum voi nu m-aţi iubit niciodată. Şi nu v-aţi comportat frumos cu mine de la început.

— Linişteşte-te soră Alide. Îmi dau seama din tremurul vocii tale cât de vinovată sau nevinovată eşti! V-am trimis trei şi v-am spus să veniţi tot trei! E clar? Nu mă interesează cine a fost de vină! Contează că aţi trecut peste cuvântul meu! Soră Alide, până la proba contrarie, eşti vinovată şi drept urmare vei fi pedepsită.

Cuvintele parcă se urcau pe mine şi mă sfâşiau în bucăţi. Cum putea să fie atât de credul? Dan, privea cu o satisfacţie jignitoare pe Patriarh, în timp ce el mă considera cu adevărat vinovată. Şi ce aveam de făcut mai departe?

Mi-ar părea rău să mor tocmai acum. Am atât de multe de făcut. Visam şi eu, departe, la o lume liniştită.

— Soră Alide, mai bine, te-ai gândi de două ori înainte să mai spui ceva! Şi să ştii că asta am făcut-o pentru binele tău! Dacă nu spuneam Adevărul Patriarhului, următoarea dată veneai singură, fără mine. Te cred în stare de orice!

Îmi venea să îl scuip, să îl strâng de gât. Aveam o dorinţă nebună de-al omorî cu propriile mele mâini. Oare de ce Dumnezeu nu l-a luat pe el? De ce pe Mădălina? Asemenea om, căci preot nu poate fi numit, nu merită să mai respire pe această planetă. Cred că Dumnezeu s-a înşelat în momentul în care i-a dat viaţă.

Aş vrea să reuşesc să mă calmez.

— Ştii ceva, Dan? Eşti un monstru! Nu înţeleg ce cauţi aici! Nici măcar nu iubeşti Biserica! Nu vrei ca lumea să vină înapoi la Dumnezeu, ci vrei să vină toţi la tine. Tu să trăieşti! Tu să existi. De restul nici nu-ţi pasă! Să îţi amintesc de momentul când am venit înapoi şi eu plângeam? Tu ce ai zis? Morţii cu morţii, vii cu vii! Aşa de mult ai cinstit moartea Mădălinei!

— Haha, normal că ai plâns. Vezi cum te dai de gol? Observi? Normal că ai plâns, din moment ce erai vinovată. Nici nu se putea altfel. Deci, te rog, nu mai fă pe victima. Eşti vinovată şi vei plăti pentru asta. Punct!

În acest timp, Patriarhul Grigore, era adânc în gândurile lui. Probabil, la pedeapsa mea. De când sunt în Mănăstire, au fost mai multe pedepse. Unele din ele, chiar fatale. Îmi amintesc, acum câţiva ani, un preot s-a îndrăgostit de o măicuţă. Erau atât de frumoşi. Dar atât de interzisă iubirea dintre ei.

Şi-au trăit un timp, această poveste de iubire. Până nu a aflat Patriarhul. În aceea zi, eram atât de fericită şi chiar le-am spus că mă bucur pentru iubirea lor. Grigore, a ieşit de la rugăciune şi i-a surprins pe cei doi sărutându-se în parc. Până atunci se vedeau în secret. Nu foarte des. Când se putea. Amândoi erau tineri. Frumoşi. Îndrăgostiţi.

Patriarhul nu a mai stat la poveşti ci le-a spus din start că sunt pedepsiţi. Dar ei i-au spus că vor să se retragă de la Mănăstire şi să înceapă împreună o viaţă nouă. Nu le-a fost permis. Patriarhul nici nu a vrut să audă de aşa ceva. I-a prins, i-a legat şi i-a trimis la moarte. Pe amândoi.

În mine atunci a început să izvorască ura. Căci ştiam că ceea ce face Grigore este inuman. Dumnezeu ne-a lăsat pe Pământ ca să ne iubim. Iar regulile acestea bisericeşti erau prea de tot. În aceea zi, totul s-a distrus în mine. Totul s-a rupt. A fost ca şi când eu aş fi murit. Oricum, a murit şi o parte din mine.

Dan spunea atunci că ce s-a întâmplat a fost pentru binele lor. Iubirea chiar nu mai există? Cum poate să gândească aşa? Totuşi nu mă mir. Simt o atracţie pentru mine, din partea lui.

Iar mintea mea mă duce acum într-o altă amintire, când eram eu şi el, în oraş, într-o dimineaţă. Era soare, cald. Eu zâmbeam şi priveam pe fereastra unui magazin. El atunci era foarte bine dispus şi îmi povestea multe lucruri. Noi nu aveam o comunicare foarte bună. Vorbeam puţin. Ne priveam mai mult. Şi în adâncul nostru...

În aceea zi, a fost atât de duios, încât simţeam că el nu este cu adevărat ceea ce pare a fi la Mănăstire. Aici sunt reguli. Ce trebuie respectate. Şi nu ne permite să fim noi cu adevărat. Mi-a luat mâinile în mâinile lui. M-a privit şi mi-a spus frumos:

— „Dacă nu eram la Mănăstire, Alide... cine ştie, poate aveam ceva frumos.

— Ce vrei să spui? Îl întrebasem eu mirată.

— Ştii, uneori când tu nu mă vezi, eu te privesc. Îmi bate inima tare. Şi îmi doresc, mult mai mult.

— Cum se poate, părinte Dan? Ce sunt cuvintele astea? Îţi baţi joc de mine?

— Nicidecum. Îţi spun ceea ce simt. Deşi ştiu că nu am voie să simt nimic. Tu nu ştii multe despre Biserică. Despre oamenii de acolo. Sunt conştient că ceea ce fac ei nu este bine dar tot nu am curaj să ies în faţă şi să le spun, că s-a terminat. Tu în schimb, mă fascinezi. Cu tot ce eşti. Nu te cunosc. Abia dacă vorbim. Iar dacă nu o să mai vorbim niciodată, te rog să nu îţi schimbi părerea despre mine. Acum, vorbeşte adevăratul Dan. Iar cel de la Biserică, este un Dan fals".

Nu îmi venea să cred, ceea ce auzeam. Până în acel moment, Dan nu mi-a vorbit niciodată aşa. Era mereu rece. Striga. Mă privea cu ură. În aceea zi, era altcineva. Acum, când mă gândesc la asta, sunt conştientă de ce m-a învinovăţit. Dacă este adevărat că simte pentru mine mai mult decât ar trebui, atunci eu sunt o povară pentru el. Iar acum este timpul să dispar. Pentru ca el să îşi continue ceea ce a început.

Revenind din amintiri, îl privesc pe Patriarh, care se plimbă dintr-un colţ în altul, al camerei. Vine spre mine şi mă priveşte.

— Soră Alide, noi nu tolerăm crima. Aşa sunt regulile aici. Cu toată părerea de rău, căci ştii cât de mult ţin la tine, dar până vei fi judecată de toţi membri, te vom închide în beciul Bisericii. Nu vei primi nici apă, nici mâncare.

Iar lacrimi şi iar suspine. Şi iar păreri de rău. Mă conformez căci ce pot face? Dacă spun NU, din start voi fi omorâtă.

Cine ştie, poate într-un fel, viaţa dincolo este mult mai frumoasă.

Credinţă. Pace. Bucurie. Oare le avem pe toate în interiorul nostru?

Puţină linişte. De unde îmi vin aceste gânduri?

Nu ştiu cine sunt eu cu adevărat. Nici la propriu şi nici la figurat. Ce s-a întâmplat în această dimineaţă m-a lăsat în ceaţă. Bărbatul lângă care m-am trezit. Acel aşa zis prieten bun care m-a vizitat.

Am primit doar câteva indicii. Aveam un cabinet unde ajutam oamenii să fie mai conştienţi de ei. Şi apoi? După acel cabinet, ce am făcut? Cum l-am cunoscut pe acest bărbat? Şi de ce mă simt atât de atrasă de el?

Merg în cameră şi încep să mă uit prin dulapuri. Le iau pe rând. Prima dată, dulapul cel mare unde am o grămadă de haine. Mă întreb, le port pe toate? Sunt foarte multe. Îmi ajung o viaţă întreagă.

În dulap jos, găsesc un caiet.Îl iau în mână, răsfoiesc câteva pagini. Scrisul este frumos, ordonat. Poate chiar al meu. Sau a lui. Pe coperta roşie scrie „*Caietul poveştii mele*”. Sunt foarte curioasă. Poate aşa reuşesc să descopăr, cât mai multe.

Prima pagină. Răsfoiesc cu grijă şi ochii îmi circulă cu o viteză ameţitoare.

„L-am găsit! Dacă ai ştii cât de mult l-am căutat! Cât de mult l-am aşteptat! Şi totuşi, întâlnirea noastră a fost una pur întâmplătoare. Aş vrea să notez aici toate detaliile, pentru a nu le pierde. Iar atunci când vom face 40 de ani, 60 de ani împreună, să recitesc tot şi amintirea să rămână vie.

Mă plimbam prin parc, în Bucureşti. Era un frig, ce nu l-am prevăzut. Şi îmbrăcămintea mea nu era tocmai adecvată. Purtam o rochiţă lungă până în pământ şi deasupra aveam un jerseu care îmi acoperea mâinile. Mergeam grăbită spre staţia de tramvai. Voiam să ajung cât mai repede acasă, căci îmi era o foame îngrozitoare. Până a venit tramvaiul mă distram cu oamenii din staţie. Unul câte unul, stăteau şi mă priveau, cu milă poate. Căci eu eram fericită. Iar ei erau trişti. Spuneau că nu pot fi fericiţi cât timp le este frig şi foame. Totuşi chiar dacă şi eu simţeam aceste lucruri, puteam să fiu fericită. Căci asta nu depinde de starea fizică, ci de starea emoţională.

În fine. A venit apoi tramvaiul. Lume multă. Înghesuială. Am reuşit totuşi să găsesc un loc şi m-am pus jos pe scaun. Lângă mine, era un tip. Ochii albaştri. Brunet. Părea înalt. Eu, cum eram distrată, am început să vorbesc de parcă îl ştiam de-o viaţă.

— Ştii ce interesanţi sunt unii oameni? Cât timp aşteptam eu tramvaiul, din vorbă în vorbă, i-am întrebat de ce sunt trişti. Iar ei mi-au răspuns că frigul este cauza tristeţii lor. Am început să râd în sinea mea. Căci ştiu foarte bine că ceea ce ne determină fericirea este starea emoţională şi gândurile pe care le avem, nicidecum starea fizică. Tu ce părere ai?

Tipul a început să mă privească. Era interesat de această discuţie. Mi-a zâmbit. Apoi buzele lui s-au mişcat, formând cuvinte.

— Consider că fericirea este ceea ce noi o avem în interiorul nostru. Niciun alt factor extern nu o poate perturba. Fericirea ori este ori nu este. Dar nicio stare din lume, nu o poate învinge. Dar noi, suntem ca şi roboţii. Funcţionăm după obişnuinţe. Iar dacă un om este obişnuit să fie mai mult trist decât fericit, acest tipar îl va repeta.

Privindu-l parcă mă vedeam pe mine. Ceea ce spunea era atât de adevărat. Mă întrebam, oare nu suntem unul şi acelaşi? Dacă el este sufletul pe care îl aşteptam atât de mult timp?

Mă vedea cum stăteam gură cască şi nu mai aveam nicio reacţie. Zâmbetul lui îl făcea să pară şi mai frumos.

— Eşti surprinsă de cele spuse? Unde sunt cuvintele tale acum? Le-ai pierdut?

— Şi poate, le-am regăsit, prin intermediul tău.

Flash-uri peste flash-uri. Amintiri. Emoţii. Toate veneau spre mine. Iar viziunea mea era atât de clară. El nu este un tip obişnuit. Este acel tip, pe care eu îl căutam de ceva timp.

— Frumoasă domnişoară, pierdută-n spaţiu, unde cobori? mă întrebă el, în timp ce respiraţia lui era aproape de urechea mea.

— La două staţii mai încolo, am îngăimat eu.

— Ce coincidenţă! Şi eu tot acolo.

— Nu există coincidenţe. Nimic nu este întâmplător. Eu sunt Karina, de profesie, vindecătoare..

Când i-am spus asta, îl vedeam pe el tăcut. Haha, s-au schimbat rolurile.

— Serios? Eu sunt Domnul fără nume. Nu am aşa ceva. Doar exist şi atât.

— Cum poţi trăi şi să nu ai un nume? În societatea noastră, cam e obligatoriu, am continuat eu.

— Eu nu am. Aşa m-am născut. Părinţii mei nu mi-au pus niciun nume.

— Foarte ciudat. Sigur eşti om?

— Posibil să vin din alte lumi. Dar nu contează! Uite, aici coborâm, amândoi.

Staţia cea mult nedorită a ajuns. Şi era timpul să ne luăm rămas bun.

— Mă bucur că ne-am cunoscut, am zis eu zâmbind. Cine ştie, poate o să ne mai întâlnim cândva, pe undeva.

— Asta vom ştii doar când va fi momentul. Până atunci, îţi spun doar atât: "trăieşte-ţi viaţa, domnişoară vindecătoare.."

Spunând aceste cuvinte, a pornit în partea cealaltă a străzii. Primul impuls a fost să mă iau după el, să văd pe unde merge, cine este. Nu am făcut-o. Totuşi, simt că el este alesul inimii mele. Cel după care aş plânge dacă nu l-aş mai vedea vreodată."

Oare l-am mai văzut vreodată pe acest om? Nu ştiu dacă este unul şi acelaşi cu cel care s-a căsătorit cu mine. Iau poza cu noi doi şi o privesc. Este înalt, ochii albaştri şi brunet. O fi el atât de inteligent şi atât de conştient?

Şi totuşi nu mă ajută cu nimic să îmi amintesc mai multe.

Răsfoiesc mai departe, cu mare curiozitate. Până la urmă voi afla dacă este el şi cum se face că nu mă ajută deloc, să fiu cea care am fost.

Următoarele însemnări din caiet scriu despre durerile mele. Se pare că mult timp, nu l-am mai găsit. Deja sunt mai bine de zece pagini şi peste tot sunt regretele mele.

Hmm. Oare nu o fi el?

Merg mai departe şi văd o altă însemnare unde am scris „*NUNTA NOASTRĂ*”. Şi totuşi nu găsesc momentul în care l-am revăzut sau reîntâlnit.

Citesc mai departe cu voce tare.

„Cea mai frumoasă zi din viaţa mea! Sau cel puţin aşa ar trebui să fie. Nu este fiindcă am lacrimi în ochi şi nu de fericire. Parcă aş trăi într-un coşmar. Mă trezesc şi ce văd? Iubirea care credeam că este adevărată, de fapt e o minciună gogonată. Ne căsătorim, ar trebui să fim fericiţi. Însă o facem din interes. Chiar aşa. Nu ştiu de ce o mai fac. Poate ar fi mai bine să ne oprim aici şi să ne vedem fiecare de drumul nostru.

Ce s-a întâmplat, a fost groaznic pentru mine. După întâlnirea cu tipul din tramvai, au urmat nopţi nedormite şi pe care le plângeam de fiecare dată. Fiindcă nu l-am mai întâlnit. M-am resemnat cumva şi mi-am spus că este timpul să merg mai departe. O să fie şi pentru mine, cineva. Undeva. Cândva.

Când mă simţeam mai bine cu mine, iată că ne reîntâlnim. Tot întâmplător. Şi unde? Nu în staţia de tramvai. Ci la cabinetul meu.

Tipul din tramvai, a venit la cabinetul meu. Nici măcar nu ştia că eu sunt aici. Probabil a şi uitat de mine. Eu nu de el, dar asta mai contează?

După ce a intrat, mi-a spus, aşa nonşalant, că ceea ce fac este interzis cu desăvârşire şi se numeşte ocultism. Dacă mai fac asta este posibil să fiu omorâtă. Biserica a început să interzică practicile paranormale.

Nu-mi venea să cred că este el. Cel care atunci în tramvai, îmi vorbea despre viaţă, fericire, conştiinţă. Şi

el îmi spune că totul este interzis? Şi să nu mai fac asta? Acele momente au fost groaznice pentru mine.

Şi totuşi, cum se face că astăzi ne căsătorim? Te rog să citeşti cu atenţie aceste rânduri. Căci ele sunt foarte adevărate. Tipul, fără nume, m-a cerut în căsătorie, tocmai pentru a nu fi omorât de cei de sus.

Citind, îţi vei aminti probabil şi cum s-a ajuns aici. El s-a îndrăgostit de mine. A început să mă urmărească. Dar era în interes de serviciu. Nu avea voie. Nu era permis. Câteodată se purta rece cu mine. Câteodată era cald. De data asta însă, ca să îşi salveze pielea şi să nu fie ucis, a decis să mă ceară în căsătorie.

Dar eu nu mai aveam voie să fiu vindecătoare..

În momentul în care am acceptat să mă căsătoresc cu el, am acceptat şi să îmi închidă cabinetul, odată pentru totdeauna. Nu am fost conştientă deloc. Ideea e că, următoarea zi, am rămas fără cabinet. Şi fără puterea mea de vindecare. Nu mai aveam nimic.

El zice că mă iubeşte atât de mult. Dar eu ştiu că interesul lui este să se ascundă. Să nu fie prins. Oricum, deja s-a aflat că a avut o poveste de iubire cu o vindecătoare. Şi cum nu era permis... voiau să îl prindă şi să-l omoare.

Sunt acum, în rochie de mireasă, dar lacrimile curg şiroaie, doar la simplul gând că eu nu mai sunt Karina, vindecătoarea.. Mi-au luat acest drept. Mi-au luat această viaţă. Mi-au luat tot. Şi am acceptat şi să mă căsătoresc cu un om care poate nici măcar nu simte nimic pentru mine.

Sunt confuză. Plâng şi tac.

Acum, când scriu aceste rânduri, el vine şi mă priveşte. Îmi spune cât de frumoasă sunt, îmbrăcată în mireasă. Crede că vom începe o viaţă nouă şi vom uita de toate.

Vom avea o familie frumoasă. Dar eu știu că nu am venit pentru o familie frumoasă.

Am venit aici pentru oameni.

Și misiunea mea nu o mai pot realiza. Pot și să mor. Probabil voi reveni viața următoare și îmi voi continua ceea ce astăzi nu mai pot face."

Arunc caietul pe jos, tremurând de nervi, disperare și lacrimi. Nu pot să concept așa ceva!

Sunt căsătorită cu un bărbat care nu mă iubește? Cât de crud să fii și să faci asta?

Merg până la baie, să îmi spăl fața. Mă privesc. Karina, nu mai ești tu, aceea care făcea pentru oameni tot ce putea. Nu mai ești tu, vindecătoarea care reușea orice. Avea puteri. Putea privi prin oameni.

Ce ai făcut? Cum de s-a ajuns aici?

Unde îți este mândria, ambiția, perseverența? Și pentru ce ai făcut toate acestea? Pentru un bărbat?

De ce ai acceptat? De ce?

Oglinda îmi spune cât de proastă am fost să accept să mă căsătoresc și să renunț la visul meu. La drumul meu în viață. Cred că am fost foarte îndrăgostită. Sau foarte prostită!

Acum însă nu mai am de gând să fac asta. Voi reveni înapoi. Trebuie să îmi recâștig cabinetul și să iau viața de la zero! Singură! Așa cum am făcut-o mereu.

Pun niște haine pe mine, un tricou și o pereche de pantaloni mai lungi. Iau o foaie de hârtie și scriu un bilețel.

„Te rog, să nu mă cauți, domnule fără nume! Am hotărât să mă sinucid. Mă bucur că ne-am întâlnit viața asta. Dar te rog, în celelalte vieți să mă scutești de apari-

ţia ta! Nu am nevoie de tine, în niciun fel! Probabil, te-am iubit, dar acum te urăsc! Adio!”.

Adidaşii mă aşteaptă în hol. Mă încalţ. Deschid uşa şi ies afară. Mă aşteaptă o nouă viaţă şi un nou drum!

Stau închisă în beciul Mănăstirii. Niciun suflet. Niciun vânt nu adie. Niciun sunet. Parcă aş fi direct în Iad.

Camera în care stau este atât de mică, abia mai pot să mai respir. Dacă ar mai fi cineva, nu am rezista aici. Încăperea nu este pentru două persoane. Ci doar pentru una. Pentru mine. Şi pentru cine ştie câţi alţii.

Am făcut o mare greşeală când am venit aici la Mănăstire. Nu ştiam atunci câtă cruzime este în acest loc. Şi cum oamenii care iubesc, sunt condamnaţi la moarte.

Motivul pentru care am hotărât să îmbrac straiele mănăstirii a fost din cauza părinţilor mei. Ei îmi spuneau mereu că eu nu sunt bună de nimic. Nu am făcut nimic în viaţă. Nu am atins niciun om. Nu am iubit pe nimeni.

Şi asta este cât se poate de adevărat. Eu nu cunosc iubirea. Nici măcar pentru propria mea persoană.

Nu vreau să mă plâng. Nu cred că am venit pe acest pământ pentru a îndura toate calamităţile care se abat asupra noastră. Am venit aici să trăim. Ciudat, eu până acum nu am gândit aşa. De unde îmi vin asemenea gânduri?

Dacă privesc cu atenţie în jur, observ camera care parcă pluteşte. Este rece. Şi este întunecat. Încă mai luminează soarele afară. Dar odată ce noaptea va veni, sufletul meu va fi iar rece. Este interesant de observat. Ziua sunt mai caldă,

mai drăguță, mai plină de viață. Pe când noaptea, sunt rece, distantă, amară.

Parcă aș fi două personalități într-un singur trup. Asta deja e boala. Se numește schizofrenie. Alung acest gând întunecat și privesc mai departe, beciul în care sunt închisă.

Încerc să fiu cât mai calmă.

Îmi amintesc, momentul în care am păşit prima oară pe poarta Mănăstirii. Eram senină, împăcată cu mine și cu soarta mea. Știam că nu pot să fac mai mult în viață. Și atunci de ce să nu o închin lui Dumnezeu?

Ajunsă însă aici, am găsit o mie și una de motive pentru care nu ar trebui să merg mai departe. Dar vocea aceea interioară, care îmi vorbea, mă îndemna să duc la bun sfârșit ce începusem. "*Orice acțiune începi, du-o până la capăt.*" Această frază îmi suna în cap la nesfârșit.

Primul chip pe care l-am văzut, a fost a lui. A celui care m-a închis aici. Dan. Preotul care nu e preot. Mă urmărea cu privirea, distant, parcă voind să mă oprească din a fi aici.

Eu am lăsat atunci capul în jos, în semn de obedienţă. El era Preotul, iar eu o biată femeie care vrea să se călugărească. Nu știam eu atunci că acest om, avea să mă distrugă. Atât psihic cât și fizic. Emoţional nu avea voie.

A venit spre mine, mi-a pus mâna pe cap și mi-a spus:

— Domnișoară, sunteți sigură că asta vreți să faceți?

Privindu-l, mi-am dat seama că nu e de joacă. Însă nu aveam alt drum. Nu aveam ce să fac altceva. Viaţa îmi era un dezastru complet.

— Sunt foarte sigură, părinte. Vreau să îmi închin viața Domnului. Să fiu mântuită iar atunci când va fi să plec de aici, să am un loc în Rai, lângă El.

— Crezi că ajungi în Rai, atât de uşor? Crede-mă! Nici măcar toţi preoţii nu ajung acolo.

— Cum se poate una ca asta? Preoţii sunt slujitorii Domnului. Trebuie să ajungă acolo.

— Nu. Căci nu toţi sunt curaţi. Inclusiv în gânduri, fapte, sentimente. Degeaba la suprafaţă eşti om bun şi asculţi şi faci fapte bune. Contează şi ce gândeşti. Şi mai ales ce simţi.

— Eu vreau să fac lucrurile să fie în concordanţă cu legile lui Dumnezeu.

— Atunci vei asculta de mine! Şi de Patriarhul Grigore.

Avea un ton mai ridicat, în momentul când a spus "*de mine*". Nu ştiam că e atât de important în Mănăstire. Aveam să aflu mult mai târziu, acest lucru.

— Sigur, cum spuneţi dvs, părinte.

Aceasta a fost prima mea întâlnire cu Dan. Preotul care astăzi m-a închis aici. Şi care m-a acuzat de ceva ce nu am făcut. Mă întreb, oare el va avea un loc în Rai, lângă Dumnezeu? Sau avea dreptate când spunea că nu toţi preoţii merită să meargă acolo.

Linişte. Acum s-a făcut întuneric.

E trist să fii singur. Doar cu gândurile tale. Care uneori te pot speria.

Un zgomot asurzitor îmi sparge timpanele. Ţipete. Bătăi. Încerc să fiu cât pot de atentă. Să îmi dau seama ce se întâmplă. Nu reuşesc.

Acele zgomote vin însă tot mai aproape. Le aud parcă prin vis.

Picioare, mâini, o persoană care se zvârcoleşte.

Cineva apasă pe clanţa de la uşa beciului. Mă ridic în picioare. Transpiraţia curge pe faţa mea. Încep să ţip şi mă las în jos, ţinându-mi mâinile la urechi.

O umbră mare se vede în faţă.

Cineva tocmai a deschis uşa şi se uită la mine.

Aud doar zgomotul unui pistol proaspăt încărcat. Şi adorm instant.

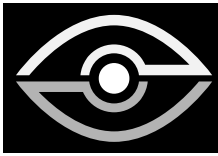

CAPITOLUL 5

Inima îmi bate mai tare decât bat secundele unui ceas. Privesc de jur împrejur însă nu aud decât o respiraţie grea şi rapidă. Nu se vede nimic. Întuneric beznă. Încerc să îmi păstrez calmul. La urma urmei, dacă o să mă ucidă, nu mai am ce să fac.

Înaintez un pas şi încă unul. Beciul este strâmt. Aer mai puţin. Vreau totuşi să ştiu cine este alături de mine în acest infern.

Mă întreb, oare aşa arată Iadul?

— Cine e? Nu văd nimic în bezna asta!

Nu îmi răspunde nimeni. În continuare se aude respiraţia grea. Şi apoi un plânset înfundat.

— Oricine ai fi, nimic nu ne mai poate salva acum.

Persoana care este cu mine în încăpere, parcă nici nu m-ar auzi. Sau poate sunt invizibilă. Plânge. Tace. Suspină.

Va fi o noapte foarte grea. Nici măcar nu ştiu cine este cu mine în beci. Şi să adorm nu pot. Mă terorizează inclusiv gândul că e cineva cu mine într-o încăpere atât de mică.

— Asta ţi-ai dorit, nu?

Vocea persoanei se aude în sfârşit. O voce foarte cunoscută.

— Dan?

Îl aud doar ridicându-se de pe unul din butoaiele de vin, şi vine spre mine.

— Alide! Suntem amândoi terminaţi! Mă înţelegi? Patriarhul m-a trimis aici, drept pedeapsă. Fiindcă nu crede în cuvintele mele. În ţară s-a pornit o răscoală de atunci. Oamenii se omoară pe străzi.

— Doamne!

— Noi suntem aici datorită acestei răscoale. Şi aici vom muri, Alide. În câteva zile. Beciul va fi plin de otravă.

Îl ascultam şi nu voiam să îl cred. Înaintam către el. Pas cu pas. Simţeam să îl iau în braţe. Măcar acum. Şi aşa nu mai aveam mult timp. El era distrus.

Eram în faţa lui, îi simţeam respiraţia agitată. Mâinile mele căutau cu disperare corpul lui atletic. Amândoi, ne priveam ochi în ochi şi ne doream cu ardoare să ne atingem corpurile. Nu eram sigură de ce.

I-am luat mâinile în mâinile mele şi le-am strâns tare şi puternic, ca un semn de tovărăşie. Acest om a distrus vieţile la amândoi şi eu ce fac?

M-am retras apoi, într-o fracţiune de secundă. El mă căută iar, în întuneric. Voiam să mă ascund. Nu merita nicio atingere, niciun surâs, nicio afecţiune. Din cauza lui, moartea mea este o certitudine. Nu că aş fi nemuritoare. Dar acum, e prea devreme, totuşi.

Îl priveam fără pic de emoţie. Atingerile lui nu mă extaziau. Nu îmi ofereau nicio siguranţă. Era fals.

— Alide, ce ne facem? zise cu vocea tremurând de neliniște.

Alide? Gata cu "*măicuța*"?

— Nu știu tu ce faci dar eu m-am resemnat. Dacă e să mor, va fi voința Domnului.

— Care Domn? Nu ți-ai dat seama că totul este o minciună?

Ochii mei larg deschiși îl priveau tulburători. Ce vrea să spună?

— Ce minciună?

— Alide, ești atât de naivă! Simplu, nu există niciun Dumnezeu și nicio voință.

Urlu. Zbier. În noaptea aceasta crudă, se aude doar vocea mea. Plâng. Izbesc cu pumnii în butoaiele de vin. El vine spre mine și mă prinde în brațe, mă strânge tare. Primul impuls este să îl dau la o parte dar căldura lui mă înmoaie.

— Cum? Cum?? Ce tâmpenie este asta? Nu cred!

Dan continuă să mă țină în brațe în timp ce lacrimile mele curg șiroaie. Precum un râu care tocmai a primit apă din cer.

— Dar, dacă Dumnezeu nu există, noi ce căutăm aici? Ce facem aici?

— Dacă te liniștești am să îți explic. Lasă-mă să te țin în brațe. Cât de mult mi-am dorit acest lucru, nu cred că știi!

Când afli o asemenea veste nu cred că poți să bagi în seamă declarațiile de dragoste.

— Dan, nu este momentul acum de declarații... și în plus nu te cred!

— De ce te-aș minți? Oricum nu cred că vom mai trăi. Dar dacă tot suntem aici, putem să ne iubim. Știu că și tu simți la fel, Alide...

Mâna lui cade pe piciorul meu. Nu mai am timp acum de gândit. Totul parcă a dispărut, atât de uşor. Orice gând, orice suspin, orice lacrimă. Ne privim şi timpul parcă se evaporă. Buzele lui se apropie de buzele mele. Calde, înfometate, însetate, ude. Gustul lui îl simt pentru prima oară şi nu mă pot sătura de el. Îmi desface uşor straiele de la Mănăstire. Rămân dezbrăcată. Nici nu simt frigul care mă cuprinde. Mă priveşte zâmbind. Tremurând, îl iau în braţe iar.

— Îmi place când tremuri în braţele mele.

— Dan, ce facem noi este interzis, ştii asta nu?

— Mai contează? Poate mâine murim. Nu e păcat să murim aşa? Fără să ne bucurăm de plăcerile vieţii?

Coboară la gâtul meu. Săruturile lui le simt până dincolo de fiinţa mea. Îmi aduc fiori. Plăcere. E ceva interzis. Nu am simţit niciodată atingerile unui bărbat.

— Te vreau tot mai mult! îmi şopteşte încet la ureche

Atingerile sânilor mei îl fac să tresară. Se înfruptă din ele cu mare pasiune. Este primul. Atât ca duşman cât şi ca iubit.

Este primul pentru care simt o atracţie atât de mare. Atât de puternică. Aş putea să explodez acum. Să mă transform în mii de bucăţele de fericire. Dar ahhh...

Începe să mă împingă, tot mai mult către butoaiele de vin. Credeam că se joacă. Însă el, se uită la mine şi îmi spune arogant:

— Credeai că vreau să te...? Alide!

Simt o durere în obraz. O palmă. Două. Trei.

— Ce vrei? Să te spun la Patriarh? Cum încerci să abuzezi de mine? Vei fi prima care va fi omorâtă! Iar eu am să scap!

Nervoasă, îl împing deoparte.

— Ăsta era planul tău? Vrei să mă seduci, apoi să spui Patriarhului că eu am început să te sărut, să te mângâi şi tu să scapi?

— Eşti deşteaptă, câteodată.

— Ei bine, nu ai dovezi!

Îşi îndreptă capul spre o cameră web agăţată sus la bec.

— Tot e întuneric! Nu se vede nimic!

— Camera asta e foarte inteligentă. Ştie foarte multe. Aici s-au întâmplat foarte multe, dragă Alide. Nu-ţi imaginezi câte. Inclusiv crime!

Se dezlipi de mine şi se puse pe un butoi de vin. Agitat, dărâmat, complet gol. Nu voiam să mă pun şi eu lângă el, deoarece era plin de venin. Nu ştiam dacă mă atacă sau mă vrea. Exact ca şi un animal.

— Până la urmă, te urăsc foarte tare, Alide!

— Pot să ştiu de ce?

— Fiindcă nu te cunosc. Eşti artificială. Fabricată. Nu eşti tu. Înţelegi?

— Dacă nu sunt eu, atunci tu cine eşti?

Se ridică în picioare. Îi simţeam bărbăţia tare. Deşi era încordat. Am reuşit totuşi să îl excit. Oare pe cine păcăleşte?

— Nu contează cine sunt eu. Şi nici n-am de gând să îţi spun! Tot ce îmi doresc este să te ucid!

Cuvintele lui îmi provocau dureri în toată fiinţa. Poate, pentru că acest "*îmi doresc să te ucid*" a spus-o sub o altă formă. Nemaiîntâlnită până acum. Inima îmi bătea tare în piept, aproape să iasă afară şi eu căutam un loc unde să mă ascund, chiar dacă teoretic nu reuşeam.

— Şi asta am să fac! Credeai că eu sunt închis aici, aşa doar? Să fiu omorât? N-ai să vezi asta! Grigore mă iubeşte!

Totuşi, voiam să îţi mai las seara asta. Iar la dimineaţă să fii deja ucisă. Înainte însă, dă-mi voie să îţi arăt ceva.

Scoase camera web din funcţiune şi o conectă la un dispozitiv mobil. Abia dacă mai puteam să respir, gândindu-mă că acest bărbat, chiar avea de gând să mă omoare. De ce ar face asta? Şi de ce el? O mulţime de întrebări fără răspuns.

— Uite, îmi zise el acid. Aici sunt înregistrările cu toate călugăriţele pe care le-am omorât.

Privirea mea deveni dintr-odată în ceaţă. Simţeam că mai am puţin şi leşin. Filmările arătau un Dan necruţător, un preot care omora. Un preot cu sânge rece. Un om sălbatic. Care nu mai era om. Era un demon!

— De ce vrei să mă chinuieşti?

— Uită-te aici şi nu comenta! urlă el trăgându-mă de mână. Nu este timp de comentarii acum.

Imagini şocante, urlete ale femeilor pe care le cunoşteam dar care erau ucise cu sălbăticie într-o mănăstire.

— Nu pot să văd! Ajunge!

Urlând credeam că am scăpat de el şi nu mai îmi arată acele crime odioase, însă el, îmi atingea puternic gâtul, lăsându-mă fără aer.

— Te rog!

— Nu! Nu mă ruga! Eu nu sunt Dumnezeu! Tu trebuie să mori, m-ai înţeles? Nu ai ce căuta aici. Eşti doar o sclavă a Bisericii! Eşti la fel ca toţi ceilalţi! Şi începi să observi viaţa diferit. Nu ne permitem să ne abatem de la credinţă. Iar testul nu l-ai trecut. Prin urmare, singura salvare a ta este moartea.

Nu mai puteam să respir, deşi voiam să ştiu despre ce test este vorba. Ce am făcut. Cum s-a ajuns aici. Întrebările îmi rodeau mintea. Şi el... el nu avea toate răspunsurile.

Am început să tușesc și el mi-a dat încet drumul.

— Înainte să fac asta, am să îți răspund și la întrebări, dacă ai.

— Dan! Despre ce test este vorba?

— Când am intrat aici, am vrut să văd Adevărul Tău. Cazi în capcană sau nu. Și bineînțeles că ai căzut. Biserica și Patriarhul Grigore fac teste pe călugărițe. Eu le seduc iar ele dacă se lasă, înseamnă că sunt mincinoase și nu au ce căuta aici. Au fost care au scăpat și nu m-au lăsat să le ating. Dar tu nu ai fost una dintre ele. Chiar dacă mi-ar părea rău, tot nu aș putea să te las în viață.

M-am întristat. Deci pentru ei, dragostea este un păcat. Nu ai voie să iubești. E adevărat că la Mănăstire, este interzis cu desăvârșire și singurul pe care să-l iubești este Dumnezeu. Dar suntem oameni. Recunosc, nu mai știu cine sunt. Nu eram așa înainte. Dar eu am început să simt pentru Dan, sentimente. Din păcate, acest lucru îmi poate aduce moartea.

— Dacă tu crezi că este mai bine așa, te rog, iartă-mă. Nu știam că e un păcat să iubești. Simt pentru tine ceva intens și chiar dacă în această noapte mă vei omorî, eu am să te iert.

Din nou, palma lui o simțeam pe gâtul meu.

— NU ai voie! NU este permis! Nu vreau să mă ierți! Urăște-mă! Fiindcă așa am să pot să o fac mai repede și mai bine.

Sunt bine. Pe stradă, căutând un semn Divin care întârzie să apară. În sufletul meu e vraiște totul. Nu știu cine

sunt, ce fac aici. Când oare m-am pierdut așa? În momentul în care am spus DA? Să fie el atât de necruțător?

În jurul meu totul este un haos. Iar străzile sunt pline de praf. Nu știu destinația dar știu ce vreau în acest moment.

Adevărul.

Peste tot pe unde mă uit, toți sunt îngroziți și pierduți. Parcă întregul oraș este un spital de nebuni. Să fiu și eu așa? Fără identitate cu siguranță!

Măcar dacă mi-aș aminti, cine am fost. Dacă aș știi ce am făcut. Un semn. Unul micuț și eu sunt fericită.

Dar viața nu merge așa. Chiar dacă avem semne peste semne și știm cine suntem tot nu reușim să ne simțim împliniți. Fiindcă nu asta suntem cu adevărat.

În fața mea stă un bătrân și cerșește.

— Vă rog, dați-mi un ban. Am nevoie de ei ca de aer.

Mi-e milă. Dar nu pot să plâng acum. Iar bani, nu am. Măcar dacă l-aș putea liniști.

— Liniștește-te. Ești în regulă. Dar cine crezi că îți dă bani? Lumea a luat-o razna din câte observ. Nu mai vezi nimic frumos. Toată stradă e prăfuită. Ambulanța se aude de nebună. Ce pot eu să fac?

— Fată frumoasă, dă-mi și mie un ban. Vreau să trăiesc.

Nu înțeleg. Bătrânul îmi cere bani. Ambulanța urlă. Oamenii sunt grăbiți și parcă trăiesc în minte. Aiuriți.

În tot acest haos, se aude un zgomot ciudat.

Toți încep să se panicheze. Fug, care încotro. Sunetul mitralierelor se aude tot mai tare. Stau pe loc și privesc.

Un tânăr, vine spre mine, mă prinde de mână și mă trage cu el pe o stradă necunoscută.

— Vino repede, dacă nu ne adăpostim, ăştia ne vor omorî.

— Care ăştia, apuc eu să întreb disperată.

— Oamenii Bisericii.

Alarma maşinilor era din ce în ce mai asurzitoare. Nu se auzea nimic altceva. Mitraliere, alarme de maşini şi urlete de oameni.

Strada pe care mergem, eu şi tânărul, este plină ochi de oameni care caută un adăpost sigur. Dar e plin de gropi şi de capcane. Observ cum rând pe rând, oamenii alunecă şi cad. Sunt morţi.

Inima îmi cere un răspuns. Dar nu pot să îi ofer decât o amânare. Nu ştiu nici eu, unde sunt şi ce fac aici. De ce văd ceea ce văd.

Tânărul mă priveşte şi îmi şopteşte la ureche:

— Te rog, ajută-mă. Nu vreau să mor acum!

Îl prind de mână şi îl trag cu atenţie. Mă uit la fiecare pas pe care îl fac. Capcanele astea nu se văd. Dar acolo unde sunt mai mulţi, nu toţi au norocul să scape. Un pas, iar un pas, şi încă unul şi trecem de strada cu pricina.

Băiatul tremura lângă mine, încât îmi venea să îl iau în braţe.

— Linişteşte-te, totul va fi bine!

Vreau să fug tot înainte, până unde mă va ţine picioarele şi până unde va putea şi el, dar în acel moment, un militar înarmat stătea cu mitraliera în faţa mea. Ochii îi erau pe ţintă. Degetele pe trăgaci. Un moment, îmi ţin respiraţia şi trage!

Mă trezesc în patul meu iar. Un nou coşmar? Ce s-a întâmplat? Ultima oară îmi amintesc, am plecat de acasă lăsându-i un mesaj soţului meu. Mă ridic, sunt în pijama şi nu e nimeni acasă în afară de mine.

Dar, totuşi se aude un zgomot în bucătărie.

— Ţi-am pregătit cafeaua ta preferată.

Am un şoc.

— Tu?

Un tânăr cu părul şaten, acel tânăr pe care l-am scăpat de mitraliere şi moarte, îmi zâmbea.

— Iubita, nu mă mai recunoşti? Ce-i cu tine?

Mă ia cu ameţeli. Pun mâna la cap şi simt că îmi lipseşte aerul.

— Nu mă lua cu iubita. Spune-mi cine eşti! Ce cauţi aici! Şi cum de mai trăim?

— Off, nu m-am gândit nicio clipă că eşti aşa. Dar mi-a spus bine el. Ai probleme. Hai să bei cafeaua pe care ţi-am pregătit-o cu atâta drag.

Nu ştiam, să râd, să plâng. Atâta iubire! Era doar un puşti. Cum să ştie el iubi? Dar poate acest puşti îmi va spune ceea ce îmi doresc să descopăr. Cine sunt. M-am îmbrăcat şi am ieşit în bucătărie.

— Ok, îmi beau cafeaua. Tu spune-mi cine sunt eu.

— Eşti Karina, iubita mea!

— Stai, stai puţin! Nu se poate să fiu iubita ta! Eu am un soţ! Sunt căsătorită!

Şi alerg să îi arăt poza în care eu şi acel bărbat misterios râdem fericiţi la nunta noastră.

— Ai fost! Zău, Karina. Îţi pierzi memoria. Asta a fost acum 2 ani.

— Deci să înţeleg că am divorţat?

— Da! Nu te-ai mai înţeles cu el. V-aţi certat. Aţi şi plâns. În fine. Îmi pare rău că nu îţi mai aminteşti aceste lucruri.

— Unde e el acum? Văd că stau în aceeaşi casă în care am stat cu el.

Privirea băiatului mă izbi. Avea ochii albaştri, strălucitori, părul şaten, răsfirat. Purta un tricou albastru şi o pereche de pantaloni negri.

— Normal că stai aici. Ţi-a lăsat casa, spuse el sorbind din cafea.

— Şi cu tine ce este aici? Adică, cum de eşti iubitul meu?

Oftă. Îl priveam cum suspină şi se întristează. Probabil nu şi-a dat seama că eu am probleme de memorie. În orice caz, ciudat.

— Chiar vrei să îţi spun toată povestea?

— Sigur! Dacă se poate şi cu lux de amănunte. Te ascult. Oricum nu avem ce face toată ziua.

— Dar imediat trebuie să mergi la muncă. Dacă mai stai mult, întârzii!

— La muncă?

Vestea asta m-a şocat. Eu muncesc? Ce anume?

— Adică, stai, dacă nu ai consultaţii nu mergi. Am uitat.

— Ce consultaţii?

— Karina, ai un cabinet. Unde oamenii vin şi îşi plâng problemele. Iar tu îi ajuţi să îşi revină.

Deci mi-am recuperat cabinetul. E bine de ştiut. Zâmbesc. Asta este cea mai fericită veste. Sunt din nou în cabinet. Bineînţeles, din moment ce nu mai sunt cu el. Din cauza lui, cabinetul meu a fost închis.

Închid ochii şi de fericire îl îmbrăţişez pe băiat.

— Îţi mulţumesc din inimă, pentru această minunată veste!

— Karina, ştii ce nu înţeleg eu? Cum poţi să îţi pierzi memoria? Adică... nu ştiu, e ceva ciudat. Până acum ştiai totul despre tine. Cine eşti. Ce faci. Chiar tu îmi spuneai că deja te-ai săturat de toate problemele oamenilor şi uneori

te seacă de energie. Dar acum, nu știu, de ieri de când te-ai întâlnit cu el, parcă ești alta.

— M-am întâlnit ieri cu el? Doamne! Deci e clar! Ceva se întâmplă! Spune-mi te rog, știi unde stă?

— Nu, nu știu, și chiar dacă aș ști, nu ți-aș spune. Tu mereu îmi ascunzi ceea ce faci. Mergi la întâlnirile cu el și apoi vii foarte schimbată. Mie nu mi-ai spus niciodată că te vezi cu el. Dar eu știu din schimbările tale de comportament. Și mă doare.

— Băiete, nu o fac cu intenție. Cine știe de ce mă întâlnesc cu el. Nu îmi amintesc nimic. Apropo, cum te numești?

Băiatul luă ultima gură de cafea și spălă paharul indignat. Privirea lui mă săgeta din cap până în picioare.

— Asta-i bună! Nici cum mă cheamă nu știi! Cel mai bine ar fi să încheiem aici orice relație. Prea multe secrete, Karina.

— Nu, te rog. Poate mă poți ajuta, să descopăr mai multe despre mine. Rămâi aici!

— Eu sunt Octavian. Dar tu îmi spui Tavi. Uite, ce bine mă cunoști! În fine. Plec la facultate. E cel mai bine așa!

L-am luat în brațe dar el era rece. M-a împins și nu mi-a zis nici măcar un pa. Aș vrea să mă înțeleagă.

Nu mai știu cine sunt. Și cum dau eu de bărbatul acela, cu care am fost căsătorită? Oare ce s-a întâmplat, de fapt?

Dan continua să mă strângă de gât, până mă lăsa fără aer. Încerc să găsesc o soluție dar nu sunt sigură că am să reușesc. Nu aș vrea să mă dau bătută atât de ușor.

— Nu pot să respir!

Mă izbeşte râsul lui demonic.

— Hahaha, asta e şi scopul, dragă Alide! Ţi-am spus, în noaptea asta, am să te omor. Mă şi mir că n-am făcut-o până acum!

În disperarea mea, mi-a dat drumul.

Încep să tuşesc rău şi să mă ţin de burtă. Durerea este groaznică. Aproape leşinată. Vomit.

— Aici ţi-ai găsit să vomiţi, târâtură?? Unde îţi este diplomaţia? Soră Alide!

Cu ultimele puteri din corpul meu, apuc să îi mai spun ceva.

— Dacă acum mor, să ştii că oricum, eu te iert. Rămâi cu bine!

Dan mă zgâlţâi puţin şi trase de mine. Aerul nu mai exista şi încercam din răsputeri să mai respir.

— Revino-ţi! Te rog! Alide.

Mai era puţin şi mă înmuia sufletul lui. Nu el a zis că vrea să mă omoare? Nici să mor nu mă lasă!

Se puse jos lângă mine şi începu să se roage. Inima îmi bătea tot mai încet. Respiraţia îmi era tot mai mică şi mai rară.

— Alide, îţi jur, n-am vrut să fac asta! Cel puţin nu în modul ăsta! Mă ierţi? Te rog, iartă-mă şi revino înapoi. Am să vorbesc cu Patriarhul să te lase să pleci. Dar nu muri acum.

Nu puteam să mai vorbesc dar îl auzeam. Surprinzător. Auzul funcţiona foarte bine. Începeam să fiu şi mai conştientă de mine. Îmi simţeam tot corpul. Îmi auzeam şi inima cum bate. Simţeam toate organele mele. Vedeam foarte clar. Doar că nu puteam să mă mai mişc.

Aveam impresia că ăsta va fi sfârşitul meu. Iar lângă mine, bărbatul care m-a omorât, se căia. Oare aşa făcea cu toate? Poate voia iertare de la Dumnezeu.

— Doamne, te rog, tu ştii bine ce simt eu pentru Alide. E ceva ce nu pot să îmi explic. De asta fug de acest sentiment. În momentul în care Grigore m-a trimis aici, să o omor, nu m-am gândit că aş putea să o fac cu adevărat. Dar e în joc şi viaţa mea. Mă simt atât de groaznic. Nenorocit! Cum am putut să fac asta? Cum am putut să o omor?

Respiram tot mai încet.

Îl priveam pentru ultima oară.

Poate regretam că nu l-am cunoscut cu adevărat pe cel care m-a ucis. Simţeam o pace tot mai intensă. O uşurare completă. Mă despărţeam de corpul meu şi o făceam senină. Cu dragoste. Cu lumină.

Puteam să zbor. Şi asta îmi dădea o senzaţie aparte. Era ca şi cum eu şi Universul suntem Una. Formam o întreagă fiinţă. Priveam de sus şi vedeam un bărbat care plânge lângă corpul meu muritor.

Libertate.

Fericire.

Joacă.

Asta simţeam în momentul în care m-am despărţit de trup. Parcă nu mai eram acolo. Zici că nici nu făcuse parte din mine. Cumva, îmi era milă de corp, dar stările se schimbau cu fiecare moment ce trecea.

Eram nelimitată.

Unde să mă duc? Ce să văd? Puteam să văd orice îmi doream. Puteam să fiu orice îmi doream. Ce sentiment minunat!

Primul lucru care mi-a trecut prin minte a fost să văd ce este cu Dan. Oare îmi zice Adevărul? Mă iubeşte? Sau este doar o farsă şi asta?

De sus, nu mai puteam să simt ura. Decât iubire. Am mers la el şi în timp ce plângea, îl ascultam cum povestea lângă trupul meu.

— Alide, îmi amintesc zilele acelea, când te-am cunoscut. De la început am simţit! De la prima privire. Erai ceva minunat. Ce nu întâlnisem până atunci. Şi tu ştii ce probleme am avut eu. Plină de iubire, de farmec. Chiar mă gândeam, ce cauţi tu, aici? În această Mănăstire? De ce nu eşti în lume. Cu un bărbat lângă tine, care să te iubească. Atunci am ştiut că tu eşti aceea rază de lumină şi iubire. Acum nu te mai am. Ai plecat şi eu am fost nenorocitul acela care te-a lăsat fără viaţă. Of Doamne! Dacă ai putea să o mai aduci înapoi!

Plângea. Iar lacrimile îi erau adevărate. Privindu-l, mi-am dat seama cine este Dan cu adevărat. O minune de om. Păcat că iubirea noastră nu a fost consumată. Acum îmi pare rău. Dar tot nu pot să dau timpul înapoi.

Îl las aşa, cu lacrimile pe obraz şi tristeţea în suflet şi plec mai departe. Vreau să ştiu atâtea lucruri. Chiar dacă e târziu. Oricum, ce mai pot face, de aici?

Primul spre care îmi îndrept atenţia este Patriarhul Grigore. Îl observ în camera lui, alături de o măicuţă, făcând ceea ce el ne interzice nouă. Dragoste.

Asta e culmea nesimţirii! Cum să interzici asta şi tu să ai voie?

Tot uit că acum sunt doar un spirit. Dacă mai aveam trupul, îi puteam spune câteva. Oricum, îl pot speria. În timpul minunatului act de iubire.

Privesc spre el şi dau să ascult ceea ce spune. Pesemne, vorbeşte mult.

— Dragă gata, m-ai obosit destul. Să ne culcăm acum.

Şi se dă jos de pe măicuţă.

— Mă tot gândesc la Dan, continuă ea. Oare a omorât-o pe Alide?

— Ce-mi pasă mie? Dacă nu a făcut-o, el va fi cel omorât. Nu îmi pasă! I-am spus clar că nu mai vreau ca aceea măicuţă să fie aici la noi în Mănăstire.

— Puteai să îi spui să plece. Nu crezi că era mai uşor?

— Nu. Fiindcă o vreau moartă!

Telefonul îi sună, deşi era ora 4 dimineaţa. Ciudat!

— Sunt ăştia de la Visucy. Ce mai vor, aşa de dimineaţă? Alo! Da. E ora 4 dimineaţa. Ce vreţi? Nu puteţi să îmi spuneţi mâine? Aaa da? Alide e moartă? Aţi verificat voi? Aha. Păi ce să zic. Foarte bine. A făcut un lucru bun şi Dan. Bine. Hai, noapte bună!

Visucy? Cine or mai fi şi ăştia? Cum am zis aceste cuvinte, cum am văzut o imagine. Oameni pe mese şi nişte fiinţe ciudate care controlează nişte monitoare.

Atunci mi-am dat seama.

Am fost minţită!

CAPITOLUL 6

Zburam din loc în loc, din imagine în imagine. Tristeţea nu mai putea să facă parte acum din lumea în care eram. Reuşeam doar să zâmbesc. O parte din mine, îşi dorea cu ardoare să ştie tot Adevărul.

Am rămas lângă Dan, chiar dacă el nu mă putea vedea. Ochii îi erau în lacrimi. Plângea necontenit şi nu era consolat de nimeni. Aştepta să se facă dimineaţa şi Patriarhul Grigore să vină după corpul meu.

Puteam să îi citesc inclusiv gândurile. Erau rătăcitoare.

„De ce am făcut asta? Acum cu siguranţă voi fi pedepsit. Iar pe lângă asta, iubirea mea pentru ea s-a stins. Cum am putut să o omor? Cum?"

Am realizat atunci că iubirea lui pentru mine, nu era o farsă. Neştiind că eu pot să îl aud, să îi văd ochii plânşi, mâinile tremurânde şi gândurile care nu îl lăsau să trăiască. Mă iubea. Cu adevărat. Iar eu nu ştiam cum să revin înapoi.

Un gând mi-a trecut apoi prin minte.

Să descopăr cine sunt cei de la Visucy. Poate găseam o speranţă de a reveni înapoi. Una mică.

Cu viteza luminii, am ajuns din nou, într-un laborator puternic luminat. Pereţii erau de o culoare roză, pâlpâind în lumina becului. Am observat tablouri reprezentând corpul uman. O pereche de sâni, muşchii şi dezvoltarea lor, creierul. Toate părţile umane erau desenate şi explicate pe pereţii laboratorului. Jos, pe parchet, am observat, o sticlă care dădea spre o privelişte de muribunzi. Oameni morţi. Peste tot. Exact ca şi la o morgă.

Înspăimântată, am urmărit întregul procedeu.

O fiinţă umană era pusă pe o masă din tablă. Persoana încă respira, se agita, avea coşmaruri. Cei care se ocupau de el îi dădeau câteva injecţii pentru a se linişti. Toţi erau însă în stare de alertă. Fugeau, când în laboratorul de sus, când în cel de jos. Vorbeau răstit şi transpiraţia le umezea frunţile.

M-am apropiat tot mai mult. Persoana de la masă, era un bărbat de treizeci de ani, brunet, ochii albaştri precum marea. Pleoapele îi se mişcau. Gura îi tremura. Iar eu puteam să îi văd inclusiv gândurile.

„Nu vreau să fiu transformat. Sunt bine aşa cum sunt. Aceasta este personalitatea mea. Eu sunt Cristian. Om politic. Am influenţat atât de mult masele. Datorită mie s-a instaurat pacea. Iar acum nu ştiu cine voi fi. În cine mă vor transforma ăştia. Nu vreau!”

Am urmărit mai departe, ce se întâmplă.

Muncitorii laboratorului veneau spre acest tip, Cristian şi îi puneau o mască pe faţă. Se linişti dintr-odată.

O maşină gigantică, dintr-un material necunoscut informaţiilor mele, se apropia de bărbatul care acum era adormit. Câteva comenzi şi trupul îi era luat sus pe aparatul făcut parcă pe altă planetă.

Liniște totală.

Oamenii care erau înainte agitați, acum stăteau relaxați și nu spuneau niciun cuvânt. Gândurile lor erau confuze. Am mers lângă un tânăr, blond cu ochii albaștri, sclipitori. M-am așezat, ascultându-l.

— Alide a murit, știai Victor?

Victor? Numele lui îmi părea cunoscut.

— Da, da. Din păcate. Nu știu ce să mai fac. Când am descoperit asta, am plâns. Moartă fiind nu o mai putem transforma.

— Ai întrebat pe cei de la conducere? îl întrebă timid băiatul de lângă el.

— Sigur. Dar odată ce sufletul iese din corp, nu mai putem să îi transformăm corpul. Fiindcă nu mai are viață. Dacă mai trăia, puteam, îi răspunse trist Victor.

— Patriarhul, ce spune?

— Pentru el, ea nu mai are nicio importanță. Deși, știi tu cine e ea.

Victor, se ridică de la masă și merse jos în laboratorul principal. Eu, mă luam după el. Voiam cu orice preț să descopăr cine sunt. Și ce legătură avea Patriarhul cu mine.

Acolo, tânărul băiat împreună cu Victor, completau niște fișe. O voce se auzi, foarte ciudată și tare.

— Victor! A murit o pacientă de-a noastră?

Când îi auzi vocea, Victor încremeni. Probabil era cineva care conducea acest laborator.

— Din păcate, da. Alide. Călugărița de la Mănăstirea Patriarhului Grigore.

— Nu se poate să moară! Nu EA! Aduceți-i trupul aici!

Băiatul blond încercă să îi explice faptul că nu are cum să îmi aducă trupul, nu avea cu cine. Vocea era tot mai tare și mai ridicată.

Câte secrete aici! Cine era acest Victor? Dar Vocea? Şi de ce mă voiau în viaţă? Hmm...

M-am întors apoi la Dan, care stătea lângă corpul meu mort. Patriarhul Grigore îşi făcu apariţia în sfârşit. În sutană, bărbierit şi frezat, şi cu un zâmbet larg pe faţă.

— Bravo, Dane! Aşa cum ne-am înţeles. Ai reuşit să o omori pe scârba asta!

Dan, vizibil iritat de cuvintele mai marelui Patriarh, îl privi cu ură.

— Cum poţi să vorbeşti aşa de ea? Tu ştii bine că...

— Da, da, da... lasă-mă cu poveştile astea de adormit copii. Pentru mine nu era decât o călugăriţă care risca să ne afle Secretele şi să ne dea în vileag! Aşa că am scăpat de ea, putem să începem Războiul!

— Eu nu intru în niciun război. M-am săturat! Am ucis prea mult, Grigore!

Patriarhul îl privi drept în faţă, săgetându-l cu privirea şi îl luă de guler.

— Ascultă, preot nenorocit! Nu te-am trezit ca să îmi faci probleme! Tu ştii foarte bine Secretul Bisericii! Dacă îndrăzneşti să spui ceva contra, eşti mort!

Dan, tremurând de nervi îşi stăpâni vorbele. Încleştându-şi mâinile, îi venea să îi tragă un pumn lui Grigore dar nu o făcu, mai mult din respect.

— Ce facem cu ea? întrebă într-un sfârşit, după ce se calmă puţin.

— Nu ştiu, o să mă sune cei de la Centru, să îmi spună.

Ieşi din beci, furios şi scoţând tunete şi fulgere pe gură. Atâtea secrete şi eu tot nu am aflat cine sunt şi de ce sunt aici.

Bag cheia în uşă. O învârt, de două-trei ori. Se deschide. Paşii mei mici se pierd în toată frumuseţea locului în care îmi petrec viaţa. Cabinetul. Atâta fericire nu se poate exprima în cuvinte. Mă uit după biroul meu. Parcă e neschimbat. Zici că ieri eram aici şi consultam oamenii.

Acum sunt din nou.

Fotoliile din piele unde pacienţii mei se foiesc neliniştiţi, răspunzându-mi la întrebări. Şi oooo da, biblioteca unde stau neatinse cărţi de ocultism, spiritualitate şi magie.

Toate aceste lucruri parcă îmi vorbesc. Îmi spun: "*Bine ai venit, Karina, din nou aici unde viaţa ta este completă*."

Observ agenda care este pe masă şi mă uit la dată. Primul pacient trebuie să vină, cam pe la ora asta. Ciudat că n-am trecut niciun nume. Decât ora.

Aştept.

Până atunci merg la baie să mă spăl pe mâini şi să mă curăţ. Am şi uitat că fac asta de atâta timp. Ohhh. Oglinda aceasta parcă îmi spune că fericirea este tot ceea ce aveam pe lume. Ceea ce redă chipul meu. O fericire fără margini. Sunt aici. Din nou. Ajutând oamenii.

Cineva bate la uşă.

— Intraţi, vă rog.

În uşă, apare un bărbat. Misterios. Elegant. Brunet. Ochii...

Vai! Este el.

Neliniştită, îl privesc şi nu-mi dau seama ce caută aici. Se aşează confortabil în fotoliu.

— Bună, Karina. Ne revedem aici. Ce sinistru.

— Ce cauţi aici? Sunt iar într-un vis... sau?

— Abia ai aşteptat să plec din viaţa ta, ca tu să îţi reiei cabinetul şi să invoci tot felul de prostii care ajută oamenii. Nu ştiu cât o să ţină asta. Nu prea mult, te asigur.

Vocea îi era foarte fermă. Parcă şi-a stabilit din timp ce să spună şi cum.

— Într-un fel mă bucur să te văd, i-am zis eu, privindu-l în ochi. Poate îmi explici şi mie, ceva despre viaţa mea. Vreau să ştiu, din momentul în care ne-am căsătorit şi până acum. Totul.

— Nu există ceea ce vrei tu, Karina.

— Am trăit într-un vis în tot acest timp? Sau a fost real? Clipeam în timp ce îi priveam buzele care se mişcau nervoase.

— Deci ţie ţi se pare că totul a fost un vis. Că iubirea noastră nici măcar nu a existat. Bine, Karina. Atunci mă retrag. Se pare că a fost un gând prostesc să vin să te văd.

Se ridică din fotoliu.

— Stai! Te rog. Vreau să ştiu. Nu-mi mai aduc aminte nimic. E crudă viaţa aşa. Mă trezesc dimineaţa, găsesc pe altcineva lângă mine. Tu nu mai eşti. Cabinetul reapare. Unde am fost în tot acest timp? Te rog. Nu mai suport să nu îmi cunosc propria viaţă!

Plângeam. Iar el se apropia de mine, să îmi şteargă lacrimile.

— Vrei să ştii? Mai contează? Tocmai tu spuneai că trecutul nu contează. Şi acum vrei să-l cunoşti. Totuşi, dacă eşti vindecătoare, ar trebui să vezi tot ce s-a întâmplat.

— Nu înţeleg de ce nu-mi amintesc. Parcă mi-a şters cineva memoria.

Lacrimile mele bântuiau pe faţă şi regretul mi se vedea în priviri.

După ce a făcut un nou tur al încăperii, s-a aşezat din nou în fotoliu. Am răsuflat uşurată.

— Ne-am cunoscut pe tramvai, prima oară. Eram mai tânăr decât sunt acum. Aveam 19 ani. Credeam că ştiu totul despre viaţă. Îmi plăcea să citesc tot ce îmi cădea în mână. Să cunosc lucruri noi. Să fiu eu cu adevărat. Când te-am văzut, m-am îndrăgostit de tine. Şi în fiecare zi mergeam cu acelaşi tramvai, doar ca să te reîntâlnesc. Însă n-am mai făcut-o. Viaţa m-a dus dintr-o parte în alta iar părinţii, oarecum m-au obligat să mă înscriu la Serviciile Secrete. Bineînţeles, nu mai puteam să fac nimic. Nu mai aveam voie să citesc lucruri care îmi plăceau. M-au trimis apoi să caut o vindecătoare. Când te-am revăzut, am ştiut cine eşti. Fata din tramvai. Nu mă puteam stăpâni să nu plâng. Când am ieşit din cabinet, aveam lacrimile în ochi. Le-am spus la părinţi că renunţ la locul meu de muncă. Nu m-au lăsat să o fac. Eram legat de ei. Atunci, şeful meu mi-a spus că singura cale prin care pot ei să te distrugă este ca tu să te căsătoreşti cu mine. Am reapărut în viaţa ta. Dar îmi plângea inima când ştiam că nu vei mai putea să profesezi.

— Taci puţin.

Simţeam că mă sufoc. Adevărul uneori este prea crud. Chiar şi pentru mine care pot să duc multe greutăţi. Acum era prea de tot.

— Deci, totul a fost o minciună. Căsătoria noastră.

Privirea lui nu mai putea să mintă. Undeva, simţeam că mă iubeşte încă. Dar totuşi prea târziu.

— Nu! Te-am iubit şi te iubesc şi acum, Karina! Mi-a fost foarte greu să mă despart de tine. De ce crezi că am venit acum aici? Vreau să îmi spui, ce am cu tine. De ce nu pot să te uit. Avem legături din altă viaţă?

Era prima oară când îl auzeam că spune asta. El, care mereu era contra şi spunea că nu există aşa ceva. M-a dat pe spate. Am înmărmurit. Voia să mă uite. Iar eu voiam să ştiu tot adevărul.

— Deci ai venit aici ca să afli, cum să mă uiţi?

S-a ridicat din fotoliu şi a venit spre mine. Mă privea în ochi. Şi mă strângea în braţe.

— Nu mai suport, Karina, te rog să mă crezi. Noapte de noapte, te visez. Apari în visele mele şi mă bântui ca o stafie. Orice fac, mă gândesc, oare ce ar spune Karina? Deja e chinuitor.

— Dar atunci de ce te-ai căsătorit cu mine, dintr-o minciună? Şi de ce am acceptat?

— Fiindcă mă iubeai!

Bărbatul acesta îmi spunea lucruri pe care eu nu le ştiam. Dar inima mea da. Totul era atât de ameţitor şi atât de cumplit. Mă încercau nenumărate stări contradictorii.

— Bine. Spune-mi, cum pot să te ajut.

— Vreau să ştiu, ce legături avem noi doi, din alte vieţi.

Asta m-a surprins cu adevărat. Nu ştiu dacă e minciună sau chiar îşi doreşte să descopere acest lucru.

— Pentru asta, ar trebui să mă conectez cu tine. Vino lângă mine şi dă-mi mâna.

Mâna lui era caldă. Când l-am atins am simţit un fior care îmi străbătu tot corpul meu fizic. Am închis ochii şi m-am relaxat.

Unu. Doi. Trei. Inspiră. Expiră.

În faţa ochilor mei mentali au apărut diverse imagini. Într-una din ele eram undeva în Mexic, eu bărbat şi el femeie. Mariachi parcă. Ne sărutăm şi priveam stelele. Eram fericiţi. Destul de repede se mişcau imaginile şi iată că am

descoperit alta, în care eu eram un vrăjitor periculos iar el ucenicul meu. Apoi eram într-o familie mare, fraţi. Niciuna din acele vieţi nu părea să indice ceva ce ne lega. Dintr-odată am fost zguduită de o imagine cutremurătoare. Eu eram într-o Mănăstire, Călugăriţă iar el era un Preot. Asta era! Atunci am făcut un legământ puternic.

— Doamne! Nu se poate. Ohhh.

— S-a întâmplat ceva? întrebă El puternic răvăşit.

— Am găsit unde este legământul nostru.

Am deschis ochii şi l-am privit. Îmi aminteam perfect toate momentele acelea în care eram eu o călugăriţă iar el preotul. Parcă erau ieri acele clipe. Şi cât de mult îl iubeam!

— Viaţa trecută, eu am fost călugăriţă iar tu Preot. Acela a fost momentul maxim al iubirii dintre noi.

— Cum? Eu toată viaţa asta mi-am dorit să fiu Preot. Când părinţii mi-au spus să merg la Serviciile Secrete, nu am vrut sub niciun chip să îi ascult. Inima mea tânjea spre Preoţime. Dar nu una din aia strictă. Ci una adevărată. Mistică.

— Se poate să fie din cauza amintirilor din viaţa anterioară. De asta întâlnirea noastră de acum, a fost atât de emoţionantă şi tulburătoare. Fiindcă ne-am iubit cu adevărat. Dar din câte am văzut, m-ai pierdut. Murisem de tânără. N-am apucat să ne iubim. Iar viaţa asta, ne-am întors să fim din nou împreună. Totuşi, minciunile astea...

Un moment a fost linişte deplină. Nu mai spunea nimic. Nici nu cred că avea ce să spună. Pentru el, să descopere aceste lucruri au o însemnătate mare.

Ochii lui păreau să tremure tulburător şi gura îi era întredeschisă.

— Nu mai vreau să te pierd şi acum, Karina!

Sincer, nu ştiu dacă îl mai iubeam sau nu. Acum însă, după ce am descoperit cine am fost eu şi el parcă nimic nu e la fel. Aş putea chiar să-l iert.

— Durerea e prea mare. Nu cred că pot încă să trec peste minciuna căsătoriei. Spune-mi totuşi, după ce ne-am căsătorit, ce s-a întâmplat.

— Ohhh, eu am continuat munca la Serviciile Secrete iar tu stăteai pe acasă. Asta la început. Apoi te-ai angajat şi ai avut grijă de copii de la o grădiniţă. Timp de un an de zile. După care, încet, ai început să-ţi reaminteşti tot ce făceai înainte şi să plângi după cabinetul tău. Eu însă nu puteam să îţi spun Adevărul, fiindcă atunci mă omorau.

— Ce crud. Puteai să mori tu. Aşa cum şi eu am murit, viaţă trecută.

— Înainte să divorţăm, mi-ai spus că nu mă mai iubeşti şi că nu eşti fericită cu mine. Te credeam. Nu eram decât un mincinos. Nu aveam voie să mă port frumos cu tine. Camerele noastre erau supravegheate video. Orice lucru îţi divulgăm, era aflat şi eu muream. Ştiu că m-am purtat urât cu tine. Şi crede-mă, aveam momente când plângeam singur pe stradă, din cauza asta. Mai ales că te iubeam atât de mult. Şi nu puteam să îţi arăt asta.

Un lucru este cert. Bărbatul acesta nu minte. Inima îmi spunea că acum este el cu adevărat nu cel care a fost în timpul căsătoriei.

— Şi memoria mea? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Ţi-au dat pastile care să te facă să uiţi tot trecutul.

— Deci, practic, eram altcineva. Nu Karina. Eram nimeni. Ohhhh... nu pot să cred că există aşa ceva. Adică, cum ai putut?

În acel moment îmi venea să îi dau un pumn. Să îl bat. Să îl fac vraişte. Totul a fost o minciună. El ştia tot adevărul dar a

preferat să mă mintă și să se comporte așa cu mine. Continuă să mă îmbrățișeze dar eu îl împingeam.

— Lasă-mă! Nu meriți să te mai văd vreodată!

Mă privea cu ochii unui bărbat îndrăgostit și totuși suferind în același timp. Îl uram și îl iubeam deopotrivă. Totuși, nu puteam să îmi scot din cap ideea că el m-a mințit cu atâta nerușinare. Când iubești pe cineva nu poți să-l și minți. Ești în stare pentru aceea persoană să mori. Dar el nu a vrut să riște. A vrut doar să mă aibă. S-a mulțumit cu asta. Și mie îmi denotă că este un mare laș.

— Karina, te rog. Iartă-mă. Acum o putem lua de la început.

Nu știu cum poate să spună așa ceva. După tot ce a fost, nu mai există alt început.

— Între noi, niciodată nu va mai fi alt început. Eu te cred că mă iubești. Poate și eu o mai fac. Dar am anumite principii la care țin foarte mult. Să nu fiu mințită. Ce ai făcut tu a fost mai josnic decât orice altceva. Și asta nu pot să accept. Îmi pare foarte rău.

S-a retras de lângă mine și s-a pus din nou în fotoliu, gânditor. Fața îi era tristă. Nu mai era același bărbat care a intrat în cabinet. Parcă se transformase în altcineva. Gândurile îi zburau aiurea și se vedea clar pe el că nu era prezent aici în acest moment.

— Dacă nu te am, Karina, atunci prefer să mor. Crede-mă! Nu mai suport să trăiesc cu aceste gânduri, vise și stări. De când te-am cunoscut m-am îndrăgostit de tine. Și încă te iubesc. Am să te iubesc până mor. Iar viața viitoare voi veni din nou.

— Încetează! Îmi faci rău. Nu exiști doar tu pe lumea asta! Eu am venit să experimentez cât mai mult. Nu să sufăr.

— Uite că eu nu pot să trăiesc fără tine. Iar dacă tu nu mă mai vrei înapoi, eu acum când plec de aici, îmi pun capăt zilelor.

Nu-mi venea să cred. Atâta disperare. Şi dacă era tot un joc de-al lui? Cum să-l cred? Cumva, nu voiam să moară. Trebuia să văd ce a fost cu aceea viaţa în care am fost călugăriţă. Nu-mi permiteam acum să îl pierd.

— Nu vreau să faci asta. Trebuie să mergem mai departe. Să investigăm viaţa trecută. Eu nu sunt liniştită. Ceva s-a întâmplat şi trebuie să aflu ce. Aşa că am nevoie de tine. Fii cu cap şi nu fă nicio prostie.

Din cuvintele mele parcă ieşise soarele. Îi vedeam un zâmbet mic în colţul gurii. A clipit de câteva ori şi apoi s-a ridicat din fotoliu.

— Mă bucur că nu mă laşi să fac prostia asta. Vino la mine şi hai să ne mutăm împreună. Cum eram înainte.

— Stai, nu aşa de repede. Eu stau tot în apartamentul nostru. Doar că acolo locuieşte un băiat tinerel, pe nume Octavian.

Brusc, se schimbă la faţă şi privi în jos.

— Octavian e acolo fiindcă l-am rugat eu să stea cu tine. Prostul, s-a îndrăgostit. Deşi i-am spus că nu o facă.

— Altă minciună?

Deja nu mai suportăm. Practic, toată viaţa mea era un mare neadevăr. Un FALS.

— Uite ce e, nu faci nicio prostie. Te sun şi ne vedem din când în când. Dar având în vedere câte am aflat acum, nu mai am încredere că tot ce spui este real. Trebuie să vedem ce a fost cu aceea viaţă şi pas cu pas, poate am să te primesc în viaţa mea din nou. Dar trebuie să îmi dovedeşti că meriţi!

Nu mai spuse nimic. Mă mai privi odată, mă strânse în braţe şi apoi ieşi din cabinet.

Oare câte minciuni mai pot îndura? Toată această consultaţie atât de ciudată mă puse rău pe gânduri. Oare era adevărat? Sau avea să mă prindă într-o altă capcană.

Mă întorc la agenda mea, să văd următorul pacient. Ciudat. Nu mai era niciun nume pe listă. Atât de puţini oameni să am? Ce s-a întâmplat?

Acasă nu am de gând să mă întorc atât de repede. Octavian este un fals şi el şi nu mai vreau să am de-a face cu asemenea oameni.

Octavian. Oare simt şi pentru el ceva? Nici măcar nu mai ştiu. Închid ochii şi în faţa mea îl văd pe el. Tinerel, ochii albaştri, şaten. Faţa rotundă, buzele pline. Slab şi foarte frumuşel. Simt cum mă sărută şi mă priveşte în ochi. Sunt amintirile cu el.

— Draga mea, Karina. Nu ai habar cât de mult te iubesc eu!

— Păi dacă nu îmi arăţi! am zis eu strâmbându-mă la el.

Eram pe malul mării. Venea spre mine, iar mă săruta. Iar mă lăsa din braţe. Şi tot aşa.

— Vreau să fim împreună aşa mereu. Şi să fii soţia mea!

— Te-ai gândit mult la asta? am întrebat eu distrată.

— Daaaaa, să ştii. Zi de zi mă gândesc la asta.

— Eşti încă tânăr.

— Şi ce dacă?

A îngenunchiat în faţa mea, a scos din buzunar o cutie şi m-a întrebat senin şi dulce:

— Vrei să fii soţia mea?

Am ieşit bulversată din viziune, respirând repede. Mi-am dat seama că această scenă nu s-a întâmplat încă.

Fuck! Peste o săptămână mergem împreună la mare, în vacanţă. Oare e o viziune din viitor?

Corpul meu este acum la Visucy. Toţi sunt adunaţi în jurul meu de parcă aş fi ceva Regina. Unii sunt disperaţi, alţii trişti. Iar vocea care se aude este agitată şi tunătoare.

— Faceţi ce ştiţi dar aduceţi-o înapoi pe Alide!

Patriarhul Grigore este nervos din cale afară.

— Nu văd de ce ar fi o soluţie această schimbare. Şi nu înţeleg de ce doreşti ca ea să revină la viaţă. Nu văd niciun sens. Este doar o călugăriţă!

Dan, stă lângă mine şi plânge. Îl înţeleg şi îl cred. El este criminalul meu. A făcut asta şi acum cu siguranţă regretă nespus tot ce s-a întâmplat.

— Grigore, Alide nu este doar o călugăriţă! Tu ştii bine asta. Tu ai transformat-o aşa. Iar acum avea o şansă. Dar ce am făcut? M-ai pus să o omor. Şi eu ca dobitocul, am făcut-o. Nu ştii cât regret am în suflet!

Îl văd pe Grigore ca un turbat. El nu îşi dă seama cât de importantă sunt eu pentru Dan. Poate pentru ceilalţi nu. Dar pentru el da. Şi totuşi, aceea Voce oare de ce mă vrea în viaţă?

— Grigore, se auzi iar Vocea din Laborator. Alide este importantă pentru toată lumea. Este un corp creat de noi. Chiar dacă îşi aminteşte să trăiască, nu o va putea face până la capăt. Noi o vrem în viaţă. Oamenii au nevoie de ea ca să treacă de partea Bisericii voastre.

— Dar nu e adevărat! ripostă el. Dacă îşi aminteşte cine este ea, atunci nu mai putem face nimic. Toată

şmecheria asta cu corpul care l-aţi construit voi sau l-aţi transformat, este o mare minciună.

— Dar tu mai ştii cine este Ea? Întrebă iar Vocea.

— Da, mai ştiu. Şi îmi este ruşine să îmi amintesc. De aceea, vă rog, nu o mai aduceţi la viaţă. A trăit cât a trăit, a fost frumos dar nu mai avem nevoie de ea.

Vocea stătu pe gânduri şi dintr-odată nu se mai auzi nimic. Oare Grigore l-a convins? Vreau să revin înapoi în corp!

Dan mă mângâie pe păr. Acum când îmi privesc corpul fără viaţă, îmi dau seama cum mi-am bătut joc de el adeseori. Nu i-am ascultat dorinţele. Când mi se făcea foame, nu mâncam. Când îmi era somn, nu dormeam. Şi toate semnele pe care mi le dădea, nu le băgăm în seamă.

Un val de regret mă pândeşte. Ar fi diferit acum dacă aş reveni înapoi.

Băieţii din laborator vin spre corpul meu. Mă pun pe o targă. Dan îi priveşte mirat.

— Ce faceţi cu ea? O readuceţi la viaţă?

— Încercăm să facem ceva. Nu promitem că vom reuşi dar totuşi există o speranţă.

Victor, băiatul din laborator, îmi aranjă corpul astfel încât să pot fi inhalată de acel aparat. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Sau ce se va întâmpla.

— Acum tot ce ştim, continuă el, este că am putea cu ajutorul acestui aparat să îi readucem sufletul în corp. Dar asta nu putem garanta, fiindcă n-am făcut-o încă niciodată. Ni s-a spus că există această posibilitate. Cât de adevărat este nu ştim nici noi. Vedem acum.

— Îmi puteţi spune tot procesul, întrebă curios Dan.

În acest timp, mă rugam să se întâmplă o minune şi să revin înapoi la viaţă. Aş fi vrut să pot să fiu cu Dan. Îl iubesc. Şi acum ştiu că şi el mă iubeşte.

— Sigur. Acest aparat va face o legătură între sufletul ei şi corpul fizic. În momentul în care introducem corpul în aparat şi apăsăm play, se va face o conexiune între suflet şi corp. Sufletul ei va primi semnale de la corp să vină înapoi. Dacă este de acord, sufletul va reintra şi aparatul o va aduce înapoi în viaţă. În cazul în care nu, corpul va veni înapoi aşa cum a plecat.

— Cât timp durează întregul proces?

— Nu ar trebui să dureze mai mult de jumătate de oră. Dar asta vom vedea. Sunteţi pregătiţi să facem asta?

Îl vedeam pe Grigore agitat şi fără niciun chef, trist, abătut. Dan era fericit şi voia să mă aducă înapoi în viaţă.

— Eu sunt pregătit. Sper ca sufletul ei să accepte să vină înapoi în corp.

Băieţii au apăsat butonul care mă conectează cu corpul.

Din acel moment, totul s-a pierdut în ceaţă, tot ce vedeam era Dan şi corpul meu fizic. Restul parcă s-au evaporat.

Şi totuşi...

CAPITOLUL 7

Simt o mare neliniște în sufletul meu. Înghețat îmi este trupul mlădin. Sunt în cea mai mare Bibliotecă a orașului București și caut o carte de hermetism. Ceva care să îmi redea puterea. Acel bărbat este prea disperat iar eu sunt prea suspicioasă. Ceva nu e în regulă.

Oare să mă încred în el?

Caut cu mare nerăbdare cartea cea mai potrivită pentru activarea puterilor mele. Rafturile pline de praf îmi sugerează lipsa lecturii oamenilor. Cândva era diferit, din ce am auzit. Sunt la litera S. Aici trebuie să existe o carte numită „*Activarea puterilor latente*", scrisă de Joaquin Sarald. Sanad, Sanil, Sarald. Am găsit-o.

O iau în mână, curiozitatea împingându-mă să o răsfoiesc cu mare nerăbdare. „*Cum să-ți activezi telepatia*", "*Cum să-ți activezi al șaselea ochi*" și "*Cum să intri în viață trecută în mod subtil*".

Mă așez jos turcește așteptând momentul în care îmi dau seama cum pot face asta. Teoretic, deja pot să intru oriunde aș vrea, dar îmi trebuie ceva ca să și rămân. Tot ce

scrie în cartea aceasta este benefic şi folositor pentru mine dar ştiu că mai e ceva, ce încă nu am descoperit. Dau pagină, după pagină şi într-o oră jumătate am terminat de citit tot.

Niciun răspuns satisfăcător.

În cartea asta scrie tot ce ştiu deja.

Pun cartea la loc şi mă mai plimb cu mâinile pe rafturi. Şterg o carte de praf şi îi citesc titlul. "*Cum să intri în viaţa anterioară şi să îţi schimbi trecutul.*" Asta e cartea de care am nevoie! Fericită, o iau în mână. Are peste 600 de pagini. Omg! În Bibliotecă nu am să pot citit atât de mult, cu siguranţă. Trebuie să o iau acasă. Merg spre bibliotecară. Îi arăt permisul meu şi cartea pe care vreau să o iau.

— Îmi pare rău, dar această carte nu o poţi lua acasă. Este atât de veche încât dacă o pierdem nu mai avem alta. Este rară.

Strâmb din nas. Totuşi are peste 600 de pagini! Cum o citesc aici?

— Şi atunci cum aş putea să o citesc?

— Îţi recomand să mergi în sala de lectură.

Neavând ce face, iau în calcul şi posibilitatea asta. Îi mulţumesc bibliotecarei şi mă îndrept spre sala de lectură. Iau loc la masă. Aşez cartea şi încep să o răsfoiesc.

„*Carte rară? Nu mai au nicio altă bucată şi pe deasupra îi mai şi lipsesc pagini.*"

Citesc cât de repede pot, conştientă fiind că nu pot să stau şapte ore în sala de lectură. Mai am şi alte lucruri de făcut pe ziua de azi. Prind informaţiile esenţiale care mă ajută să rămân în viaţa trecută.

Simt un aer rece, aşa dintrodată. Nu bag în seamă. Uşa de la sala de lectură se deschide. Cineva intră în sală. Nu am obiceiul să mă uit la fiecare persoană care apare, ocupată fiind de lectura cărţii.

Cineva se aşează chiar în faţa mea. Obsesiv se uită la mine.

— Karina, ai găsit soluţia?

Dau să trag un ţipăt. M-a speriat de moarte!

— Ahhh, nu ştii să vorbeşti mai încet? Şi de ce m-ai urmărit?

El mă priveşte de parcă ar privi un mort. Se uită parcă prin mine. Îmi dă fiori. În acest moment nu mai am niciun strop de ambiţie să rămân acolo, uitată de mine.

— Fiindcă nu mai pot. Şi noaptea trecută, ai apărut în visul meu şi mi-ai spus să merg cu tine. Eu eram speriat. N-am vrut. Păreai foarte agresivă. M-ai luat de mână şi m-ai dus. Am văzut o lumină albă spre care zburam. Eu mă zbăteam, îţi spuneam NU, şi tu continuai să mergi. Când am ajuns la lumină mi-ai spus "Ori mergi cu mine, ori nu ne mai vedem niciodată!". Iubirea mea pentru tine fiind atât de mare, nu puteam să te las să pleci singură. Atunci m-am trezit, fiindcă alarma zdrăngănea foarte tare. Ohhh Doamne. Nu mai vreau! Sunt disperat!

Ceea ce îmi spune el este destul de grav. Eu nu aş face aşa ceva. Cu siguranţă sunt Ei.

— Nu eu am fost. Tu nu realizezi? Ei îţi dau vise cu mine, ca tu să disperi şi apoi să mori. În ce relaţii mai eşti cu Ei?

Parcă vorbeam turceşte. Nu mă prea înţelegea. Privirea lui tăcută îmi dădea de înţeles că vorbesc aiurea.

— Care ei?

— Ohhh, nu se poate! Cei pentru care munceai! Acele servicii secrete.

Îşi reveni dintrodată. Duse mâna la frunte parcă ştergându-se de transpiraţie.

— Nu mai lucrez, Karina. Mi-am dat demisia când noi ne-am despărţit. Părinţii mei oricum nu mai sunt. Au murit amândoi în accident.

Nu cred că era o soluţie bună dar ne amintindu-mi cele întâmplate, voiam să desluşesc misterul.

— Când a fost asta?

— Eram noi căsătoriţi când au murit. A fost când ţi-ai dat tu seama prima oară de cabinet şi am început certurile.

Tot ce îmi spunea erau indicii foarte clare.

- Îmi dau seama că până la urmă, pe mine mă vor omorî. Ca tu să suferi atât de tare. Ei fac asta ca să te distrugă. Îmi doresc să nu fie aşa. Dar simt asta. Atunci, tot ce avem de făcut este să intrăm în viaţa anterioară şi să schimbăm trecutul de acolo.

Mă privea bulversat şi nu înţelegea ce se întâmplă sau dacă nu sunt nebună. Îl vedeam distrus. Nu puteam să îl las aşa. Într-un colţişor mai exista şi el pentru mine. Nu ştiu în ce măsură dar ştiu că a fost marea mea iubire.

— Eu merg acum acasă, la Octavian. Te rog să mergi şi tu. Am să intru în trecut şi am să văd ce pot să schimb. Te voi anunţa de îndată ce reuşesc asta.

M-am ridicat şi l-am pupat pe obraz. El m-a tras spre el şi m-a îmbrăţişat. Plângea. Lacrimile lui curgeau pe degetele mele. Ochii lui se uitau fix în ochii mei. Erau plini de durere. Suferinţa lui era dublă. Rămăsese singur pe lume. Un copil al nimănui.

Pământul era rece. Puteam să îl simt. Lacrimile lui Dan mă ardeau. Mă sufocau. Trupul îmi era băgat într-un sicriu.

— Alide, nu pleca...

Cel care plângea atât de amarnic era Dan. Cel care m-a omorât. Cel care nu mă suporta. Şi acum a ajuns să mă plângă. Ce ironie.

Experimentul cu Visucy eşuase. Nu am reuşit să mă conectez cu corpul meu deloc. Nu mai aveam rezerve suficiente.

Şi iată, îmi puteam vedea ochii închişi, morţi, părul castaniu acoperit de sutană, mâinile în formă de rugăciune şi picioarele îngheţate. Moartă. Nu mi-am imaginat că asta se va întâmpla atât de repede. Îl iubeam pe el. Mereu visam să scăpăm de Mănăstire şi să fim împreună. Nu ştiu dacă el visa la fel dar Doamne, ce vis frumos era.

Linişte. Un preot îmi săvârşea liturghia. Bocetele lui Dan se auzeau din ce în ce mai mici. Patriarhul părea că regretă dar în sinea lui se bucura enorm. Şi aşteptă să se termine această slujbă ca să se întoarcă la ale lui.

Dan se apropie de sicriu. Mă pupa. Puteam să simt buzele lui. L-am învăluit cu toată dragostea mea. Cred că a simţit.

„Alide, oriunde ai fi, dragostea mea. Să nu mă uiţi niciodată! Niciodată! Am să te caut! Îţi jur! Am să te găsesc. Oriunde ai fi. În această viaţă sau în cealaltă."

Cuvinte frumoase dar spuse prea târziu nu mai au nicio valoare. Cine ştie când ne vom mai revedea, dragul şi iubitul meu, Dan.

Încep să arunce cu pământ în mine şi să lase în jos sicriul. Greutatea ce îmi apăsa corpul puteam să o simt. Tot mai mult. Mai dureros. Şi ce era şi mai grav, aceste sentimente ce păreau a nu dispărea odată cu trecerea mea în nefiinţă.

Moartea nu este aşa cum zice toată lumea. Ei spun că nu mai exişti. Dar eu sunt aici, privind de sus şi ştiind fiecare gând al fiecărei persoane. Dan deşi m-a omorât, mă iubeşte. De ce a făcut asta, nici el nu ştie. Şi nu cred că ar vrea să mai ştie. E destul cât de cumplit suferă. Şi-au dorit atât de mult să mă extermine de pe Pământ, nefiind conştienţi că doar trupul mi l-au aruncat. Fiinţa mea este vie. Şi mai dornică de răzbunare, ca niciodată.

Toţi trec şi îmi aruncă o coroană de flori. După care se îndepărtează. Dan, rămâne ultimul, dorind să-mi vorbească.

— Alide, iartă-mă! Nu ştiu dacă poţi să o faci. Dar îmi doresc atât de mult să ştiu că eşti bine. Şi că ne vom revedea într-o zi. Biserica nu este aşa cum o ştiu oamenii. Vor să îi facă să creadă în ea. Dar mint cu nerușinare. Altfel nu ar omorî oamenii pe capete. Parcă am fi la o nouă cruciadă. Cât de dor îmi este de tine, nu ai idee! Şi poate nici nu ai vrea să ai. La câte ţi-am făcut, draga mea. Rămâi cu bine!

Voiam să ştie că sunt bine şi că l-am iertat. Asta face iubirea, iartă. De câte ori poate. De câte ori este nevoie. Altfel nu s-ar mai numi aşa. Dumnezeu este la fel cu noi şi mereu ne iartă păcatele. Dan este doar un pion, o păpuşă a Patriarhului. Nu am cum să nu-l iert. Orice ar fi făcut. Îmi doresc să pot comunica cu el, măcar puţin.

Vântul a început să sufle şi Dan a luat acest semn drept prezenţa mea. Avea dreptate. Eram acolo, împreună cu vântul, cu aerul, cu soarele şi cu toate elementele pământului.

Am ajuns acasă. Octavian stătea la birou, citind dintr-o carte. Părul îi stătea răsfirat de parcă nici nu se pieptănase astăzi.

— Ai ajuns, draga mea?

Parcă nu era al meu. Nici nu simțeam că îl doresc. Era doar un copil, de 20 de ani. Ce căutăm eu cu el, mă tot întreb. Se opri din citit și veni spre mine, fericit. Zâmbetul acela tâmp mă respingea.

— Astăzi am avut examen și am scris 30 de pagini. Pe lângă asta am scris foarte bine ceea ce ne-a dat. Îți dai seama? Sunt foarte fericit!

M-a luat în brațe, m-a strâns, simțindu-i entuziasmul fără pereche. I-am dat drumul imediat, împingându-l de lângă mine.

— Vreau să pleci, i-am spus pe un ton cald.

Nu știa dacă vorbesc serios sau mă prefac. Din tonalitatea vocii mele nu puteai să deslușești acest lucru.

— Dar... Karina, ce...

— Te rog, nu mă întreba mai multe. Nu am nevoie de oameni mincinoși în viața mea. Știu tot adevărul, Octavian! Tu ești doar un actor care ai apărut așa, fără să îmi doresc. Și în plus, îi spui și multe din ceea ce fac eu, fostului meu soț. Vreau ca acest joc să se termine!

Lacrimi, durere, obraji roșii, respirație sacadată. Cuvintele mele dureau mai tare ca un cuțit înfipt în inimă. Căci le spuneam din ceea ce simțeam.

— Poți să mă asculți? Nu știu ce Adevăr ai aflat tu. Dar pot să-ți spun și ceea ce știu eu. Îmi permiți? mă întrebă el arătând spre scaunul din piele pe care dorea să se așeze.

Mă uitam la ceas. Oare chiar am timp să-l ascult? Am decis totuși să o fac, poate mai aflam ceva nou. I-am făcut semn din cap că da, poate să înceapă cu pledația de nevinovăție.

— Noi doi, ne-am cunoscut în parc. Tu erai tristă din cauza divorţului de soţul tău. M-am aşezat lângă tine şi am început să vorbim. Mi-ai spus că viaţa ta nu va mai fi la fel niciodată, din cauză că ai pierdut ceea ce iubeai cel mai mult. Eu te consolam, aşa cum ştiam eu. Mă simţeam atât de atras de tine încât nu ştiam ce să mai fac. Îmi venea să te sărut, să îţi simt căldura corpului. Mi-ai spus că pleci acasă şi că ţi-a părut bine că te-am ascultat.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea! Şi în plus, eu ştiu că tu...

— Lasă-mă să termin. Apoi, te-ai ridicat şi ai pornit ca o avalanşă, parcă nici nu mă mai vedeai. Am mers după tine. Te-am urmărit un timp îndelungat. Ai intrat în apartament. Toate becurile erau stinse. Parcă murise o parte din tine. Am stat şi am aşteptat, gânditor, privind la geamul tău. După zece minute, soţul tău a venit jos. Din asta am dedus că el încă mai stătea cu tine. Deci, cine pe cine a minţit?

— Vrei să spui că...?

Îl priveam buimăcită şi în acelaşi timp îmi puneam o mie cinci sute de întrebări. Aveam privirea în jos şi buzele îmi tremurau. Eram o mincinoasă. Trăiam în cea mai mare iluzie a vieţii mele. Nu ştiam nimic despre mine. Nu conştientizam cine sunt. Durerea era prea mare.

— Apoi, a continuat el, privindu-mă în ochi, am început să discutăm. Despre tine, evident. Mi-a spus toate secretele tale. Cine eşti tu. Ce faci. Cum te caută cei de la putere. Cum vor să te omoare. Şi tot ce este important de ştiu.

— Poftim?

Inima începuse să îmi bată foarte tare.

— Iar acum dacă vrei sunt aici şi pot să-ţi răspund la orice întrebare.

Acest băiat, știa totul despre mine. Iar eu, nimic. Nici măcar nu știu dacă numele meu e ăsta sau altul. Analizam cuvintele care îi ieșeau din gură și stană de piatră cum eram, au început și buzele mele să se miște.

— Vreau să știu cine vrea să mă omoare și de ce.

La această întrebare, Octavian a rotit ochii spre cer. Nu cred că se aștepta să pun o întrebare atât de idioată. Picioarele începură să îi se miște dintr-o parte în alta. Nu avea stare.

— Nu este important, Karina! Pentru ce vrei să știi asta? Să îți faci mai mult rău? Contează să treci mai departe. Oricum, asta a fost atunci. Acum nu mai e nimeni care să vrea să îți facă asta.

Nu îl credeam. Era prea tulburat și îmi dădea și mie aceeași stare. L-am atins pe mână. Apoi am urcat spre obrajii lui roșii. Îi mângâiam obrazul, simțind în același timp tot ce ascunde. Era ceva acolo, ce nu voia să îmi spună. Continuam să îl ating. Până am ajuns la părul lui.

— Deci, tu crezi că pot să stau liniștită. Hmm. Atunci de ce el mi-a spus că te-a pus să stai cu mine și să ai grijă de mine? De ce îmi spui că mă iubești dacă tot ce faci este să asculți ordinele cuiva?

S-a tras de lângă mine, naiv. Agitat cum era, s-a ridicat în picioare și s-a dus la bucătărie. Pașii mei mă purtau în urmărirea lui. A aprins aragazul și și-a pus apa la fiert.

— Karina, când am acceptat asta, nu știam ce va fi în continuare. Uite că viața nu îți dă indicații despre viitor. Nu suntem toți clarvăzători!

Asta a fost o ironie ieftină. Nici nu știam că îl deranjează clarvederea mea. Pe care oricum am pierdut-o. Nu a mai rămas din ea nimic. Identitatea mea și a altor persoane dispăruse cu desăvârșire.

— Nici eu nu mai sunt! Şi ce e rău în a vedea ce se întâmplă în viitor? Totul se întâmplă cu un motiv, să ştii!

În timp ce apa clocotea, a izbucnit în râs. Avea haz băiatul. Totuşi pe mine nu mă încălzea cu absolut nimic ceea ce făcea el. Şi nici nu-l iubeam.

— Care e ăla? Nu dragă, Karina. Nu există aşa ceva. Totul e predestinat, scris undeva în cer, la Dumnezeu. Doar că noi nu ştim asta, atâta tot.

Am sărit în sus ca şi arsă. Asta mai lipsea, să am lângă mine un om pasionat de religie şi Dumnezeu.

— Octavian, cred că tu nu înţelegi...

Îmi puse mâna la gură în semn să tac.

— Tu nu înţelegi, draga mea! Dar am să te ajut, să mergi pe calea cea bună şi dreaptă.

Observ. De aici atâta pot să fac. De când am ajuns aici, stau cu iubitul meu Dan, care se simte vinovat pentru ceea ce a făcut. Nu pot să-l condamn. Nu e vina lui. Diavolul l-a îndemnat. Chiar dacă numele lui e Patriarhul Grigore.

— Nu mă simt bine! Înţelege, Grigore! Alide... a plecat aşa... nu ştiu cum să explic. Dar a murit! Şi eu am ucis-o! Sunt vinovat! Ăsta e adevărul.

Grigore îl priveşte grav.

— Părinte Dan, hai să ne calmăm. Dumnezeu nu vrea să fim aşa. Ai făcut ceea ce era de făcut. Simţindu-te vinovat, nu vei rezolva nimic. Din contră! Este o nouă zi care ne aduce un război. Şi nu-l putem evita. Hai să pornim!

După tot acest scandal, a ieşit la iveală Adevărul. Biserica ucidea oamenii. Pentru mântuirea lor. Pentru că Dum-

nezeu aşa voia. Dan se simţea mizerabil şi nu ştia cum să termine cu asta. Mai ales că omorâse mai multe măicuţe. Dar eu eram cea pe care o iubea.

— Nu pornesc! Nu mai vreau crime! Ce Dumnezeu e ăla care vrea să ne războim şi să ne omorâm între noi? Mai ales că El spunea "*iubeşte-ţi aproapele*". Unde e dreptatea?

Nervos din cale afară, Patriarhul se năpusti asupra lui. Îi dăduse o palmă, apoi alta, până când Dan pică pe jos. Eu, nu mai puteam face nimic. Uluită de ceea ce se întâmplase, îl învăluiam cu lumină şi iubire. Puterea pe care i-o trimiteam din Cer, putea să facă minuni.

În secunda următoarea, îl priveam pe Dan, cum se ridică în picioare, în trei timpi şi cinci mişcări. Se şterse de praf şi îl luă şi el de guler pe Patriarh.

— Patriarh! Te poţi numi om? Eşti un NIMENI!

Grigore se trase dar forţa care îl mişcă pe Dan, era de zece ori mai mare. Pumni. Lovituri peste lovituri. Patriarhul leşină.

Mi-am dat seama că eu sunt cea care controla totul. Ura mea pentru acest Patriarh l-a împins pe Dan să îl bată măr.

Un număr nedesluşit de sclavi ai Bisericii deschiseră uşa şi intrară forţosi. Pe faţa lor se putea citi cât erau de obedienţi. Îl luară pe Dan pe sus şi îl duseră iar în beciul groazei. Din nou acolo? Ohhh.

Rămas singur, gândurile lui se învălmăşeau. Avea o ură mai apăsătoare. Iar acum era multiplicată de sentimentul meu. Ce făcusem? Cu ajutorul meu, Dan devenise neînfricat. Într-un fel mă bucura asta. În altul nu.

Atunci, poate că... Dan mă poate auzi?

Bucuroasă, am început să îl strig. „*Dan? Dan? Mă auzi?*".

— Dacă era Alide aici. Ohhh, de ce oare îmi vine în minte tot timpul imaginea aceea când am omorât-o? Alide, oriunde ai fi, te rog să mă ierți!

Câte o lacrimă, două, vedeam pe obrazul lui.

„*Dan, mă auzi? Sunt eu, Alide!*".

Niciun răspuns. Plângea în continuare. Cu nostalgie, priveam încăperea, acele butoaie, aceea noapte, care o revedeam de parcă era aievea.

M-am întors la Patriarhul Grigore care trebuia să aibă un cuvânt de spus. Voiam să văd ce pedeapsă îi vor da.

Oamenii lui îl ridicară de jos, îl spălară și îl aranjară. Parcă era mai bătrân cu douăzeci de ani. Fața îi se înnegri. Buzele erau vinețiii și abia se mai mișcau. Mâinile îi tremurau.

— În viața mea, spuse el încet, nu am fost bătut. O palmă nu mi-a tras nimeni. O singură palmă! Și acum vine el, un preot nenorocit și îmi face una ca asta!

Era vizibil iritat și nimeni nu putea să-i readucă confortul.

— Ce vreți să îi facem? L-am dus oricum în beci. Și îl vom ține acolo până când te vei hotărâ ce să faci cu el.

Gânduri învălmășite. Suspine. Privirea în jos. Ochii strălucitori.

— Îl vom duce la spânzurătoare, în piața publică!

Ohhh nu. Asta nu, dragul meu Dan. E adevărat că dacă vine el aici vom fi împreună dar, pe mine cine mă va răzbuna? Ei vor continua să facă ceea ce fac de obicei. Să omoare oameni. Deci, una ca asta nici nu mă gândesc.

Trebuie să îl ajut, să plece de acolo.

Privirea îmi este în ceaţă. Băiatul ăsta e real?

— Hai, Karina. Te rog. Ascultă-mă. Vreau să te aduc pe calea cea dreaptă. Vino cu mine la Biserică. Cere-ţi iertare de la Dumnezeu şi îţi vei recupera întreaga viaţă.

Urechile mele nu puteau să accepte sunetul acestor cuvinte. Era prea de tot.

— Octavian, asta te-a pus el să faci? Să mă convertești? Atunci poţi să mă uiţi de tot!

M-am îndepărtat de el şi am ieşit din cameră. Căutam cheile, fiindcă undeva în sinea mea, mă gândeam că el va dispărea de acolo. M-am încălţat cu o pereche de adidaşi franţuzeşti şi am ieşit pe uşă afară. Credeam că va ieşi după mine. Dar nu a făcut nimic.

Priveam din când în când în spate, să văd dacă nu vine. Nici urmă de el. Am intrat în primul magazin şi mi-am cumpărat un pachet de ţigări.

În timp ce eram pe stradă, mintea nu mă lăsa liniştită. Se tot foia, răsfira şi nu puteam să scot nicio idee genială din ea. Unde să merg? Mi-am dat seama. Era locul potrivit. Cel mai potrivit.

Ţigara pe care o fumam se stingea singură. Nici măcar nu aveam vreo treabă cu ea. Nu fumasem niciodată dar acest lucru nu m-a împiedicat să îmi cumpăr un pachet. Măcar să încerc. Observasem la un moment dat, cum o tipă se pune lângă mine. Şi ea fumând.

— Ce noapte de căcat! Doamne. Dacă există aşa ceva, de ce ne lasă aici să ne chinuim?

Întrebările fetei, mă mistuiau şi pe mine.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu curioasă.

Fata, blondă cu ochii albaştrii, trupul atletic, îmi zâmbi în timp ce continua să povestească.

— Întrebam în general. Eram aşa curioasă, cu cine stau de vorbă.

Conversaţia asta mi se părea inutilă. Ori ai ceva de spus şi atunci spune. Ori dacă nu, nu mai întreba nimic.

— Karina. Dar nu contează cine sunt sau ce părere am. Fiindcă momentan, nu am nicio părere. Nu ştiu nimic.

— Aha... deci eşti o tipă fără şcoală, să înţeleg. Sau poate eşti prea indiscretă şi nu vrei să-mi divulgi şi mie, ce te apasă.

Era chiar culmea. M-am ridicat de pe bancă şi am făcut un pas spre trotuar cu gândul să iau urma cabinetului.

— Stai aşa! Nu am nimic cu tine. Doar că uneori, oamenii au nevoie de îngeri, care să îi ajute sau să le arate calea.

Am izbucnit în râs.

— Ha, ha, vrei să-mi spui că tu eşti înger?

Analizând-o nu îmi părea. Mai degrabă o adolescentă. Nu îi dădeam mai mult de douăzeci de ani.

— Mai ştii? Nu spun că sunt dar nici că nu sunt. O să-ţi dai tu seama. Din discuţii.

M-am aşezat înapoi. De ce aveam impresia că voia să mă oprească din drumul meu?

— Îngerii fumează? am zis eu distrată, în timp ce ea îşi aprindea altă ţigară.

Nu puteam să îmi imaginez îngeraşii fumători, de asta nu am crezut nimic din ce îmi spunea această fată. Poate era singură şi avea nevoie de o companie. Sau poate era trimisă de el. Sau poate voia pur şi simplu să se distreze de cineva.

— Îngerii nu au voie să aibă vicii? mă întrebă ea. Și în plus, e prima țigară. La fel cum și pentru tine, era tot prima țigară.

Mi-am oprit respirația. Îmi plimbam ochii, în sus și jos, în dreapta, în stânga. Cum este posibil să știe asta despre mine?

— Scuză-mă. Dar, de unde ai știut că e prima țigară pe care o fumez?

Ea s-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat. Un val de căldură și iubire a izbucnit din inima mea. Niciodată nu m-am simțit atât de bine. Chiar dacă gândurile mele fugeau care încotro, de la "*o fi vreo lesbiană, poate e chiar înger, poate el a trimis-o*", până la crime oribile și gânduri de șantaj și profit.

— Mă simt bine, mulțumesc!

Mi-a dat drumul din îmbrățișare timp în care am reușit să respir din nou ușurată.

— Dacă vrei să mergem la cabinet, e ok. Spune-mi doar și plecăm.

Acum știu cine este. Și ochii mi s-au umplut de lacrimi. E chiar ea. Dar oare ce caută aici? Și cum m-a găsit?

— Mergem. Cum m-ai găsit? Nu mai știam de tine, demult. Și în plus, vorbeai foarte rece în ultimul timp.

— Karina, tu ți-ai lăsat cabinetul și nu te-a mai interesat de misiunea ta în viață. Noi, nu putem să te forțăm. Am ales să îți apar așa, deoarece știu că ai nevoie de ajutor. Și de data asta este grav. Nu te mai pot lăsa singură. Dacă vrei, vino.

Lacrimile mele erau de bucurie. Ea era ghidul meu spiritual. De fiecare dată când o chemam, era alături de mine. Mă ajuta în orice îmi propuneam. Uitasem însă, în ultimul timp, de orice ajutor. Eram prea preocupată cu materialul.

Am pornit alături de ea, pe străzile Bucureştiului. Niciodată nu mi s-au părut atât de frumoase, străzile acestea. Aveau un farmec aparte. Totul era atât de mirific. Auzeam toate păsările, toate sunetele, toţi câinii care lătrau. Inclusiv liniştea copacilor.

— Înseamnă că ştii ce s-a întâmplat. Am descoperit o altă viaţă în care am fost călugăriţă şi am murit de tânără. Trebuie să ajung în aceea viaţă. Şi să desfac jurământul cu soţul meu. Fiindcă el acum, este obsedat de mine.

Ea mă privi grav şi cu o tonalitate joasă îmi spuse:

— Şi nu e doar asta. Tu poţi să-l ajuţi pe el. Pe Preotul Dan. Nu e simplu ce îţi voi spune, dar fii atentă. Vieţile voastre nu au trecut sau viitor. Sunt toate în ACUM. Deci odată ce ai conştientizat că ai fost călugăriţă şi ai murit, acel lucru s-a întâmplat ACUM. Şi tu poţi să salvezi întreaga situaţie. Dan are nevoie de ajutorul tău! Altfel va fi spânzurat!

Nu ştiam cine e Dan. Dar puteam să îmi dau seama. Totuşi, ce legătură are cu mine?

— Dan fiind?

Inocenţa ei se vedea în ochii blânzi şi calzi. Trebuie să mărturisesc, ghidul meu spiritual era într-un corp foarte sexy.

— Dan este El din timpul tău, Karina. Soţul tău.

Începeam să fiu îngrijorată. Dar tot nu înţelegeam.

— Dacă el va fi spânzurat, tu nu vei mai putea să rupi legământul făcut. Şi acest lucru va continua să facă Biserica ceea ce este. În schimb, dacă reuşeşti să desfaci legământul şi îl ajuţi pe el, lumea va respira din nou. Căci Biserica nu va mai putea să omoare, cum a făcut până acum. Toată treaba asta stă în ajutorul tău. De asta am apărut.

Eram tăcută. Mă uitam de jur împrejur şi încercam să îmi dau seama, cât de important este rolul meu. În viaţa tre-

cută care se continuă şi acum, eram o călugăriţă dintr-o mănăstire. Acolo, am fost omorâtă şi tipul care l-am iubit, anume acest Dan, este pe cale să fie spânzurat. Nu găseam nicio ecuaţie din asta. Dacă deja s-a întâmplat cum pot eu să salvez Biserica? Şi de ce eu? De mică am fost învăţată să nu ascult de preoţi şi oameni ai Bisericii. Fiindcă eram altfel. Nu ca şi ei.

— Tot nu înţeleg care este legătura dintre Biserică şi mine.

Întorcându-şi ochii, mă prinse de mână şi dulce îmi spuse:

— Karina, Biserica omoară oamenii chiar şi astăzi, prin acel legământ pe care l-aţi făcut, tu şi Dan. Acela este motivul pentru care ei continuă să facă victime şi să manipuleze. Aşa au făcut de când e lumea. Dar când voi aţi făcut legământul acela sacru, toată energia lor s-a revărsat acolo. Ei sunt puternici acum, datorită vouă. Iar dacă Dan este omorât, nu vei mai reuşi să desfaci legământul. Este nevoie să fiţi amândoi prezenţi.

Înaintam şi repetam ceea ce ghidul îmi spunea. Aşadar nu aveam timp de pierdut, trebuia să mă transfer în viaţa trecută, de urgenţă!

CAPITOLUL 8

Cabinetul mirosea plăcut a beţişoare parfumate. Ultima oară când am fost le-am aprins şi am făcut o atmosferă relaxantă. Florile erau udate, fotoliul era la locul lui, masa plină de hârtii şi calculatorul aprins.

Ciudat! Ultima oară când am fost, am închis calculatorul şi nici nu am lăsat dezordine.

— Nu a fost aşa când am plecat data trecută de aici, i-am zis eu ghidului meu.

Jucăuşă, îmi zâmbi.

— Contează? Lasă asta, pune-te în stare de meditaţie.

M-am aşezat turceşte, am inspirat adânc pe nas şi am expirat pe gură, de câteva ori. Intram în transă. Pregătită sufleteşte dar şi speriată, m-am relaxat tot mai mult. Relaxată. Relaxată.

O lumină albă îmi acoperea faţa. Un vârtej de vânt mă anunţa că sunt luată pe sus. Simţeam teamă dar şi bucurie.

Un portal se deschise în faţa mea. Intram de parcă eram la mine acasă. Fascinaţia de a fi într-o altă lume, nu mi-o puteam scoate din minte. Priveam peste tot. Copacii,

oamenii care treceau pe lângă mine, păsările care cântau.

Eram tot pe Pământ. Anul era diferit. Clădirile erau diferite. Cei din jur erau complet diferiţi. Mai făceam un pas şi mă uitam în stânga-dreapta, să văd ceva anormal. Totul era mişcare. Totul era energie. Lumea se mişca şi trecea pe lângă mine, dar nimeni nu mă vedea.

— Bună tuturor... băiatul... domnişoara, mă scuzaţi! Încercam eu să mă bag în seamă cu ei, dar fără niciun rezultat. Ghidul meu spiritual, începu să chicotească.

— Nu te vede nimeni! Eşti din viitor. Nu ai cum!

Uitasem. Eu eram din 2050 iar ei, erau din 1990. Totuşi, 60 de ani diferenţă!

Graba, stresul, simţeam totul, de parcă curgeau prin mine. Cum pot oamenii trăi aşa? M-am întors spre ghidul meu spiritual dar dispăruse. Ei? Acum ce fac? Unde mă duc?

Gândul mi-a mers la Părintele Dan, care va fi spânzurat astăzi. Mi-am amintit Mănăstirea de care zicea ghidul cel sexy. Fugeam grăbită spre acel loc, când dau peste un copil părăsit. Bineînţeles, nu mă vede! Şi ce n-aş da să îl pot ajuta.

— Copilaş drăguţ, mi-ar plăcea să te ajut, să te îngrijesc, să fiu ca şi mama ta! spuneam eu cu voce tare neauzindu-mă nimeni.

Dar copilul, se opri din plâns. Cu degeţelul cel mic arăta spre mine, spunând:

— Mama!

O femeie împopoţonată şi plină de figuri se apropie de copil, smucindu-l de lângă mine.

— Ia să vezi ce bătaie îţi dau eu! Iar vorbeşti singur? Îţi primeşti tu porţia acasă.

Vocea femeii se făcu tot mai mică. Copilaşul plângea în

continuare. Hmmm... copii mă pot vedea. Adulţii nu.

Am continuat să merg grăbită, deşi puteam să ajung cu viteza gândului, doar eram într-o altă dimensiune. Uitasem de asta!

Într-un final, am ajuns la Mănăstire. Aici un grup de maici cântau de mama focului despre Iisus şi Fecioara Maria. M-am prefăcut că nu le aud. Deşi, povestea lor este frumoasă. Căutăm cu privirea pe cineva, măcar pe acest preot Dan.

Auzeam doar alte măicuţe vorbind.

— *„Să ştii că azi îl duc în piaţa publică, îl spânzură. Doamne! Ne rugăm să îi ierte păcatele. Că greu i-a fi pe lumea cealaltă, săracul. Acolo unde trosnesc oasele şi arde focul.*

— *Dacă nu a fost om de omenie, ce să faci? I-a trebuit lui bătaie. Cine a mai pomenit aşa ceva? Să baţi pe Patriarh? E omul cel mai Sfânt al lui Dumnezeu!.*"

Doamne! Ce-mi aud urechile? Om sfânt? Care omoară? Păi atunci sfinţi sunt şi criminalii din închisori.

Neapărat trebuia să îl găsesc. Gândul m-a dus direct în beciul Mănăstirii.

Aici, aşezat pe butoaie, stătea un bărbat. Nu avea mai mult de treizeci de ani. Brunet, ochii căprui, înalt, corp atletic. Plângea. Inima a început să îmi bată cu putere. Nu îmi puteam stăpâni lacrimile. Simţeam tot ce simţea el. Şi mai ales, simţeam iubirea care a fost între noi.

Îngândurată, am început să vorbesc, cu voce tare.

— Biet om, cât are de suferit!

Dan a tresărit. Se uită în jur. Dar nu era nimeni. Eu nu puteam să fiu văzută de nimeni.

— Cine e aici? Plecaţi! N-am nevoie de mila voastră!

Deci, m-a auzit. Gândul cel mai puternic a fost să mă şi vadă. Atunci, m-am materializat în corpul meu, de Karina şi am apărut în faţa lui.

— Nu este milă. Este compasiune. Iubire. Numeşte-o cum vrei. Dar asta simt.

Mă privi şi mai buimăcit decât era. Nu ştia cum am ajuns acolo, fără să intru pe uşă. Îi vedeam frica. Îi simţeam gândurile şi trăirile. Aşa ceva, nu mai simţise.

Eu mă uitam la el şi ştiam că omul acesta este tot ce mi-am dorit vreodată să am în viaţa mea. Culmea ironiei este că l-am găsit cu câteva zeci de ani mai târziu.

— Cum, cum ai intrat aici?

Bâlbâindu-se, privi uşa beciului care nu se deschise ca să intru.

— Prin magie, Dan. Am venit să te salvez! Numeşte-mă un înger, un demon, un ghid, ce vrei tu. Dar nu-mi pune prea multe întrebări. Am venit doar ca să te ajut, să nu fii spânzurat şi să dezleg un jurământ. Atâta tot!

Şi mai confuz decât înainte, nu mai zise nimic. Privea în gol, parcă voind să plece şi să nu mai vină înapoi niciodată.

— Nu trebuie să mă salvezi. Voi pleca alături de iubita mea Alide. Ce bucurie mai mare poate să fie asta?

Studiam cu atenţie locuşorul acesta mic în care era el. Dar era ceva mai mult.

— Cine e Alide? Şi de ce să pleci? Să laşi Biserica să ucidă?

Bărbatul mă privi de jos în sus, fâstâcindu-se peste măsură.

— Alide a fost o măicuţă din această Mănăstire. Am iubit-o enorm. Dar din ordinele Patriarhului, a trebuit să o omor. Acum câteva zile am înmormântat-o.

M-am prins. Alide eram eu. Iar el era cel care m-a ucis. De data asta, lacrimile curgeau în voie fără să le mai pot stăpâni. Acest Dan, m-a omorât. Iar în viaţa aceasta de Karina, tot el mi-a rupt sufletul, a doua oară.

— Dacă am putea să schimbăm ceva în viaţa noastră, în ceea ce trăim, oare ce am schimba? Felul cum relaţionăm cu ceilalţi, relaţiile noastre, pe noi înşine sau ceea ce simţim?

Convins fiind că oricum, ce a fost, a fost şi nu va mai fi dar nici nu se mai poate schimba, mi-a răspuns.

— Nimic nu mai poate fi schimbat. Ceea ce am făcut, e bun făcut. Iar timpul nu se mai întoarce.

Cu un zâmbet ştrengăresc pe faţă, am continuat să îi dau idei.

— Şi dacă ţi-aş spune că sunt o persoană din viitor care a venit să schimbe trecutul? Nu e nevoie să mă crezi. Poţi doar să contemplezi acest gând.

Nu doar se gândea dar undeva în sinea lui îşi dorea să fie adevărat ceea ce am spus.

— Dumnezeu nu ne mai lasă să scuipăm de acolo de unde am plecat. De aceea nicio zi nu seamănă cu cealaltă. Fiindcă totul e nou, diferit şi tot ceea ce suntem este ceea ce suntem în acel moment. În clipa următoare putem să fim altcineva. Mereu altcineva.

Avea logică în ceea ce spune. Totuşi nu înţelegeam ce căuta el să fie preot, în aceste condiţii. Locul fiind atât de mic, am mers la el şi l-am îmbrăţişat. Îl ţineam strâns şi ne legănam aşa, ca două mari iubiri ce se revăd după mult timp.

În timp ce braţele lui mă cuprindeau, îmi venea să îi spun plină de bucurie că sunt Alide. Doar că am o altă înfăţişare.

— Ai iubit-o mult?

Probabil, nu se pune o asemenea întrebare unui om care suferă, dar voiam să mă asigur că nu spune asta doar aşa. Voiam să ştiu mai multe despre cine am fost.

— Enorm. Dar nu i-am spus-o niciodată.

Trist, mă lăsă din braţe, şi se puse din nou pe butoaie. Îşi încrucişă braţele şi începu să povestească.

— Povestea noastră este simplă. Ne-am cunoscut aici, la Mănăstire. Ea măicuţă, eu preot novice. Eram atras de ea, dar nu lăsăm să se vadă acest lucru. Nu era posibil ca între noi să existe ceva mai mult decât o relaţie profesională. Îmi venea de multe ori să îi spun că o iubesc şi să plecăm, dar nu aveam curajul acesta. Ceva mă ţinea aici. Probabil, voinţa Patriarhului.

În timp ce povesteşte, se şterge la ochi. Nu vrea să pară vulnerabil, deşi este.

— În seara aceea, Patriarhul mi-a spus să o omor pe Alide. I-am zis că nu pot să o fac, dar m-a ameninţat că mă omoară. M-au închis alături de ea şi am petrecut o noapte aici. Am sărutat-o. Dar apoi, am strâns-o de gât. Dureros.

Poate nu era cazul să îmi spună atât de multe amănunte. Simţeam deja aceea strângere de gât de parcă era acum.

— Oh Doamne...

Observă că îmi era rău. Veni mai aproape de mine şi îmi luă mâinile într-ale lui.

— Ce e cu tine? Ce ai păţit? Te-a îndurerat povestea mea?

— Dacă ai ştii... am răspuns eu, ducându-mi mâna la gură.

Îşi întoarse capul. De undeva departe, un glas mic de oameni se auzea. Nu ştiam ce va urma însă eram pregătită de orice.

— Cred că vin după mine. Îţi mulţumesc pentru companie, îmi zise cu durere în glas şi inimă.

L-am oprit.

— Nu, nu te poţi da bătut! Am nevoie de tine!

Privirile noastre se intersectau şi ochii lui căprui intens parcă se reflectau în mine. Nu ştiu ce sens aveau aceste cuvinte dar voiam să simtă că face o mare prostie să părăsească această lume.

— Nu vreau să mai fiu aici. Îmi doresc să rămân cu Alide, acolo unde e ea.

— Dar ea e aici! am izbucnit eu nervoasă.

Paşii oamenilor care veneau spre noi se auzeau din ce în ce mai tare. Glasurile nedesluşite. Până când au fost în faţa uşii.

— *„Îl luăm şi îl ducem direct în Piaţă, aţi înţeles?”*

— Nu e aici, nu e în formă fizică, e doar un gând, un vis, poate o fantomă, continuă el, foarte sigur pe sine.

L-am tras mai aproape de mine şi l-am sărutat. El nu s-a opus. Dar parcă nici nu voia. Atingerile buzelor noastre, ne uneau şi mai mult. Voiam să simtă. Să îşi dea seama că eu sunt Alide. Sau, mă rog, o altă identitate a ei.

Oamenii din faţa uşii, au intrat, în beci, luându-l de lângă mine pe Dan.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Mi-a părut bine şi mulţumesc! îmi zise el, parcă din altă lume.

Slugarnicii îl priveau mirat. Vorbeşte singur? În beci ei nu vedeau decât prezenţa lui.

— Cu cine vorbeşti, preoţelule? Cumva, singur? Ai înnebunit sau ce? îi zise un tip cărunt, cu ochii verzi.

— Era aici o femeie. Mă gândeam că poate aţi adus-o voi. Să mă faceţi să mă simt bine, înainte să mor.

Hohote de râs se auziră. Şi da, ei crezură că a înnebunit.

— Nu facem noi aşa ceva. Cine ne crezi? Şi în plus, nu te mai avem la suflet deloc, dar chiar deloc! Ce să faci. Aşa e viaţa. Uneori caz, alteori te ridici. Astăzi eşti, mâine ai murit...

Aceşti oameni păreau fără vreun sentiment. Nu aveau suflet. M-au enervat atât de tare încât îmi doream să se întâmple o minune şi să pot fi văzută de ei. Dar nu se putea. Mă tot gândeam, ce să fac. Cum să îi împiedic pe ei?

Având în vedere că nu pot să fiu văzută, nici nu am cum să mă lupt cu ei. Dar atunci mi-a venit o idee. Până l-au legat pe Dan de mâini, ca să nu fugă, eu am început să mişc butoaiele cu vin. La început încet, încet iar apoi mai tare.

— Ce e asta?

Au tresărit atunci oamenii Bisericii.

— V-am spus, este o femeie cu mine aici.

Eu îi făceam semn lui Dan, să tacă din gură. Dar el tot continua.

— Am discutat cu ea, i-am povestit despre mine, despre Alide. Ea mişcă butoaiele.

Bărbatul cărunt îi puse mâna la gură şi ascultă atent. Atunci mi-a venit ideea să fac un vânt în acel beci, care să sufle peste ei atât de tare, încât să nu îl poată lua de acolo. Zis şi făcut!

Vântul era atât de năprasnic încât trebuia să se încheie fiecare la palton şi la geaca ce o aveau pe ei.

— Eşti cumva omul lui Satana? Îl întrebă căruntul pe Dan.

— Nu ştiu, dar uite vezi, se pare că va fi mai greu să ieşim de aici.

Omul înfuriat de-a dreptul, îi zise să nu mişte niciunul. Avea să îl aducă pe Patriarh, să vadă ce grozăvii fac demonii în beciul lor.

Râdeam în hohote, atât eu cât şi Dan, distrându-ne copios pe seama acestor fricoşi. Dacă un vânt îi sperie atunci ce să mai spun despre viaţă? Ea loveşte mult mai tare decât un vânt nevinovat.

L-am prins de mână şi i-am zâmbit. Cumva trebuia să scăpăm de acolo. Dar încă nu era momentul. Voiam să mă joc puţin şi cu Patriarhul.

— Aş vrea să ieşim de aici, cât mai curând şi să mergem la mormânt la Alide, îi spuneam eu încet lui Dan.

— Chiar vrei asta? Eu aş prefera să fiu lângă ea.

— Nu, acum mă ai pe mine. Te rog! Uită acest gând! Nu poţi muri acum.

— De ce nu acum?

Nu bine termină de întrebat, că iată, Patriarhul cel Sfânt îşi făcu apariţia în beci. Faţă în faţă cu Dan.

— Am auzit că aici se petrec lucruri ciudate, lucrurile Diavolului.

Când l-am văzut, nu mi-a venit să cred. Era chiar bărbatul care m-a răpit şi m-a ţinut prizonieră. În vise. Totul porneşte de la el.

Fondatorul Visucy, Patriarhul Grigore, îi închidea pe toţi cei care erau contra Bisericii, în vise. Acolo dacă nu erai atent, puteai să mori. Îmi amintesc de momentul în care am avut primul astfel de vis. Am alergat atât de tare, dar aveam impresia că nici picioarele nu mă mai ascultau. El era cel care voia să mă omoare. Atât în viaţa asta de acum când sunt Karina cât şi în viaţa în care am fost Alide.

Era ciudat să îl privesc şi să ştiu că acest om este unul din cei mai groaznici pe care îi are această planetă. El a înfiinţat Visucy încă de când era tânăr. Boala lui era să omoare toţi clarvăzătorii, vrăjitorii, ocultiştii şi vindecătorii.

Nimic nu era adevărat în afară de Biserică şi credinţa ortodoxă. Dacă nu spuneai ca şi el, erai duşmanul lui.

S-a apropiat de Dan şi a început să îi spună:

— Încă de când ai venit la Mănăstire, am ştiut că eşti un şarlatan. Un mistic. Nu credeai în Adevăratul Dumnezeu. Decât în prostiile de cărţi pe care le citeai. Cărţi interzise! Crezi că nu ştiu că pe ascuns te furişai? Şi visai la Alide?

— Citeam da, fiindcă voiam să cunosc, Adevărul! Ceea ce voi nu deţineţi!

Patriarhul îi dădu o palmă peste faţă lui Dan, el neputând să se apere. Văzând asemenea nedreptate, l-am împins. Ciudat era că nimeni nu vedea persoana care l-a împins. Nimeni, în afară de el.

— Ce faci? Vrăjitorii? Uite ce e, dacă nu se poate altfel, te vom omorî chiar aici în beci! Aduce-ţi o sfoară şi o legăm de tavan, porunci stăpânul Mănăstirii.

De data asta nu mai ştiam cum să-l ajut. Credeam că fac un bine dar s-a dovedit a fi rău. Nu mai puteam să stau pe gânduri. Dacă nu acţionam rapid, toată strădania mea de a veni aici, era în van. Oamenii Bisericii s-au conformat rapid cu indicaţiile preafericitului, dar eu voiam să îi opresc. Astfel că, ei se chinuiau să pună sfoara iar eu o dădeam jos. Ei iar o puneau. Iar o dădeam jos. Ei trăgeau de ea într-o parte, eu în alta. Dar curios, forţa invizibilă era mai tare decât ei!

Patru dobitoci nu erau în stare să pună o funie sus pe tavan. Patriarhul era din ce în ce mai nervos.

— Destul cu joaca! Legaţi sfoara odată! Ce naiba?

Dan îmi zâmbi şi îmi făcu un semn de mulţumire. În gând îmi transmitea să îi las să facă ceea ce trebuie. Oricum el nu mai era de folos aici pe Pământ. Credea el. Dar se înşelase amarnic.

I-am lăsat să pună sfoara fără să mă mai implic. Oricum eram conştientă că voi face cumva să îl readuc la viaţă, în cazul în care moare.

După ce au legat-o, Patriarhul l-a urcat pe Dan, pe unul din butoaie, potrivindu-i la gât, sfoara.

— Acum, ultimele cuvinte, părinte Dan, îi zise Patriarhul mulţumit.

El îi privi pe fiecare în parte, mie îmi zâmbi şi apoi îşi începu speech-ul de sfârşit.

— Nu pot să vă mulţumesc fiindcă ceea ce faceţi voi nu este un lucru curat. Şi nici nu vine de la Dumnezeu. Dar totuşi am petrecut ani frumoşi, alături de scumpa mea Alide. Şi mă bucur pentru că am cunoscut-o. Asta este tot ce am de spus.

Zâmbind în sinea lui, Patriarhul ordonă.

— Acum e momentul! Luaţi butoiul de sub picioarele lui!

În clipa aceea am mers şi am rupt aţa de la funie, Dan căzând jos ca un rucsac pe care îl arunci pe un fotoliu, când vii din excursie.

Tot claiul bisericesc a rămas şocat. Patriarhul s-a năpustit asupra lui, vrând să-l omoare în bătaie dar eu îl împingeam şi îi trăgeam palme înapoi. Deşi sunt subţirică, fiind invizibilă, aveam o forţă mult mai mare.

— Ai scăpat de data asta! Dar dacă nu merge aşa, cumva vom găsi noi să te omorâm, părinte Dan!

De la căzătură, corpul lui tremura. Era leşinat.

Toată gloata plecase din beci, nutrind o altă idee de a scăpa de el şi a-l omorî. Însă eu eram acolo şi dispusă să-l ajut şi să nu fie ucis.

Stăteam lângă el, mângâindu-l şi îmbrăţişându-l. Îmi era atât de drag acest om. Acum conştientizam de ce în viaţa mea, eu şi soţul meu sufeream atât de mult. Fiindcă dragostea ne unea.

Am adormit lângă el, spunându-i poveşti şi vorbe frumoase. Dimineaţa, după ce ne-am trezit, i-am spus să plecăm neapărat de acolo.

— Haide, trebuie să plecăm, vreau să mă duci la mormântul Alidei.

Nu avea însă putere nici să stea pe picioare. Eram îngrijorată.

— Nu pot, drăguţă. Îmi pare rău. Probabil chiar trebuie să plec de pe acest Pământ.

Îl înfăşuram cu o pătură ce o avea el acolo, să nu îi fie frig.

— Atunci spune-mi te rog, când aţi făcut legământul, tu şi Alide, unde aţi fost?

Tăcere. Vocea preotului nu mai scotea sunete. Credeam că de la frig şi groază, se stinsese, aşa încet.

— Nu am făcut niciun legământ.

Eram stupefiată. Oare am fost minţită? Chiar de propriul ghid spiritual?

— Nu cred. Trebuie să fie ceva. Un jurământ, un legământ, ceva ce v-aţi promis, unul altuia.

Începu să tuşească. Stăteam peste el, acoperindu-l cu corpul meu şi pătura cea groasă. Dar abia mai avea voce să spună ceva.

— Ea nici nu știa că o iubesc. Înțelegi? Eu m-am purtat foarte urât cu ea pe tot parcursul anilor și nu i-am declarat niciodată nimic. Dar cunoști tu ceva? Sau de ce mă întrebi de legământ?

Să îi spun sau nu? Aveam credința fermă că oricum nu mă va crede. Cine ar putea? Oricât de mistic ai fi. O femeie ce vine din viitor nu este de crezut pe pământ, în acest moment.

— Sunt o prietenă de-a ei. Și familia ei m-a rugat să vin și să dezleg jurământul pe care l-ați făcut fiindcă mama ei e foarte bolnavă, am mințit eu.

Îi auzeam respirația, sacadată. M-a luat de mână și m-a strâns cu putere.

— Nu există niciun legământ. Crede-mă. Curios este că nu știu să aibă nici familie. Ea povestea că nu are.

— Asta a spus aici în mănăstire, dar avea familie, m-am pomenit eu că turuiam. Nici nu știu dacă era adevărat sau nu. Totuși păream foarte convinsă.

— Și atunci, cum de te văd doar eu?

M-a prins! Acum ce mai pot inventa? Mi-am luat mâna din mâna lui și cuvintele zburau fără să le pot opri.

— Sunt vrăjitoare. Aceasta este o magie pe care am făcut-o ca să te pot salva de aici.

— Aha, făcu el, neîncrezător.

M-am cuibărit iar lângă el, prinzându-l de mână, din nou. De data aceasta simțeam că mă respingea. Mâna îi era rece și părea că nu dorește să mă mai simtă.

— Aș vrea să mă lași să mor. Te rog! Mă simt îngrozitor! Mi-e frig, mi-e sete, mi-e foame! Nu doresc la nimeni să trăiască în condițiile acestea.

Avea dreptate. Nici unui câine nu îi doresc să treacă prin neputința de a-ți hrăni și îngriji corpul. Tocmai de asta, mi-a venit ideea strălucită de a pleca de acolo.

— Haide să plecăm! i-am zis eu zâmbitoare.

— Cum? Nu am putere! Nu pot!

Mi-am luat inima în dinți și punând mâna pe el, i-am transferat vitalitate, sănătate organelor lui cât și apa de care avea nevoie în organism. Timp de zece minute, am făcut asta, conștientă că s-ar putea și să nu funcționeze total.

Surpriză, însă! Lui Dan începu să îi apară roșeața în obraji. Păru mai vital și mai voinic. Mai puternic.

— Wow! Ce mi-ai făcut? izbucni el, fericit. Mă simt atât de bine și de puternic!

Se ridică de jos și se puse pe unul din butoaie. Privi spre mine și mă luă de după gât. Mă strânse atât de tare încât aproape rămăsesem fără aer.

— Ok, sunt de acord, haide să mergem, dar unde?

La întrebarea asta nu m-am gândit. Totuși, lăsam toate ideile să curgă prin mine și să mă binecuvânteze. Înainte de a merge la mormânt, trebuie să aflăm ce este cu acel legământ pe care ei l-au făcut.

— În primul rând, trebuie să aflăm ce este cu acest legământ pe care eu vreau să-l dezleg. Iar apoi mergem la mormântul ei. Este ok?

Eram față în față și simțeam din nou sărutul lui. De data asta, el a venit cu inițiativa. Îmi umezise buzele atât de plăcut încât nu voiam să îmi mai dea drumul.

— Bine dar cum putem să aflăm asta?

— Cel mai bine, în Bibliotecă. Sau acolo unde aveți voi camerele de luat vederi. Parcă spunea că erați monitorizați continuu.

— Da dar eu nu am acces la ele. Asta este problema. Şi dacă merg să le văd, ei mă vor prinde şi mă vor ucide.

O altă idee genială mi se strecură în minte.

— Dar dacă ai fi invizibil?

Zâmbi şi mă lăsă să îi fac vraja care îl făcea invizibil. Prima oară nu am reuşit, a doua oară a mers mai bine iar a treia oară, Dan era la fel ca mine, omul invizibil.

L-am luat de braţ şi am păşit dincolo de ziduri. Cu puterea minţii eram deja în locul Bibliotecii, acolo unde Camera Secretă a Patriarhului, arăta tot ceea ce enoriaşii nu aveau voie să vadă. Manipularea.

Era o cameră insipidă, vopsită în alb şi negru, cu un covor persan, şi un parchet viu colorat. Pe tavan era un ecran mare, cât peretele. Acolo puteai să vezi fiecare mişcare a enoriaşilor, a slujilor şi a angajaţilor Mănăstirii. Iar acum ecranul arăta beciul unde Dan fusese închis.

L-am atenţionat să vadă şi el. Niciodată nu fusese aici. Nu aveau voie să păşească în camera secretă.

— Wow, ce cameră mare!

— Pe bună dreptate e secretă!

Mai încolo era Biblioteca. Sute de mii de cărţi stăteau aranjate pe rafturile care parcă pluteau de praf. Am mers acolo să văd ce anume citeşte Preafericitul.

Să dau un ţipăt, nu altceva! Citea cărţi de magie şi vrăjitorie! Hermetism, dezvoltare personală, Satanism, cum să faci vrăji, cum să manipulezi, ocultism şi altele de genul.

M-am oprit şi mi-am dat seama că eram într-o mare minciună. Amândoi. Patriarhul era cel mai mare vrăjitor din câţi existau. Cel puţin asta îmi transmitea cărţile ce le citea.

Dan mi-a zis că se uită peste înregistrările video, ca să găsească vreun indiciu, ceva. Cât timp era el concentrat

acolo, m-am apucat să răsfoiesc cărţile ce le găseam interesante.

Cred că am stat ore bune la citit şi Dan la verificat filmele video, fiindcă la un moment dat, Patriarhul a intrat în cameră. Era să îi spun lui Dan să ne ascundem, uitând că eram invizibili. Probabil el a mirosit ceva.

— Cine este aici? În camera secretă?

Nimeni nu spunea nimic. Oricum nici nu ne auzea. Puteam să şi râdem. Cât voiam de tare şi de puternic. Asta am şi făcut. Râdeam amândoi de Patriarh de ne dureau burţile. Până am auzit glasul tunător:

— Tăceţi! Ce este de râs?

Patriarhul se uită la noi, la mine şi la Dan, cu o privire fixă şi prefăcută. Credeam că nu vedem bine dar el a continuat.

— Da tu, crezi că nu te văd? Sunt la fel de invizibil ca şi voi!

Auzeam ticăitul ceasului şi îmi doream să treacă odată timpul sau să pot să dau skip peste acest moment. Tot ce puteam face era să fim sinceri şi să recunoaştem că Patriarhul era invizibil, exact cum eram noi.

CAPITOLUL 9

Soarele nu mai strălucea. De fapt, nu puteam noi să îi vedem culorile minunate ce brăzdau oraşul şi tocmai acest lucru ne durea cel mai tare. Eram din nou, prizonieri. Cum am mai fost şi atunci, demult. Iată-ne, iar şi iar, repetând aceeaşi poveste.

Cu mâinile legate şi unul în spatele celuilalt, încuiaţi într-o încăpere mai groaznică decât beciul. Măcar acolo puteam vedea lumina soarelui. Aici vedeam întunericul. Simţeam doar durerea care mă biciuia şi îmi dădea senzaţia de junghi al cuţitului. Dan, era şi el la fel de afectat, mai ales că funiile mă strângeau de el.

După ce Patriarhul a apărut invizibil şi ne-a văzut, cu puterea lui cea mare ne-a făcut înapoi vizibili şi ne-a legat aici, în camera întunericului. Nu vezi nimic, nu simţi decât durere, nu auzi decât liniştea. Parcă am fi într-un sicriu. Parcă am fi morţi. Iar eu tot ce îmi doream era să îl salvez şi să mă întorc acolo unde soţul meu mă aştepta, adică acasă. Mă gândeam la el. Era imposibil să nu o fac. Mai ales că el

nu ştie unde am dispărut. Iar atâta timp cât ghidul mă părăsise, nu mai aveam niciun ajutor.

Soţul meu. Mai este oare al meu? Sau va trebui să mă obişnuiesc cu dispariţia lui din viaţa mea? Ştiu că el acum este disperat tocmai din cauza legământului pe care Alide şi Dan l-au făcut, dar până nu găsim momentul acela, nu voi reuşi să îl salvez. Şi Doamne, cât îmi doresc, ca acum să fiu în braţele lui, să facem dragoste ca şi atunci când am mers în luna de miere şi mi-a adus un cadou minunat, copilul meu.

Doamne.

Mi-au revenit amintirile. Cum se poate?

Încerc să îmi desfac sfoara ce mă strânge dar tot ce pot este să îl prind pe Dan de mână. Iar el mă atinge şi îmi dă un fior pe şira spinării. Dacă şi acum simt fiorul, înseamnă că acel legământ este foarte puternic. Reuşesc să spun câteva cuvinte, gâtuită de emoţiile revederii amintirilor mele.

— Ştii, sunt emoţionată, stau cu ochii închişi, deşi uneori îi mai deschid, e totuna, dar văd din nou amintirile pe care le-am uitat şi le-am pierdut. Şi dor. Ştii cât dor? Mai ales când ele îmi spun că puteam să fiu o mamă bună. Şi...

Se aude un oftat. În toată această încăpere rece şi întunecată, el nu avea curajul să spună ceva.

— Care e povestea ta? Cine eşti? Nici măcar nu te-ai prezentat. Nu ştiu ce să cred despre tine. Ai apărut ca şi o fantomă, pe care o vedeam doar eu. Dar eu nu sunt iubitor de fantome şi nici nu cred în ele. Uneori, aş prefera să fii EA. Poate atunci aş putea să trăiesc mai bine.

Ce caraghios sună totul. Poate că el simte ceva dar nu are curajul să recunoască şi acum vrea ca eu să îi reduc curiozitatea la zero.

— Contează cine sunt? Şi dacă aş fi EA, oricum, timpul nostru împreună este limitat, Dan.

Un nou suspin. De data aceasta se aude sunetul unui plâns înăbuşitor. Lacrimi ce cad ca şi o cascadă. Lacrimi ce se scurg pe obraz şi nu le poate şterge nimeni. Nici măcar sufletul. Căci el le aprinde şi mai tare. Cu amintiri.

— Vreau să ştiu, povestea ta. Te rog, explică-mi. Cum ai apărut şi cine eşti.

Nu vreau să îi dezvălui. Nu încă. Fiindcă dacă ar ştii, cu siguranţă m-ar vrea acolo lângă el şi nu mi-ar da drumul niciodată. Iar eu am nevoie să plec, după toată nebunia asta.

— La dracu! Trebuie să ne gândim cum vom scăpa de aici, Dan! Nu asta este important. Prezenţa mea aici este pentru tine şi ajutorul tău. Ţi-am spus deja cine sunt. Şi nu vreau să mă repet. Pentru Alide, hai să găsim o soluţie şi să ne desfacem.

Încă îi auzeam plânsul. Îmi amintesc şi perioada cea mai neagră a vieţii mele. Atunci când eu şi soţul meu, am pierdut ce aveam mai drag pe lume. Copilaşul meu. Nu a fost vina nimănui. Dacă ar fi să caut un vinovat, nu cred că aş găsi. Sau poate, starea mea de atunci, să fi cauzat ceva. Acum însă, îmi revine în minte, aceea scena de groază.

„Eram împreună cu El în parc, îl ţineam de mână. Ne plimbam prin parcul cu frunze multicolore. Era toamnă şi soarele nu strălucea chiar atât de puternic. Tocmai de asta, aveam pe mine o pereche de blugi şi o bluză albă cu mâneci lungi. Zâmbeam. El era foarte serios. Dar, îmi amintesc, ce grav se uita la mine. Îi adoram bluza albastră pe care scria YOU ARE MY DREAM. Iar freza lui ciufulită, după o noapte nebună de dragoste, era tot ce conta pentru mine. Obişnuiam să ne plimbăm în tăcere. Era sărac în

cuvinte dar şi când vorbea, avea nişte perle, pe care cu greu le mai înţelegeai. De data asta, el îmi dădu drumul la mână.

— De ce? Ce e cu tine? am întrebat eu, panicându-mă.

Continuă să mă privească. De jos în sus, de sus în jos, îi fugeau ochii ca şi la un detectiv care te interoghează şi nu te crede.

— Îţi aminteşti ceva din trecutul tău? mă întrebă el

Am stat aşa şi m-am gândit. Dar nu, nu ştiam nimic. Totul era şters parcă cu buretele. Ştiam doar momentul de ACUM. Adică acel moment când ne-am căsătorit şi apoi luna de miere. Dar mai multe detalii nu îmi veneau în minte.

— Nu, nu mai ştiu nimic. Decât că ne-am căsătorit şi urmează să avem un copil. De ce?

Îşi aprinse o ţigară. Îl uram când fuma. Ştia că nu îmi place şi că eu nu am să fac asta niciodată. Totuşi, îşi permise să treacă peste dorinţa mea. El era cel care îmi spunea mereu, că viciul este viciu şi să-l înţeleg. Mda. Dar nu era acum cazul.

— Te-am întrebat doar. Auzi? Mai bine mergem acasă. Nu mă simt prea bine azi. Şi peste o oră, trebuie să merg la muncă.

Ceva se întâmplase cu el. Deşi nu voia să îmi spună. Îl simţeam. Îl vedeam neliniştit. Fuma din ţigară, fum după fum, grăbindu-se de parcă acum s-ar sfârşi lumea şi nu ar apuca să o mai facă. În plus, toată graba asta, îmi dădea de bănuit.

— Te rog, hai să mai stăm puţin. Aerul îmi face bine. Ştii bine că sunt însărcinată şi copilaşul are nevoie de mişcare. Dacă vrem să se dezvolte normal.

După ce a terminat ţigara, a aruncat mucul pe jos. Îmi

venea să îi spun ceva dar nu aveam curajul necesar, să mă cert cu el. Oricum, ultimele zile erau de coşmar.

— Bine, atunci rămâi aici singură. Eu plec acasă.

Credeam că nu aud bine. Dar acest domn care este şi tatăl copilului meu, vrea să mă lase singură în parc.

— Nu! M-am răstit eu la el. Ce suflet ai? Cum poţi să mă laşi singură?

— Ascultă, Karina. M-am săturat! Faci atâta caz pentru copilul ăla de parcă ai fi singura pe lumea asta care este însărcinată. Nu mai suport! Să vin cu tine la plimbare, să îţi încălzesc de mâncare, să te sun în fiecare oră, să fac cumpărăturile. Ce sunt eu? Nu mai suport! Scuză-mă, dar întreci orice măsură! Şi de asta, gata, plec acasă.

M-am luat după el, plângând şiroaie de lacrimi. Eram prea exagerată cu această sarcină dar asta şi pentru că nu ştiam ce înseamnă să ai un copil. Nu am trecut prin asta până atunci şi pur şi simplu, îmi doream prea mult ca totul să fie perfect.

— Nu veni după mine!

— Ba vin, am urlat eu, tare cât să ne audă tot parcul. Tu nu eşti conştient? Copilul ăsta e copilul tău şi tu te comporţi aşa cu mine?

Continuam să fug după el iar el fugea şi mai tare. La un moment dat, m-am oprit să îmi trag sufletul fiindcă obosisem şi nu voiam să pun viaţa copilului în pericol. Am observat însă că el nu o luă spre casă, ci pe o altă stradă. Am început să-l urmăresc şi la un colţ de stradă, era el disperat, cu o tipă. Se întâlnea cu o tipă. Nu mai eram doar eu. Nu. Ochii mei refuzau să vadă aceea scenă. Tipa, cât mine de înaltă, blondă, purta o pereche de cizme lungi, un palton mov şi o pereche de blugi. O vedeam cum gesti-

culează și pare exasperată. Dar el o ia în brațe. O sărută. O dată. De două ori. Apoi se lăsă și ea sărutată și îi răspunse la fel. Eu continuam să privesc de pe cealaltă parte a străzii. La un moment dat, el s-a întors și m-a privit. Mi-a făcut semn și mi-a aruncat o privire de parcă ar fi zis "ce proastă ești, că ai venit după mine".

Am pornit apoi spre casă, plângând și mai tare. Abia mă țineam pe picioare. Tremuram din toate încheieturile. Mă mai opream din când în când să respir. Îmi doream așa de mult să mor în acel moment. Dar nu se putea.

Ajunsă acasă, m-am pus pe pat. Am adormit. Nu știu cât era ora. Dar..."

— Tu de ce plângi? îmi zise Dan dintr-odată, după ce tăcerea lungă îl plictisise.

— Așa, de dragul amintirilor, am răspuns, fără niciun fel de chef.

M-am oprit din a-mi aminti aceea perioadă dureroasă. Și acum dacă stau să scotocesc după ea, nu îmi mai aduc aminte ce s-a întâmplat apoi. Cum s-a întâmplat, nu știu. Ceva ciudat în toată relația mea cu soțul meu, era că unele amintiri și perioade nu mai știam ce s-a întâmplat cu ele ci doar că nu mai sunt. Erau pierdute.

— Deci, nu vrei să-mi spui nimic. Atunci nici eu nu vreau să scap de aici, mă întărâta el.

— Nu fi prost! O să murim amândoi!

Unii oamenii nu conștientizează cât rău pot face altora. Poate și pentru că ei nu se pun în pielea celuilalt. Știu doar de ei și atât.

— Tu nu. Faci vrăji și ai scăpat. Te faci din nou invizibilă. Și gata, mi-a întors-o el.

Măcar de era așa de ușor.

— Nu se poate. Grigore ăsta al tău m-a lăsat fără nicio putere. Îţi aminteşti? Se pare că el este şi mai mare vrăjitor ca şi mine sau alte fiinţe. Totuşi, de ce le omoară? Sau vrea ca el să rămână cel mai mare şi să nu mai fie nimeni la fel ca el?

Durerea în picior îmi apăruse brusc şi simţeam cum mii de furnici se urcau pe fiecare membru. Nu puteam nici măcar să le mişc. Eram legaţi atât la mâini cât şi la picioare. În ritmul ăsta vom mai trăi probabil câteva ore. Dacă nu făceam ceva.

— Nu ştiu, străino. Eu nu i-am cunoscut această latură. Tot ce ştiu este că el nu suportă oamenii Diavolului. Şi se pare că şi el este. Ai vreo idee cum să scăpăm de aici?

Deşi în general aveam idei măreţe şi geniale, de data asta nu prea ştiam cum o să ne dezlegăm. Mai ales că este întuneric. Nu vedem, decât simţim. Toate celelalte simţuri dispar odată cu puterile ce mi-au fost luate. Nici măcar nu ştiu dacă mai pot pleca din această dimensiune sau o să mor aici.

— Având în vedere că nu mai am nicio putere, nu ştiu cum am putea să ne salvăm. Ştiu doar că este foarte important acel moment când voi aţi făcut legământul.

— De ce nu înţelegi că nu există niciun legăm...?

Nu apucă să termine cuvântul. Se opri brusc. Picioarele lui încercau să se mişte. Fără niciun rezultat. M-a prins de mână. Din nou. Credeam că iar v-a plânge. Dar continua să îmi povestească.

— Într-o după masă, eram la masă. Mă uitam la ea. Dar eram dur. Cât se poate de dur. Fiindcă nu ai voie să fii altfel. Nu se permit iubirile între preoţi şi măicuţe. Atunci cum stăteam eu să o privesc, mi-am zis în gând că niciodată

nu va muri iubirea mea pentru ea. Se poate să fie asta legământul?

— Nu, un legământ este când îl spuneți amândoi, deodată. Hai, gândește-te. Niciodată, niciodată nu ați spus ceva legat de iubirea voastră?

Nu îmi venea să cred că nu își amintește. Eram deja agitată la gândul că exista posibilitatea ca acest legământ să fie doar în mintea mea și nicidecum în realitate.

— Eu nu i-am spus niciodată că o iubesc, înțelegi? Abia când a murit, am realizat ce am făcut. Dar stai... a fost un moment în care eu și Alide am fost prezenți în fața Patriarhului și am rostit niște cuvinte ce el ni le-a dat.

— Cum?

Tresăream. Suntem într-o mănăstire! Ce fel de Patriarh este acela care îți dă să rostești niște cuvinte pentru ca el să se umple de putere?

— Da, îmi amintesc perfect. El zicea că ne botează. Și că trebuie să depunem jurământul că niciodată nu vom părăsi această Mănăstire. Dumnezeule! Ce am făcut? Ce știi despre acest legământ? Spune-mi tot!

Poate acum chiar era timpul să-i mărturisesc cine sunt. Posibil să nu mă creadă dar aveam nevoie de ajutorul lui. Dacă nu îi spuneam, cine știe dacă mai scăpam de acolo. Aveam o dorință nebună să mă întorc la viața mea de dinainte.

— Bine. Îți voi spune. Eu sunt Karina. De meserie vindecătoare. Vin din viața viitoare, adică din anul 2055. Și eu sunt următoarea viață a iubitei tale Alide.

— Dar, dar... stai că nu înțeleg, cum...?

— Știu, nu e ușor de înțeles. Ideea e că, aveam un soț, eram căsătorită, apoi am divorțat fiindcă el nu mă iubise.

Şi eu am suferit enorm... Fiind vindecătoare am privit ce anume îl face pe soţul meu să fie disperat după mine, din moment ce deja eram divorţaţi. Aşa am ajuns să văd că în această viaţă unde tu eşti Dan, eu am făcut un legământ cu tine. Dar nu mi s-a arătat şi unde sau când. Ştiam doar că există un legământ de iubire, de care se foloseşte Patriarhul pentru a avea putere şi a manipula oamenii la credinţa aceasta. Datorită legământului vostru. Am ajuns aici, trecând printr-un portal. Şi astfel tu m-ai văzut ca o fantomă. E greu de înţeles, nu are nici măcar logică. Dar e perfect adevărat. Dacă noi rupem legământul acela, putem să îl distrugem pe Patriarh şi să îţi reiei viaţa înapoi.

— Şi Alide? Mai poate veni înapoi?

Era o întrebare crudă. Ştiam că răspunsul meu nu îl va încânta dar preferam să îi spun adevărul fiindcă nu voiam să se agaţe de o iluzie.

— Nu se mai întoarce, Dan. Am ajuns după ce ea nu a mai fost. Dacă ajungeam când ea încă trăia o puteam ajuta. Dar aşa, îmi pare rău.

În interiorul lui plângea. La exterior nu se arăta. Bărbaţii care vor să fie puternici de cele mai multe ori sunt slabi şi sensibili. Dar nu se arată. Dan era şi sensibil şi vulnerabil. Nu îl judecam. Posibil ca această iubire să fie atât de puternică. Totuşi, el a omorât-o. De ce avea pretenţia să o aibă înapoi?

— Atunci rămâi tu aici, cu mine. După ce se termină totul, haide să fugim. Undeva unde nu există lacrimi şi suspinare, nici scrâşnirea dinţilor.

— Nu se poate. Îmi pare atât de rău. Dar va trebui să rămânem amândoi acolo unde ne este locul. Iar eu nu am loc decât lângă soţul meu, pe care îl iubesc.

Iar un moment de liniște. Mirosul neplăcut din încăpere a făcut să ne apuce pe amândoi tusea. Deja începeau provocările. Ei chiar doreau să ne extermine. Iar dacă continuau tot așa, aveau toate șansele.

— Atunci nu are niciun sens, Karina. Vom muri amândoi aici și gata.

— Nu! Înțelege! Îmi vreau viața reală înapoi! Eu nu aparțin de locul acesta! Caută o soluție să plecăm de aici. Și neapărat să ajungem acolo unde preotul v-a făcut legământul.

— Crezi că dacă vom merge acolo, îl vom putea dezlega? Nu trebuie să fie și el de față?

— Nu. Nu este necesar. Dar avem nevoie de loc. De tine și de mine. Eu fiind Alide din viitor voi spune cuvintele necesare dezlegării. Te rog! Trebuie să scapi și tu de acest legământ. Astfel nu vei mai suferi atât de mult. Nu vei plânge în fiecare zi după ea.

— Nu mai plâng. Acum că știu că tu ești aici. Dar nu vreau să scap de legământ, Karina. Vreau să rămânem împreună.

Eram convinsă că odată ce îi voi spune Adevărul, el nu va mai dori ca eu să plec. Ce puteam să fac? Conștiința mea era în anul 2055 și nu în anul în care eram acum. Locul meu, viața mea, obiceiurile mele erau acolo. Oamenii pe care îi iubeam. Nu mă puteam atașa de un loc ce nu-mi aparține. Iar el, nu era al meu. Era al ei.

— Tu știi că noi nu putem...

— Shhhhht! Vreau doar să te simt, draga mea. Dă-mi mâna.

Palmele lui erau calde. Fiorii îmi reveneau iar când îl atingeam. Eram însă ferm convinsă că aceste sentimente se datorau legământului pe care Alide și Dan l-au făcut în fața

Patriarhului. Şi totuşi inima îmi bătea ca nebuna iar respiraţia mi se oprea. Să fie asta dragostea?

Este oricum o dragoste vrăjită.

— Simţi şi tu? Bătăile inimii noastre. Respiraţia sacadată şi care se opreşte. Dorinţa de a fi la tine în braţe. Toate astea ce înseamnă, Karina?

Atunci o idee mi-a parcurs mintea. Dragostea asta oricât ar fi de vrăjită, era puternică. Poate prin ea reuşeam să ieşim de acolo.

— Imaginează-ţi atunci, cum eşti faţă în faţă cu mine. Ne sărutăm. Ne mângâiem. Mă iei în braţe. Gura ta nu se poate dezlipi de gura mea, mâinile tale mă ating peste...

Încet, încet, sfoara cu care eram legaţi s-a desprins şi s-a rupt. Eram din nou liberi. M-am ridicat de pe scaun şi am mers către el, faţă în faţă. Îmi doream nespus, ceea ce spusesem înainte. Toate acele cuvinte să se materializeze.

Fără să ne vedem, ne atingeam unul pe celălalt. Ne mângâiam corpurile care suspinau după atingerea aceasta. Ne sărutam însetaţi. Gura lui peste gura mea. Buzele lui umede mă devorau. Dintr-un sărut s-au revărsat zeci, sute. Mi-a dat jos bluza şi a început să caute cu buricele degetelor sânii mei voluptoşi şi doritori. Eu continuam să-l sărut, pe gât, apoi mângâieri pe spate. Eram complet excitaţi unul după celălalt. Dar eu m-am oprit.

— Nu! Nu pot!

Încercam să fug de el cât puteam în aceea cameră, însă el venea după mine.

— Te doresc, Alide!

Îmi doream ca în acest moment să îl pot vedea. Să îi pot striga în faţă, că nu sunt ea. Că nu avea rost nimic între noi. El mă săruta şi cine ştie, poate îşi imagina că o săru-

tă pe ea. Totuşi, corpul meu era diferit. Iar personalitatea mea, tot diferită.

— Vezi? Pe ea o iubeşti, pe ea o vrei de fapt! Nu pe mine! Ne oprim. Şi ieşim de aici. După ce terminăm cu legământul, am să plec.

— Iartă-mă. Nu trebuia să spun asta. Da e adevărat că mi-ar fi plăcut să fie corpul ei aici. Recunosc. Dar când mi-ai spus să îmi imaginez că te sărut, te-am văzut pe tine, exact aşa cum eşti, Karina.

La asta nu mă aşteptam. Putea să fie şi minciună. El era singurul care ştia dacă e adevărat ceea ce spune sau nu. Dar nu mai aveam de gând să mă mint pe mine însumi. Totul era împotriva mea, acum. Şi nu aveam nevoie de amăgeli.

— Bine. Fie aşa. Dar te rog, încetează. Hai să ne gândim cum ieşim de aici. Nu ştiu dacă e zi sau noapte. Dacă ar fi noapte, am putea să ne strecurăm fără să fim văzuţi.

— Oricum vom fi văzuţi, fiindcă sunt camere peste tot, zise el cu voce stinsă.

— Bine, atunci primul lucru care îl avem de făcut este să mergem să întrerupem camerele video.

— Crezi că te descurci cu asta?

— Cu siguranţă. Pot orice. Aminteşte-ţi că nu suntem din acelaşi an. Eu sunt mai tehnologică decât tine, îi zisesem râzând.

— Nu m-am referit la asta. Eşti suficient de puternică încât să te baţi cu ăştia, să treci peste ei?

— Vom vedea. Contează să ne apucăm de acum.

Am ieşit tiptil din camera aceea întunecată. Uşa era deschisă. Probabil nu credea că vom reuşi să ne dezlegăm. Pe coridorul lung m-am uitat mai bine la Dan. Era frumos. Parcă mai frumos decât cel care va fi, în viitor. Avea tot părul brunet, ochii căprui, înălţimea de 1,80, corpul atletic. Îmi zâmbea frumos.

Mă ameţea cu aceea privire de Don Juan. Nu e de mirare că Alide îl iubea. E greu să nu iubeşti un om aşa, cel puţin după aspectul fizic. Dar dacă s-a comportat cu ea aşa de urât. De fapt... cine vorbeşte? Eu, care am făcut aceleaşi greşeli. Cu acelaşi bărbat. Ce ironie!

În timp ce paşii noştri se îndreptau spre sala camerelor video, observam pereţii văruiţi cu alb care dădeau impresia de pace, bunătate, relaxare. Dar simţeai tocmai invers. Durere, război, groază. Înaintam grăbiţi şi se auzea doar sunetul paşilor noştri.

Dan, îmi făcea semn să o iau mai uşor. Apoi s-a pus el în faţa mea şi a pândit momentul cel mai potrivit pentru a ieşi din acel hol. Mai aveam de parcurs o cameră, un living mare care servea ca şi intrare în locul acesta al pedepselor. Aici doi bărbaţi de pază citeau o carte Sfântă. Nu îmi dădeam seama ce citesc dar se vedea doar semnul crucii. Biblia, probabil.

Credeam că dacă doar trecem pe lângă ei, nu vor remarca prezenţa noastră, atât erau de afundaţi în învăţăturile Sfinte. Dar, mă înşelasem. Cum am ajuns în acel living, cum unul dintre ei ne-a luat la întrebări.

— Ce, ce căutaţi aici?

Nu a mai fost timp de vreun răspuns, că Dan s-a năpustit asupra lui şi i-a dat un picior în faţă de îi şiroia sângele. Eu m-am ocupat de celălalt şi fără să scot niciun cuvânt, l-am lovit direct în bărbăţie. S-a aruncat pe jos de durere, îndreptând pistolul spre mine. Am avut grijă să îi mai dau una şi peste faţă cu cizmele ce le purtam şi a luat omul somn. I-am luat pistolul din mână şi ne-am îndreptat spre ieşire.

— Unde sunt camerele acelea blestemate? am întrebat eu gâfâind.

— Nu mă aşteptam să fii atât de puternică, Karina. Felicitări! Camerele sunt la Patriarh în clădire. Acolo unde era şi Camera Secretă.

În faţa mea se întindea un şir lung de clădiri, care mai de care. Una din ele servea drept locuinţele măicuţelor. Acestea erau mari în înălţime şi mai mici în lungime. La fiecare balcon se vedeau flori şi icoane. Semn că oamenii Bisericii iubesc măcar natura.

Clădirea unde era Patriarhul, avea peste 5 hectare. Era impozant. Cred că avea peste 20 de camere. Culoarea clădirii m-a surprins, era un portocaliu închis. Aşa Patriarh modern? Dan îmi spusese că aici erau toţi preoţii şi chiar şi el dormise în trecut în aceea clădire.

— Când eram aici preot, dormeam într-o cameră foarte mare, împreună cu alţi 3 preoţi.

— Cum? Doar bărbaţi? Păi şi Patriarhul nu se gândea că poate...

— Să ştii că contrar aparenţelor, unii au această latură de gay. Ei nu sunt conştienţi dar când am dormit cu unul într-un pat, a început să mă atingă şi chiar şi să geamă. M-am trezit aşa de speriat. Nu-ţi imaginezi!

Am început să râd copios. Normal, cu atâtea reguli, trebuie să le încalci cumva. Şi cum altfel, decât fiind invers.

— Ei da, nu te-a împins curiozitatea să vezi cum e?

— Karina dragă, eu sunt un om sensibil. Aparent dur şi puternic. Dar toată viaţa am iubit femeile. Până când una mi-a pus capac. M-a făcut să sufăr într-un hal încât nu mai ştiam de mine. Atunci m-am decis să vin la Mănăstire, să îmi închin viaţa Domnului şi să îmi bat joc de femei. Era singurul gând care m-a adus aici.

— Trist. Pentru una singură, să îţi strici viaţa.

— Dar nu regret nimic. Dacă nu era Alide, crede-mă, viaţa îmi era mult mai pustie.

— Hai să intrăm la Patriarh.

Din depărtare toate luminile erau stinse, semn că ora era târzie. La el în clădire exista pază care la fel ca toţi dormeau duşi. Sforăiturile lor se auzeau de la distanţă. Nu ne era greu să intrăm. Ne-am furişat cât de încet am putut şi am urcat la etaj unde era Camera Camerelor de Filmat.

Tiptil, tiptil, mergeam pe vârfuri ca să nu se audă boncănitul cizmelor mele. Când să ajungem la camera cu pricina, o măicuţă ne aştepta pe hol.

— Ce e cu voi aici? Parcă eraţi închişi.

Mă uitam la ea şi părea nedormită. Nu avea nicio învelitoare pe cap iar părul îi era ciufulit. Semn clar că venise de la Patriarh.

— Soră Adelina, spuse Dan spăşit. Avem nevoie de ajutorul tău. Ştiu că tu erai tot timpul contra Patriarhului şi nu îţi plăceau ordinele lui. Nu le acceptai şi erai foarte răzvrătită. Acum noi ne dorim să vă scăpăm de tiranul acesta şi sper să ne ajuţi.

— Aşa, şi?

— Noi ştim un secret. Patriarhul ăsta împuţit e unul din cei mai mari vrăjitori ai tuturor timpurilor. Ştie inclusiv să se facă invizibil. Şi ţii minte când ne-a pus să facem un legământ, eu şi Alide?

Măicuţa dădea doar din cap.

— Ei bine, atunci noi am făcut ceva legământ prin care el primea o putere foarte mare. Aceea de a ne manipula şi a ucide oamenii care sunt contra Bisericii.

Se uita la noi, nedumerită. Să creadă, să nu creadă? Poate am fumat ceva? Ochii ei nu-mi plăceau. Nu inspirau încredere.

— Nu știu ce să cred. Dar și dacă ar fi așa. Cu ce pot să vă ajut? Știi bine că dacă ies din cuvintele lui, mă omoară. Nu-mi risc eu pielea, chiar așa.

Dan devenise din ce în ce mai impacientat. Cunoscând-o îi venea greu să creadă că ea s-a schimbat chiar așa.

— Chiar tu spuneai că dacă ai putea l-ai omorî!

— Asta a fost demult, Dan dragă. Acum s-a întors roata. Și în plus, Dumnezeu ne vede. Nu putem să facem nimic. Așa că, îmi pare rău dar va trebui să îl trezesc pe Patriarh și să îi spun că voi sunteți aici și vreți să-i faceți rău.

Zicând acestea s-a întors spre camera lui. Mi-aș fi dorit să o împiedic, dar ce puteam face? Să o lovim? Era femeie. Dar, dacă nu ajungeam la Camera Camerelor Video, nu mai ajungeam nici la desfacerea legământului. Implicit asta înseamna că viața noastră era în pericol.

Am alergat spre ea și am prins-o de păr. Avea un păr lung și printre firele blonde, mai scăpau și câteva fire albe. Nu cred că avea mai mult de cincizeci de ani. Constituția îi era însă robustă. Dar aveam putere mai mare ca și ea.

Nu s-a lăsat la mine și m-a împins. Înverșunată cum eram, i-am tras două palme și am doborât-o la pământ. Ea m-a tras după ea și a ajuns să fie călare peste mine. Kilogramele ei în plus, le simțeam ușor și doar dorința de a ajunge la legământ mă făcea să pot să o învinge. I-am pus mâinile pe față, îi mai trăgeam palme, o mai trăgeam de păr dar la un moment dat ea mi-a prins mâinile la spate și a început să sufle peste mine. Îmi era atât de scârbă. Mai ales că mirosea a ceapă și usturoi. Îmi venea să vărs.

— Dan, ajută-mă!

El se uita la mine şi la ea cât de nebune suntem să ne batem, într-o mănăstire la ora 2 sau 3 noaptea. Era distrat. Dar m-a lăsat pe mine. Nu voia să dea în femei.

După ce l-am strigat, a venit şi a prins-o pe bătrână şi a dat-o jos de pe mine. M-am ridicat şi am mers spre ea, cu gândul să îi arunc câteva cuvinte dure.

— Femeie a lui Dumnezeu! Crezi că El vrea să rămâneţi în această închisoare? am strigat eu cât m-au ţinut plămânii, uitând că eram lângă camera Patriarhului.

— Nu, dar aceasta este casa Domnului, domnişoară! Cum îţi permiţi să mă ataci? Te vede Dumnezeu şi vei putrezi în Iad!

— De aia nu mai pot eu! Până ajung acolo, eu trăiesc aici. Şi nu vreau să am niciun regret! Viaţa este frumoasă când o trăieşti, când ai libertate nu când eşti îngrădit!

Glasul meu se auzi în toate încăperile. Uşa din camera Patriarhului scârţâi şi ieşi afară somnoros şi îmbrăcat în pijamale de gală.

— Ce-i gălăgia asta?

Asta mai lipsea! Ce ne facem acum?

— Văd că voi nu încetaţi să mă urmăriţi şi nu îmi daţi pace! Nu-i nimic, chiar acum termin cu voi!

Am făcut ochii mari. De data asta am pus-o. Nu mai aveam nicio cale de scăpare. S-a întors după câteva secunde, cu revolverul în mână. După care, s-a auzit o împuşcătură.

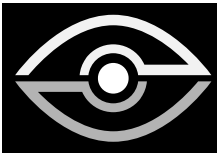

CAPITOLUL 10

Inima îmi sărea din piept. Priveam neputincioasă cum Dan este întins pe jos. Nicio urmă de mişcare din partea lui. Patriarhul ţinea pistolul în mâna dreaptă, pregătindu-se de încă un glonţ pentru Dan.

Am sărit în faţa lui, încercând să-i iau pistolul. A continuat să tragă în sus. Inima îmi bubuia precum glonţul care a plecat spre tavan. O hărmălaie de nedescris s-a făcut în mintea mea şi deja nu mai judecam cum trebuie.

Atunci, creierul meu mi-a reamintit un episod din calvarul pe care l-am trăit cu bărbatul misterios. *Eram acasă, mă pregăteam să fac un duş. Îmi alesesem deja toate hainele de care aveam nevoie. Am dat drumul la apă, potrivind-o. Am închis şi uşa, ca să nu mă deranjeze nimeni. Dar ea s-a deschis.*

Am ţipat. Nu vedeam pe nimeni. Eram doar eu şi sufletul meu ce se smucea să scape de acest calvar numit viaţă.

— Shhht!

Auzeam doar acest cuvânt care mă surprindea până la lacrimi. Vocea îmi era cunoscută. Era El.

— Karina, hai să facem duş amândoi, îmi zise plin de pasiune.

Eu însă nu simţeam să fiu cu el în acele momente. Mai ales că erau prea dureroase. Nu trecuse mult şi aflasem că el mi-a închis cabinetul. Nici nu-mi trecea prin minte să-l iert. De aceea, consideram că era un moment nepotrivit să îmi spună asta. După ce mi-a dat drumul la gură, l-am aţintit cu privirea.

Vorbele nu voiau să iasă din gura mea. Ceva mă ţinea prizonieră. M-am abţinut cât am putut însă, privirea lui era prea dură. I-am dat o palmă, pe care nu cred că a uitat-o nici astăzi.

— Nu! Şi nu-mi vorbi te rog! Nu ai niciun drept! Mi-ai distrus viaţa! mă auzeam spunându-i.

S-a îndepărtat atunci de mine, a închis uşa şi am continuat să fac duşul mult dorit. Cu frică în suflet, m-am spălat. Când am ieşit, era în camera noastră. Iar lângă el avea un revolver. Temătoare, m-am îndepărtat de pat şi mi-am aşezat prosopul ud.

El însă, a deschis gura.

— Vino te rog, vreau să-ţi spun ceva.

Furnicile parcă îmi invadau corpul. Gura îmi era uscată. Tremuram. Şi din greşeală, paharul cu apă a căzut pe jos.

— Nu te speria, a continuat el. Nu îţi voi face absolut nimic. Dar este pentru protecţia mea. Ai devenit cam agresivă, în ultimul timp.

Ce om de nimic! Cum poate să spună asta? Când el ştie, atât de bine, cât de mult l-am iubit şi...

— Vreau doar să-ţi povestesc, cum am dat eu de acest instrument minunat.

Nu eram curioasă sincer. Dar m-am pus lângă el și l-am ascultat.

— Când am început să lucrez aici la Serviciile Secrete, a venit la mine un domn, înalt, cu barbă deasă, blond, ochii albaștri. Credeam că nu văd bine. Dar avea o frumusețe ce mă înfiora. Știam bine că nu pot să fiu atras de un bărbat. Totuși, ceva îmi plăcea la el. De cum l-am văzut. M-a prins de umeri și mi-a spus: „Băiete, locul tău este printre cei din Armată". L-am privit fix. Ochii mei zâmbeau. A luat pistolul ăsta și mi l-a dat în mână. „Uite, ai nevoie de el. Acesta trebuie să îți fie cel mai bun prieten dar și cel mai aprig dușman. Fiindcă, dacă îl folosești în scop negativ, vei regreta și conștiința ta va fi pătată. În schimb, dacă faci un bine omenirii, acesta îți va mulțumi. Fă cu cap, orice consideri că este bine!". Cuvintele lui încă le mai am în minte. Sunt acolo adânc. Așa că, draga mea Karina, n-aș vrea să-l folosesc acum. Conștiința mea nu m-ar lăsa să mai trăiesc.

Uimită, îndurerată, stupefiată. Trăiam emoții nescrise. Pe de o parte, teama că el ar putea să îmi facă rău. Iar pe altă parte, gândul că el este chiar atât de rău.

— Dacă vrei să-l folosești, îți dau voie. Sincer, ești un om cum n-am mai întâlnit. Când ne-am cunoscut, credeam în tine, în iubire. Acum cred în lacrimi și în frici.

Mi-am lăsat privirea în jos. El m-a luat de bărbie și mă privea cu ochii lui albaștri, frumoși și întineriți.

— Nu am să fac asta, Karina. Crezi sau nu, eu te iubesc. Pot să fiu cât de rău vrei. Dar nu fac altceva decât să te țin pe calea cea bună.

— Dar nu există o cale bună! Nu înțelegi? Am zbierat eu, ridicându-mă de pe pat.

El a venit după mine şi mi-a luat mâna în mâna lui. Am tremurat.

— După tine, care este calea bună? Să faci vrăjitorii? Asta e? Vrei ca lumea să te omoare? Ei te caută, Karina! Te vor! Vor să fii moartă! Fiindcă vezi prea multe!

Nu mă aşteptam la asta şi am tresărit. Deci el este o marionetă. Cineva îl conduce şi pe el.

— Şi de asta te-ai căsătorit cu mine? Să mă protejezi? Sau să mă elimini?

Deja nu mai suportăm şi îmi doream să ştiu Adevărul. În fiecare zi cercetam şi verificam date, aspecte, situaţii. Nimic nu ieşea cum trebuie. După ani de căsnicie, în care eu nu mai făcusem nimic. Menirea mea nu mai era nicăieri.

— Da! Dacă vrei să ştii, tot Adevărul! M-am căsătorit cu tine ca să te opresc din ceea ce făceai tu la cabinet!

Tăceam. Liniştea de mormânt s-a aşternut peste camera noastră. Nici măcar o gâză nu mai mişuna. Nimic. De durere, de teamă, de uimire, mi-am luat valiza şi am început să împachetez.

— Nu! Nu te las să pleci din viaţa mea! Ei te vor omorî! Îmi strigă el, în timp ce îmi scotea hainele pe care le aşezam fără să mă uit.

— Lasă-mă să plec! am ţipat eu, tare către el. Din momentul ăsta, nu va mai există iubirea noastră. Oricum a murit! Sau poate nu a mai fost! Dar vreau să divorţez! Astăzi. Acum. Aici.

Cu durere priveam cum el îmi aruncă o parte din haine pe jos şi le calcă în picioare.

— Karina, dacă pleci, trag.

Fără să respir, mă uitam la el. Dar nervii pe care îi aveam, se făceau şi mai mari. Mă ameninţa.

— Asta vrei? Să mă omori? Trage! Eu tot plec!

— Trag!

Se auzi un pocnet asurzitor. Iar el, trăgea în sus, ca un bezmetic. Nu îl credeam în stare de aşa ceva.

Amintirea asta încă îmi perturbă liniştea minţii. De aceea, sunt acum şi mai tulburată. Patriarhul nu se lăsa. Eu ajung la el şi vreau să-i iau pistolul din mână. Mă urc pe el şi ating dracovenia asta neagră.

Îl ia şi continuă să tragă, inclusiv spre mine. Dar surpriză! În această dimensiune, gloanţele nu mă pot atinge.

— Ce dracu? îl aud pe Grigore, înjurând.

— Sunt din altă lume. Deci nu pot să fiu omorâtă. Aşa că dacă nu vrei să iau eu pistolul şi să trag în tine, mi-l dai frumos.

Îngrijorată, priveam către Dan, care nu se mişca deloc. Parcă era înţepenit acolo. Patriarhul se uită stupefiat la mine. Şi încet, îmi dădu revolverul negru.

Atingându-l, parcă simţeam nevoia de ucidere. Simţeam o poftă nebună să omor pe cineva. Încremenită în sentimentele mele, l-am aruncat pe jos, precum arunci ceva de care îţi este scârbă. Am continuat să privesc la el dar nefiind în contact cu el, emoţiile gândului rău se risipiră. Nu mai voiam să omor pe nimeni. Era iar pace şi linişte.

Adelina văzând pe jos dracovenia, se năpusti spre ea. Dar anticipându-i reacţia, am luat-o înaintea ei. Ridicând pistolul, revenea iar senzaţia aceea. Am îndreptat spre ei, obiectul ce te duce spre moarte, foarte fericită şi având un zâmbet nebun.

— Aşa, am continuat eu, fără să conştientizez ce spun. Acum, dacă nu vreţi să vă împuşc, aici pe loc, îmi spuneţi unde aţi făcut legământul Alidei cu Dan.

Obrajii palizi ai Patriarhului îmi dădea o satisfacţie enormă. Îl aveam la mână. Puteam să fac ce voiam cu el. Îmi spunea orice îmi doream să aud.

— Deci? Ascult.

— Dar, dar... se bâlbâie Grigore, precum un copilaş de cinci ani care nu ştie răspunsul la matematică.

— Nu am timp să aştept. Şi e păcat de voi. Să muriţi chiar aici. În Casa Domnului.

Adelina merse lângă Grigore spăşită. Fără vlagă. Parcă nu mai avea kilogramele alea multe pe care le-am simţit pe mine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îmi răspunse după un minut de gândire.

— Hai, lasă teatrul Grigore. Oricum voi descoperi unde se află. Dar nu e totuna. Ori îmi spuneţi voi şi mă mai gândesc dacă vă omor sau nu. Ori vă omor. Dar de aflat, tot voi afla, asta e clar.

Înghiţind în sec, Patriarhul se mişcă de la locul lui. Era agitat. Părul său alb flutura în toate direcţiile, odată cu viteza lui.

— Nu am făcut niciun legământ. Dacă vrei, pot să-ţi jur aici în Biserică, pe Biblie!

Ha! Ce idiot! Cum poate să spună că jură pe Biserică? Nici măcar nu are o credinţă adevărată. Deci ştie că nu va păţi nimic. Fiindcă, Adevărul este foarte clar. Dumnezeul despre care ei vorbesc, nici măcar nu există.

— Juri pe Biblie? Depui jurământ fals? Sau e un jurământ adevărat? Fiindcă ştii că de fapt, nu există un Dumnezeu. Hai să dăm cărţile pe faţă. Vrei? îi spuneam eu, în timp ce aţinteam pistolul spre el, la cap.

Se uită când la măicuţă, când la mine. Nu înţelegea mare lucru din ceea ce spuneam. Dar poate credea că sunt o proastă. Oricum, nu mă putea omorî. Şi lucrul ăsta, îi dădea o stare neliniştită.

— Cum să nu existe? Dumnezeu, este cel care ne-a creat. După chipul şi asemănarea Lui! Trebuie să-l respectăm! De aceea, sunt dispus să merg la altar şi să jur acolo, în faţa Lui şi în faţa ta, că eu nu ştiu de niciun legământ. Şi nici n-am făcut aşa ceva. Nu este permis în Biserică, nicio relaţie personală. Toţi suntem fraţi întru Domnul.

M-a apucat râsul. Atât de tare încât jumătate din preoţii Mănăstirii se treziră. A fost o mişcare proastă din partea mea.

— Ce se întâmplă aici, Preasfinţite? întrebă unul mai slăbuţ şi cu ochii căprui.

Acesta a fost momentul în care acest Preasfinţit a scăpat din mâinile mele. Privindu-l pe acela, Grigore s-a apropiat de mine şi mi-a luat pistolul din mână. Degeaba, mai protestam eu.

— Nimic. Această fată, are chef de glume. Şi oricum, nu are ce căuta în Mănăstire. Vă rog să mă ajutaţi să o dau afară de aici!

Parcă nu auzeam bine. Nu puteam să plec din Mănăstire. Dan era aproape mort, trebuia să am grijă de el. Şi în plus, legământul acela. Nu! Nu plec nicăieri!

— Fără să dezleg legământul şi să-l ajut pe Dan nu plec nicăieri! am ţipat eu triumfătoare. Oricum nu aveau cum să mă omoare.

Patriarhul împreună cu ceilalţi preoţi, vreo 5 la număr, se apropiară de mine.

— Ia-l şi să nu te mai prind pe aici! Nu avem nevoie de intruşi şi de diavoli în Casa Domnului!

Măcar atât, mă lăsau să îl iau pe Dan. M-am apropiat de el şi l-am luat în braţe. Era greu dar mă descurcam foarte bine. Aveam o forţă mai mare. Fiind din altă lume. În momentul în care l-am atins, am putut să îi ştiu gândurile.

„Vreau să o ajut pe Karina. Trebuie să mă trezesc. Vreau asta. Ea singură nu se poate descurca cu el. Vreau să mă trezesc".

Preoţii mi-au arătat drumul spre ieşirea din curtea Mănăstirii. Deşi nu îmi doream să plec, fără dezlegarea legământului care mă ducea spre casă. Când porţile s-au închis, mă vedeam într-un loc pe care nu-l ştiam. Şi mai departe? Nici măcar nu aveam vreun indiciu. Iar Dan, era tot în stare inconştientă.

— Trezeşte-te, te rog!

Ochii lui frumoşi parcă voiau să se deschidă. Aveam impresia că vor face asta dar mă înşelasem. Pierderea încrederii nu îmi era de folos aici. Ceva trebuia să fac. M-am conectat din nou la el, şi i-am transmis telepatic.

„Dan, trezeşte-te! Nu ştiu unde suntem. Am nevoie de tine!".

Credeam din toată fiinţa că el mă va auzi şi îmi va îndeplini cerinţa. Ce situaţie hilară! Nici măcar nu am apucat să îi spun Patriarhului tot ce gândeam despre el. Iar acum, singură aici, fără ca el să îşi revină. Îmi era greu. Unde mergeam?

Şi iar amintirile îmi bântuiau fiinţa. Privindu-l pe Dan, mi-am amintit de El. Bărbatul cu care mă căsătorisem. Din iubire.

Eram împreună, într-o zi de vară, când soarele strălucea atât de tare încât razele lui mă usturau. Aveam vacanţă. Nefiind conştientă de mine, credeam că asta e viaţa

de familie, normală. Femeia trebuie să aibă grijă de bărbat. Iar bărbatul să o iubească.

El, era însă tocmai invers. Nu mă iubea. Se comporta foarte rece cu mine. Totuşi, credeam că toată vina o am eu, deoarece nu ştiam să îl iubesc, cum zicea el. Şi cât de mult mă înşelasem. Nu am să uit niciodată.

Erau momente când mă bătea şi eu nu ripostam. Inconştienţa mea îi dădea voie să o facă. Dar în această zi, de care îmi amintesc acum, el era destul de vesel. Îmbrăcat cu o bluză albastră, o pereche de pantaloni gri şi o beretă pe cap. Îmi arăta vaporaşele care treceau în adâncul mării. Vacanţa ne dădea un aer proaspăt creierului nostru încins. Umbreluţe, oameni fericiţi, copii, găletuşe, steluţe de mare, nisipul fin. Toate mă duceau spre copilărie, acolo unde visele mele au rămas întregi. De mică, ştiam ce urma să fiu. Vindecătoare. Asta repetam într-una la mama mea, care era deja sătulă de aiurelile mele. Tata, în schimb, era mai răbdător. Credea că o să îmi treacă. Nu mi-a trecut. Dar a avut grijă cineva, să îmi distrugă visele. El, a venit din spate şi m-a prins în braţe.

Părea un tânăr îndrăgostit. Totuşi, undeva în fiinţa mea, ştiam că nu ăsta este Adevărul. Dar nici nu mă sinchiseam să îl caut.

— Uite, vezi? Bărcile alea? Acolo departe, sunt visele pe care le avem din copilărie. Şi acolo rămân, pe veci, i-am zis eu oftând.

El nu spunea nimic. Totuşi se uita la bărcuţe cu mine. Şi era atent. Mâinile lui se plimbau pe spatele meu aproape gol. Aveam pe mine doar un dres de baie.

— Visele sunt încă aici, draga mea.

Și-a apropiat apoi buzele de pielea mea fină și am scos un țipăt de plăcere. M-am întors către el și l-am sărutat. Atât de plin! Nu știam unde începe și nici unde se termină. Continuam la nesfârșit căutându-i limba și adorând-o.

După un timp el se opri.

— De ce nu ești așa mereu? l-am întrebat eu melancolică.

— Fiindcă viața m-a învățat să fiu bărbat. Iar un bărbat adevărat nu își arată sentimentele. Pentru el nu există iubire. Emoții. Crezi că eu nu simt asta? Undeva adânc, le simt. Dar nu le arăt. Sunt îngropate acolo.

— Deschide-te spre mine, te rog! Spune-mi ce este în sufletul tău, i-am zis eu punându-i mâna la inimă.

Mi-a retras-o dar tot mă privea. Așa cum știa el să o facă.

— Nu pot. Și îmi pare rău că te-ai căsătorit cu un om de piatră. Care nu știe să iubească. Vezi tu, Karina? Viața asta e o mare curvă. Îți dorești ceva, cu toată ființa ta și la urmă primești altceva. Sunt sigur că tu nu ți-ai dorit un bărbat așa ca mine.

— Dar la început, erai îndrăgostit de mine!

— Am fost. Dar totul s-a terminat atunci când...

În timp ce spunea asta, a lăsat capul în jos. Avea vreun secret față de mine.

— Când? Nu-mi amintesc când a fost asta. Și asta mă doare cel mai tare! Nici măcar nu te cunosc. Nu știu cine ești! Nu știu cine sunt eu!

— Nu are rost să răscolim acum amintiri. Și în plus, nici tu nu mă iubești, atâta timp cât îmi spui că nu-ți mai amintești când a dispărut acest sentiment. Deci, ne chinuim reciproc.

— Și îți place asta?

— Savurez asta! Normal că nu îmi place. Dar este riscul meseriei. Viața nu e mereu așa cum ne place, a continuat el cu o tonalitate joasă.

Avea o suferință în sufletul lui. Pe atunci nu știam că el mergea și la alte femei. Și nu știam de ce nu mă mai voia. Cuvintele lui erau foarte sucite. Ba îmi mărturisea că mă iubește, într-o formă sau alta, ba că nu și că nu are niciun rost să ne mai amintim.

Ce amintiri? Eu nu le aveam. Iar el nu mi le spunea. Totuși, îmi era drag. Atunci am stat în continuare, la mare. Timp de o săptămână. Obișnuia să iasă des și să mă lase singură în camera de hotel. De multe ori nici nu știam unde a plecat. Îi observam absența. Și atâta tot.

Chinul pe care l-am trăit cu acest bărbat, mă făcea să mă îndoiesc dacă fac bine ceea ce fac. Să îl salvez. Oare această salvare îl va schimba? Oare se va comporta diferit cu mine? Va fi cine este el sau va continua să se mintă?

Dan, îmi dădea semne că este în viață. Așteptam doar să se trezească. Am stat așa cu el, în fața Mănăstiri, ore întregi. Iar în acest timp, mintea mea era acasă. Glonțul pe care l-a primit, l-a atins puțin, cât să leșine și să devină inconștient.

La un moment dat, a deschis ochii.

M-a privit și părea să nu mă mai recunoască. Sufletul lui însă, da. L-am strâns în brațe și l-am pupat. După care m-am întins lângă el, pe jos. Eram pe un trotuar. Dar oamenii erau inexistenți. Nu apăreau de nicăieri.

— Karina? întrebă parcă nesigur.

— Da, eu sunt. Ce bine că te-ai trezit! Nici măcar nu știu cât e ora dar mai e puțin și se întunecă. Și nici măcar nu știu unde suntem.

Mă pipăia de zici că nu mai atinsese o femeie de mult. Era haios. S-a ridicat în şezut, privind în jurul lui. Mănăstirea era în faţa noastră, în dreapta case, în stânga case şi în spate, era marea.

— Suntem în faţa Mănăstirii. Cum nu ştii?

Râdeam amândoi cu poftă. Deşi nu aveam motive chiar atât de însemnate.

— Da, dar acum încotro? Ce putem să facem mai departe?

Întrebarea asta era destul de dificilă pentru amândoi. Fiindcă, departe de Mănăstire, legământul nu mai putea să fie distrus. Iar eu aveam să rămân aici pentru totdeauna. Căci de murit, nu puteam să mor.

— Cum am reuşit să te las singură? Nu ştiu ce a fost în capul meu. Dar eram groaznic de speriat. Iar acel glonţ care aproape m-a lovit. Karina, mai mult de atât nu te pot ajuta. Am făcut tot ce era de făcut. Îmi pare rău. Dacă vrei, poţi să mergi acasă.

Tonul cu care spusese asta nu era tocmai plăcut. I-ar părea rău dacă aş pleca. În mine o vedea pe Alide iar o iubire nu moare niciodată.

— Nu pot să plec, Dan. Dacă nu reuşesc să dezleg legământul, voi rămâne aici pentru totdeauna.

— Aici cu mine?

Cu câtă veselie a întrebat! Ochii îi erau mai strălucitori.

— Da. Dar partea proastă este că nu pot muri. Şi nici nu mă pot schimba. Adică rămân aici, exact aşa cum sunt. La această vârstă. Sufletul meu s-ar zbate încontinuu. Înţelegi? E groaznic. Te înţeleg. Ştiu că tu ai vrea să rămân aici cu tine şi să fim împreună. Dar din păcate...

Mă cuprinse apoi în braţe, cu tot corpul lui cald. Ştiam că ceea ce simte este adevărat. Şi nu aveam nicio îndoială. Practic, amândoi simţeam la fel. Dar asta nu însemna, oare, că îl trădez pe El?

— Atunci nu ştiu. Chiar nu am nici cea mai vagă idee. Cum am putea să mergem înapoi. Căci e imposibil. Dacă am reintra, ei m-ar omorî. Iar tu ai nevoie de mine ca să dezlegi legământul.

— Te rog, aminteşte-ţi. Un indiciu, ceva. Eşti sigur că l-ai făcut în Biserică?

— Da, foarte sigur, Karina. Unde altundeva să îl facem?

Am zâmbit întristată. Deci totul s-a dus de râpă. Nu se mai putea face nimic. Şi cu cât insistam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că n-avea sens. Jocurile erau făcute. Patriarhul a câştigat. Continua să facă ce face el de obicei. Să omoare. Prin puterea pe care o avea acel legământ.

— Peste noapte, unde am putea dormi?

— Nu departe de aici, este un hotel. Nu e luxos dar te vei simţi bine în el. Putem să mergem dacă vrei.

— Bine. Hai să pornim. Deja mă simt obosită.

Paşii noştri se auzeau de departe. Parcă erau un ecou. Dan şchiopăta, de aceea nu am mers aşa de repede. Ce mă uimea cu adevărat, era liniştea din această zonă. O linişte care parcă durea. Eram obişnuită cu oameni. Cu oraşe pline de gălăgie, de dans, de muzică, de viaţă. Iar aici totul părea mort.

— Nu înţeleg, ce oraş aveţi. Unde e viaţa?

Dan, se întristă dintr-odată.

— Nu cred că ai vrea să ştii. E cumplit. Şi nici nu vreau să trăieşti calvarul acesta. Fiindcă nu meriţi.

— Despre ce vorbeşti? am întrebat eu surprinsă.

— Mai bine nu întreba. Nu vreau să vezi asta. Te rog, hai să mergem și să te odihnești. Am trecut prin multe.

Am continuat să mergem pe strada pustie, până am ajuns la o casă mare. Sus de tot, era scris cu litere mari, HOTEL ARIS. Părea mai degrabă o vilă sau o pensiune.

— Ăsta e hotel? Așa de mic?

— Da, ăsta a mai rămas din ele, mi-a zis el cu durere în glas.

Îmi era greu să înțeleg la ce se referă. Mai ales că nu îmi dădea niciun indiciu.

Am ajuns la recepție, unde o tânără drăguță, cu ochii albaștri și părul blond, ne-a primit. Puteam să văd prin ea și ceea ce vedeam era doar durere și ură.

Durere și ură! Asta trăiau ei?!

— Dă-ne te rog, o cameră, cu două paturi, dacă se poate, a continuat Dan.

— Nu mai avem camere libere. Decât cu un pat. O singură cameră.

— Bine, atunci o singură cameră fie. Te deranjează? mă întrebă el serios în timp ce se strâmba de durere.

— Nu, deloc. Este bine și cu un singur pat.

Holul pe care am intrat era parcă găurit. Se vedeau cărămizile din el. Iar peretele nu mai avea var pe el. Am dat o privire și mi se părea că văd o distrugere în masă. Nu îmi puteam da seama ce se întâmplă cu adevărat. Fiindcă nu aveam acces la orice informație.

— Unde este camera noastră?

Dan îi întinse cardul lui, tipa îl scană și ne dădu o cheie, pe jumătate roasă. Am urcat scările care aproape erau rupte și am ajuns în sfârșit sus. Camera arăta destul de bine. Avea o mobilă veche și roasă, patul era găurit și ferestrele erau deschise.

— Ce înseamnă asta? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred ochilor.

El se puse să desfacă patul şi apoi se întinse să îşi odihnească oasele. Cred că adormi într-o clipă, căci nu mai auzi nimic din ce îi spuneam. Nu m-am născut prinţesă dar faptul că eram într-un hotel atât de sărăcăcios şi lipsit de frumuseţe, mă înspăimânta.

Am dat o tură prin cameră şi am observat că totul dar totul era rupt şi vechi. Să nu mai spun că la fiecare colţ exista câte o icoană sau o cruce. Fereastra nu se putea închide şi simţeam cum frigul îmi pătrundea în corp.

Am încercat să mă întind lângă Dan dar el deja ocupa aproape întreg patul. Ca să nu fiu nesimţită mi-am făcut un loc mai mic şi am închis ochii. Credeam că voi adormi. Dar, am uitat că nu pot nici să dorm în această dimensiune.

Mă pot odihni. Pot să stau cu ochii închişi dar nu să adorm. Iar acest lucru îmi dădea mari bătăi de cap. Un om care nu poate dormi ce face? Stă şi gândeşte. Şi eu asta am făcut. Mi-am răstălmăcit amintirile. Voiam să mă asigur că ceea ce simt este real. Iar acum el, Dan, se comporta cu mine diferit faţă de cum s-a comportat bărbatul misterios. Nu credeam că voi accepta vreodată ca cineva să fie aşa.

Cum nu puteam să dorm, mi-am adus aminte, de momentul în care mi-a dat prima bătaie. Locul oricum era destul de înfricoşător. Puteam să îmi amintesc absolut orice doream. Şi acum nu mai eram sigură că pot să mă mai întorc.

Consolarea aceasta mă făcea să îmi doresc să aflu cât mai multe despre trecutul dintre mine şi el. Şi iată o nouă amintire mi-a apărut în minte. Atât de clară. *Eram cu el, la cineva acasă. O femeie frumoasă. Cea care ne-a cununat. Cea numită naşa.*

Era o mare sărbătoare. Se făcea un an de zile de când am spus DA în faţa altarului. Eu şi bărbatul misterios, eram în fruntea mesei şi închinam un pahar de vin.

— În cinstea noastră, Karina! Te iubesc şi te voi iubi mereu!

Mă sărutase. Atunci în inconştienţa mea, l-am respins. Răceala lui mă durea în fiecare minut şi nu puteam să accept o minciună. Ceea ce spunea el era o minciună. Nu mă iubea. O zicea doar aşa fiindcă aveam invitaţi. Iar ei să vadă cât de fericiţi suntem noi.

— De ce minţi? Nu e adevărat! Nu mă iubeşti! Şi nu m-ai iubit niciodată! Doamnelor şi domnilor, acest bărbat este un tiran. Se comportă rece cu mine. Nu mă priveşte. Nu mă doreşte. Iar eu stau ca şi o servitoare şi îi fac pe plac. Vi se pare corect?

Toţi au rămas gură cască. Cum se poate una ca asta? Mereu le spuneam cât de mult ne iubim. Ce bine ne simţim împreună. Iar acum vin eu cu o astfel de afirmaţie? Lumea a început să se panicheze.

Bărbatul meu a scos cureaua din pantaloni şi fără să spună niciun cuvânt, mi-a tras pantalonii jos şi a dat. O lovitură. Două. Trei. Plângeam pe rupte. Dar îl lăsam. Şi totul fiindcă ştiam că el oricum nu e sincer. Nici măcar în această bătaie. Curios era că toţi de la masă, stăteau şi se uitau. Eu urlam de durere, iar el dădea cu sete.

Amintirea aceasta îmi provoacă lacrimi pe obraz. Stau cu ochii închişi şi retrăiesc aceea scenă. Văd şi simt ceea ce mi-a făcut. Durerea pe care o aveam. Loviturile lui. Oamenii care nu făceau nimic ci doar se uitau.

Am deschis ochii. Mi-am şters lacrimile şi am privit către Dan, care dormea dus. Voiam din suflet să îl iert. Nu

știu dacă eram în stare. Viața aceasta în care el este Dan, e diferit. Nu credeam că el se purta așa și cu Alide.

În jurul meu aceeași tristețe. Gânduri învolburate. Sinucideri. Violență. Ce se întâmplă cu mine? Bătăi în ușă.

M-am ridicat din pat să deschid. La ușă era un om pitic. Desfigurat. Avea doar un singur ochi. O singură mână. Și un singur picior.

— Vă rog frumos! Nu am unde să stau. Mă puteți primi?

Nu știam ce să zic. Cum să îi facem loc? Abia dacă încăpeam eu lângă Dan. Dar chiar și așa.

— Nu prea mai avem loc dar haide dacă dorești. Ne descurcăm cumva.

Piticul a intrat. S-a uitat în jur și apoi s-a pus pe pat. A început să își miște unicul picior pe care îl mai avea. Tremura.

— Scuze că te întreb, dar ce s-a întâmplat cu tine?

— Consider că nu ai întrebat asta.

— De ce? Ar trebui să știu?

— Drăguță, afară e Război! Și tu mă întrebi ce am pățit?

Eram cu gura căscată. Deci asta nu a vrut să îmi spună Dan.

— Război? Ce război?

— Războiul Bisericii contra Spiritualității.

CAPITOLUL 11

În timp ce îl priveam pe pitic, voiam nenumărate explicaţii. Cum se poate să fiu într-o zonă de război şi să nu mi se spună nimic? Acum înţelegeam reacţiile oamenilor, frica lor, liniştea aceasta absurdă ce exista în tot oraşul.

Dacă Biserica era toată vina pentru Război, am greşit lăsându-l în viaţă pe Patriarh. Totul se putea termina cu o simplă apăsare pe trăgaci. Libertatea era din nou, natura acestei lumi. Dar nu mi-ai dat seama ce fac.

Mereu pierd, fiindcă nu realizez pe moment cât de important este să faci lucrurile la timpul lor. Şi ce era mai grav, toată această situaţie, mă apăsa tot mai tare. Priveam pe Dan cum dormea, iar piticul cum stătea pe pat lângă el, gânditor. Ei simţeau durerea mult mai mult decât o simţeam eu. Fiindcă aici în lumea asta, simţurile mele nu erau la fel ca acelea pe care le trăiam dincolo.

Am închis din nou ochii, pierdută printre cuvintele pe care le auzisem de la pitic. Război. Ce este acest război? Şi de ce ne afectează atât de tare?

Curios este faptul că și în mine se dădea un război. Sufletul într-un fel, mintea în altul. Mă pierd mereu în amintiri, în fapte, în trăiri, în tot ce era cândva. Dacă nu mai am nicio șansă, pentru lumea din care am venit, atunci măcar să știu tot Adevărul.

M-am conectat la Sursă și am cerut să mi se dezvăluie, ceea ce voiam să știu. De ce el era rece cu mine. De ce nu m-a iubit. Și ce am cerut a fost să văd totul din perspectiva lui. Să văd ce făcea când nu era cu mine. Pe unde era. La cine se gândea. Și mai ales, de ce m-a mințit.

Conectarea m-a dus la el acasă când avea cinci ani. *Era Crăciunul. Bradul împodobit, Moș Crăciun, prieteni de-ai lui. Părinții lui îl îmbrățișau și îl pupau. Era îmbrăcat într-o pereche de jeanși albaștri și o bluziță albă pe care scria cu negru Santa Claus. Dădea din palme. Cânta și recitea poezii. Toți erau fascinați de el.*

— Mami, când voi fi mare, am să merg cu tine și cu tata la Biserică. Și am să rămân acolo. Da?

Mama îl aprobă din cap iar tatăl lui se uită urât la el.

— Lasă că mai crești tu, puiuț, și te vei hotărâ la urmă.

Amintirea m-a dus apoi la el când avea 17 ani. Stătea și învața pentru examenul de final. Liniștea împânzea întreaga cameră. El învăța de zor, până la un moment dat când din senin, cartea îi căzu pe jos. O ridică dar fără nicio tragere de inimă. Mama lui intră pe ușă, tocmai în acel moment.

— Ce se întâmplă cu tine? Nu vrei să înveți? Chiar așa de mult ne urăști? Am discutat ceva. Mergi la Serviciile Secrete. Ești un băiat deștept. Știm că poți mai mult de atât.

— Mamă, ce nu înțelegi? Nu este pentru mine, așa ceva! Eu sunt făcut pentru preoție! Vreau să slujesc lui

Dumnezeu! Este chemarea mea! Tu nu ai niciun drept să te bagi!

Mama lui îl plesni. Se uită atent la el şi îi mai dădu o palmă peste faţă. Pete mici de sânge îi şiroiau din nas.

— Dacă nu încetezi, mai primeşti! Înveţi pentru Serviciile Secrete şi punct!

Ieşi din cameră, trântind uşa după ea iar el începu să plângă.

Am ieşit din aceea amintire dureroasă şi am fost dusă în alta. Deja avea 20 de ani. Era înainte să mă cunoască pe mine cu 2 ani. Se pregătea. Avea de făcut exerciţii. Pentru astfel de loc de muncă îţi trebuie ani de pregătire. Ai nevoie de un corp robust, de exerciţii şi de un caracter pe măsură.

Mama şi tatăl lui îl pregătiră de zor şi îi formară acest caracter de om rece, de piatră. Îl băteau în fiecare zi. Ei spuneau că este pentru ce avea să urmeze. Iar acest moment pe care îl văd este cel în care pleacă de acasă.

— Să ai grijă de tine, băiatul mamei!

El nu spuse nimic. Se aplecă la ea să o pupe şi apoi dădu mâna cu tatăl lui. Se urcă în tren şi fără vreun sentiment, plecă.

Aici învăţase să fie şi mai dur. Toate bătăile pe care le îndurase acasă, le eliberase prin mine. Atunci era fericit. Când putea să dea şi el înapoi, tot ce încasase.

Una după alta, imaginile se perindau prin faţa ochilor mei. Nu voiam să le opresc încă. Îmi erau de folos ca să înţeleg. Apoi l-am urmat în momentul în care m-a cunoscut pe mine. Era fericit. Îndrăgostit. Şi totuşi...

Nu ştia că eu sunt vindecătoarea aceea pe care ei o caută. Nu ştia că din cauza mea încă mai există război pe pământ. Un război pe care l-a început Patriarhul Grigore.

Şi pe care l-a continuat el. Nu ştia că eu aveam să îi fiu şi dragostea şi ura. Şi lumina şi întunericul. Şi speranţa şi duritatea.

După ce m-a cunoscut, un timp nu am mai dat de el. Muncea foarte mult. Nonstop. Deşi tânăr, nu putea să iasă din vorbele lor. Într-o zi îl chemă un şef la el în birou.

— O vezi? Asta e ultima vindecătoare din zona noastră!

— Ea?

Făcu ochii mari când privi poza cu mine. Păream eu, dar parcă nu eram eu. Nici el nu ştia ce să creadă.

— Da. O cheamă Karina. Să mergi să îi faci o vizită.

— Dar, nu se poate. Ea este fata cu care...

— Ascultă la mine, băiete! Pe mine nu mă interesează cine e! O cauţi! O îndrăgosteşti! Te şi însori cu ea, dacă e cazul. Îi luăm cabinetul şi apoi o omori! Ai înţeles?

Nu ştiu dacă este adevărat sau mintea mea îmi joacă feste dar îl văd nervos. Tras la faţă. Cu pumnii strânşi. Aş vrea să cred că imaginea aceasta e reală. Şi nu o fantezie.

Sunt trezită din amintirea mea de Dan, care se ridică din pat, între timp. Se uită la pitic şi mă întrebă din ochi, cine e.

— Un om, care a bătut la uşa noastră şi mi-a cerut să îl lăsăm să doarmă puţin aici.

— Karina! Tu eşti conştientă? Ar putea să fie oricine. Poate e trimis de Patriarh! Cum ai putut să-l laşi aici? îmi zise după ce se dădu jos din pat.

— Linişteşte-te! Nu e cazul să ne facem atâtea griji pentru nimic. Nu vezi că are doar un singur ochi, o singură mână şi un singur picior? Ce ar putea să ne facă?

Dacă nu ar fi o parte din bărbatul misterios nici mă-

car nu mi-aş fi dat seama cât este de îngrijorat pentru mine. Pentru noi.

— Tocmai de aia! Îl trezesc. E dimineaţă. Şi aş vrea să te duc undeva.

Partea asta nu îmi place deloc. Când cineva trezeşte pe altcineva, doar dintr-un anume moft, iese cu scandal. Mai întotdeauna. De aceea eu nu am de gând să asist la aşa ceva. Trag perdeaua şi las aerul curat să intre în cameră. Dar când o fac, un aer poluat de gloanţe şi foc, îmi inundă nările. Încep să tuşesc şi încerc să închid fereastra spartă.

— Hei, domnule! Treziţi-vă!

Ciudat mod de a trezi pe cineva. De parcă la auzul cuvântului "*domnule*" cineva se trezeşte. Ca să nu fiu nevoită să mă simt în plus, dau să deschid uşa de la cameră.

Dar...

Piticul deschide ochii. Îl priveşte pe Dan. Mă priveşte pe mine. Şi dă din cap ca un nebun.

— Nu, nu, de unde aţi apărut dvs? Vreţi să mă omorâţi? Ce v-am făcut?

Cade în genunchi. Plânge de îi sare cămaşa de pe el. Eu mă reped spre Dan, cu un gest de "*ce naiba ai făcut?*". Dan mă împinge de lângă el şi îl ridică pe pitic.

— Haideţi sus, nu vă fac nimic.

— Dar dvs... sunteţi preotul...

La auzul acestui cuvânt îmi dau seama de ce piticul e aşa de speriat. Dan a fost preot şi probabil a făcut şi el parte din acest război. Iar vorbesc gândurile mele fără rost. Oare chiar să aibă o vină?

— Nu mai sunt! Nu vă fac nimic. Calmaţi-vă!

— Ştii ce e afară? Ştii? Demonii ăia vin şi ne omoară dacă nu suntem credincioşi. E mai tragic decât a fost pe vre-

mea cruciadelor. Fiindcă nu au milă de noi. Bombardează tot.

Speriată, m-am apropiat iar de fereastră. Voiam să văd sau să aud ceva. De văzut nu era nimic. Dar de auzit, se auzea mai mereu alarma de la pompieri şi salvare. Din când în când şi câte un sunet asemănător cu o bombă.

— Ce ne facem, Dan? Sigur ne putem ascunde aici? Problema nu e la mine. Eu nu pot să fiu omorâtă dar tu...

După un moment de gândire, Dan, îmi spuse:

— Acum nu îmi vine nimic în cap. Oricum, aş vrea să fim în siguranţă. De aceea, vom pleca de aici.

— Dar peste tot e la fel. Nu aveţi unde să mergeţi.

În toată ţara să fie război? Dar ce fel de război era acesta? Şi de ce ne afecta pe noi? Biserica voia să monopolizeze totul. Au fost momente în care dezvoltarea personală şi spirituală a luat o amploare de mare avânt. Şi acest lucru nu a fost pe placul Bisericii, care a pierdut foarte mulţi adepţi. Erau Duminici când mai veneau doi-trei oameni la Biserică. În rest toată lumea era pe acasă sau în oraş la distracţie.

Asemenea momente nu făcea decât să se provoace un adevărat război. Ori eşti credincios şi mergi la Biserică, te rogi, devii un sfânt. Ori mori. Din două, una. Eu nu aveam de gând să fiu o credincioasă. Iar să mor nu puteam.

— Nu există niciun loc unde să nu fie acest Război? am întrebat eu.

— Ar fi. Dar e mult de mers. Şi nu ştiu cu ce aţi putea să ajungeţi acolo. Avioanele nu mai funcţionează de la un timp.

— Ce fel de loc e ăla, piticule, întrebă şi Dan

— Se numeşte Visucy. E o clădire modernă, unde oamenii devin altcineva. Acolo s-au transformat mulţi. Au plecat având o personalitate şi s-au întors cu un alt corp.

— Știu de Visucy. Dar ce să căutăm noi acolo? E tot al Patriarhului.

Numele ăsta îmi părea cunoscut. Nu știam exact de unde. Dar eram tot mai curioasă de misterele acestui loc.

— Vreau să mergem acolo, Dan. Dacă e tot al Patriarhului, poate aflăm ceva. Poate acolo ați făcut legământul.

— Exclus! Dar dacă vrei putem încerca.

Inima începuse să îmi bată într-un ritm normal. Deci aveam măcar o șansă. Chiar dacă nu știam unde va duce, speranța că poate mă voi întoarce înapoi, îmi dădea aer.

— Vorbiți despre legământul "*MoNiDa*"? întrebă piticul curios.

— Ce fel de legământ e acela? Despre ce vorbești? Știi ceva despre asta? îl aţâtâța și Dan mai tare.

— Cunosc foarte multe despre el. Unul din motivele pentru care eu sunt așa cum mă vedeți, este acest legământ. Pe care am încercat să îl dezleg. Dar de unul singur, nu se prea poate. Voi sunteți tineri, nu știți multe.

— Și în ce constă acest legământ? am întrebat eu

— Legământul este foarte puternic. Și se face doar între două persoane de sex opus, care sunt dintr-o mănăstire. Când ei acceptă să devină preot și măicuță, Patriarhul îi ia și îi duce la Visucy. Acolo le șterge memoria și îi pune să jure că se vor iubi. Acest jurământ de iubire, le oferă lor puterea de a conduce oamenii și Biserica. Fiindcă e un legământ sacru. Sunt energii adunate în el și care există și în preot și în măicuță.

Dan îl privi perplex și parcă nu îl putea urmări. Eu eram foarte fericită să descopăr că locul unde au făcut ei legământul nu a fost la Mănăstire. Nici nu se putea altfel. Patriarhul nu e prost. Nu îi va duce într-un loc unde și slujește.

Piticul tăcut dintr-odată supărat. Îl înţelegeam. Acest război se va termina odată cu dezlegarea legământului. Dar oare câte legăminte mai sunt? Dacă doar Alide şi Dan au jurat, atunci e bine. În schimb, dacă sunt mai mulţi, nu vom reuşi să îl desfacem.

— Sunt mai mulţi care au făcut legământul?

— Da, răspunse piticul. Dar este de ajuns să rupă legământul un singur preot. Tu l-ai făcut?

Dan încuviinţă din cap că da. Şi piticul se uită spre mine.

— Iar tu? Ai fost cu el?

— Nu, eu nu sunt de aici. Vin din viitor. Ştiu că e mai complicat. Dar vreau să dezleg acest legământ. Am fost şi eu prezentă dar pe atunci eram Alide, o măicuţă din Mănăstire.

Îl priveam pe Dan, observându-i expresia feţei tristă.

— Atunci, ar trebui să mergem acolo. Voi mă puteţi ajuta. Nu degeaba am intrat în această cameră, spuse fericit piticul.

Era tot cu capul în nori, tot îngândurat şi nu voiam să îl scot din această stare. Doar el ştie de ce se comportă aşa şi ce are pe suflet.

— Bine, mergem, spuse după un minut, dar înainte de asta vreau să merg cu Karina, într-un loc. Ne poţi aştepta aici? Sau vino cu noi! îi spuse piticului.

Nu ştiam unde voia să mă ducă şi nici de ce. Atât de multe lucruri aflasem, într-un timp atât de scurt. Şi tot aveam îndoieli. Cum a apărut acest pitic, cum de ne ajută, cine este. Îmi puneam tot mai des întrebarea, oare nu o fi din partea Patriarhului? Prea ştie el multe.

— Unde mă duci?

— Te rog, nu mai spune nimic. Hai să coborâm. Este o surpriză!

Mie nu îmi plac surprizele. Mai ales din partea bărbaţilor. Am avut destule surprize din partea lui, până acum. Îmi ajungea. Nu mai îmi trebuiau altele. Şi totuşi, în interiorul meu, ceva îmi spunea să merg cu el, oriunde ar fi.

Am ieşit din hotel, aproape fugind. Strada era în continuare pustie. Eram atenţi şi precauţi. Dan tot punea mâna la gură şi îmi făcea semn să tac. Fugeam. Dintr-odată, simţeam picioarele cum o iau la goană, fără nicio ţintă. Pericolul ne pândea oriunde am fi mers. Iar bombele puteau exploda chiar în faţa noastră.

Alergam. Iar pe lângă noi asfaltul parcă avea o altă culoare. Nu suntem conştienţi că toată viaţa este o alergătură. Fugim după iubire, după bunuri materiale, după fericire. Şi nu le vedem în faţa noastră. De asta continuăm să fugim. Până dăm de asfalt, ne împiedicăm şi observăm cum viaţa se întinde înaintea noastră. Orbi cum suntem, dăm cu piciorul. Sau mai rău, trecem pe lângă. Ca apoi să regretăm.

Obosisem la un moment dat dar Dan mă prinse de mână şi aşa cu ajutor parcă zburam.

— Mai avem mult? Reuşisem să-l întreb printre gâfâituri.

— Nu, în 5 minute suntem acolo.

Nu puteam să nu remarc bună dispoziţie a lui. De când am luat-o la goană, parcă se transformase. Nu mai era Dan acela trist şi dezamăgit. Avea din nou o bucurie în priviri.

Străzile erau la fel de triste şi la fel de goale. Stăteam şi mă întrebam, oare chiar mai există oameni în acest oraş? Sau poate suntem doar noi. Am dat de o curbă după care, Dan s-a oprit brusc.

— Cred că am ajuns, zise el abia respirând.

— Sper să merite toată alergătura asta, i-am zâmbit eu pe furiș.

Am intrat într-o cofetărie. Era tare dimineaţă. Cred că nici măcar ora 8 nu bătuse ceasul. Înăuntru o tânără, nu mai mult de 20 de ani, brunetă cu ochii verzi, stătea la program.

— Încă nu am deschis. E abia ora 07.40 ne spuse fata, de cum am intrat.

— Și atunci ușa de ce este deschisă? întrebă Dan.

— Pentru că așa trebuie să fie. Dar eu nu vă pot servi decât de la ora 8. Îmi pare rău. Vă puteți așeza oriunde.

Ne-am pus totuși la o masă. Nu aveam de așteptat decât 20 de minute. Dan m-a prins de mână și mi-a sărutat-o.

— Știi, parcă o văd pe ea. Nu vreau să fiu rău. Dar semănați foarte bine în toate. Poate din cauza amintirilor sau...

— Spune-mi, de ce m-ai adus aici? I-am retezat-o eu, trăgându-mi mâna.

După ce dădu o raită cu ochii prin încăpere, răspunse.

— Eu și Alide, veneam des aici. Ultima oară când am fost, o soră de-a noastră a fost omorâtă. Măicuța Mădălina.

Nu pot să pricep de ce unele persoane merg în locuri unde au mai fost cu alte persoane. Și apoi le duc și pe altele acolo. Să le arate, "*uite ce frumoase amintiri am avut aici cu fosta mea iubită*." E patetic. În loc să existe alte locuri. Să își creeze alte amintiri cu persoana cea nouă.

Am realizat că orice aș face, eu nu am să pot să îi iau locul Alidei. Și nici nu aș vrea. Ar fi absurd. Să iau locul fostei mele personalități. Jocul lui Dan însă nu mi se părea de bun augur. Ce voia să demonstreze? Că e bărbatul perfect? Nu e!

Și eu nu am de gând să îi mai țin isonul. S-a terminat! E la fel ca și bărbatul misterios.

Care, după ce ne-am reîntâlnit, mi-a povestit de fosta lui mare iubire.

Eram în parc și ne plimbam. Eu, super îndrăgostită, credeam că și el este la fel. Îmi arăta prin gesturi, prin fapte. Când am ajuns pe o bancă, a început să fie îngândurat.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu

— Eh, nimic deosebit. Doar că aici am avut amintiri. Care nu-mi dau pace.

— Ce fel de amintiri? Cu cine?

— Cu prima femeie de care m-am îndrăgostit. Tu ești a doua. Dar prima femeie care a trecut prin viața mea, a fost o doamnă, de 30 de ani. Eu aveam abia 20 de ani. Mă pregăteam să plec de acasă, la locul meu de muncă. Și tocmai atunci am dat peste ea. Era vecină cu noi. Stătea în celălalt apartament. Când urcam scările, am dat de ea. O dată, de două ori, de trei ori. Până când mi-am făcut curaj și am început să-i vorbesc. M-a fascinat. Știa atât de multe lucruri. Era extrem de deșteaptă. Și ea mă plăcea foarte mult. Îmi petreceam zilele și nopțile la ea. Cu ea am învățat ce este dragostea. Până când am plecat. Și ea mi-a spus că nu simte mai mult de o plăcere fizică, sexuală. Și vrea să se căsătorească. Nu să aibă grijă de un copil. Cu asta m-a lovit. M-a făcut și mai dur decât eram.

— Și veneați aici, pe banca asta?

— Da. Erau momente în care ne petreceam timpul aici, împreună. Bineînțeles, fără să știe și părinții mei. Nu ar fi acceptat niciodată așa ceva.

— Îmi pare rău, dar rănile se pot vindeca, știi. Sunt eu aici și vreau să te ajut.

— Stai liniştită. Deja sunt îndrăgostit de tine! Dar mi-am adus aminte şi voiam să-ţi povestesc din trăirile mele.

Şi uite aşa, bărbaţii care se îndrăgostesc îşi dau seama că amintirile îi ţin legaţi de aceea persoană. Nu eram sigură că a uitat-o nici atunci dar nici după ce ne-am căsătorit. Iar acum Dan, face cam acelaşi lucru. Cât de mult seamănă!

— Eşti îngândurată, te-am supărat cu ceva?

Avea un ton dulce dar asta nu însemna că nu mă durea ceea ce îmi spunea.

— Nu, stai liniştit, am minţit eu. Mai am momente când nu mă simt în apele mele.

Cele douăzeci de minute, trecură foarte repede, mai ales după ce Dan începu să îmi povestească întâmplările lui cu Alide şi cu cea care i-a frânt inima. Îmi doream în acel moment să pot să plec de acolo. Fantomele persoanelor deja trecute, bântuiau pe cei dragi mie. Şi nu pot să spun că nu simţeam nimic pentru Dan. Mă gândeam cu groază la ce va fi când voi ajunge din nou acasă şi am să dau ochii cu El. Dar înainte de asta, trebuia să reuşim cu acel legământ.

— Ce spui, vom reuşi să dezlegăm legământul? am întrebat eu curioasă.

— Stai aici, mă duc să aduc desertul.

Îmi aduse o savarină şi o amandină. Chiar mă vedea atât de grasă? Sau înnebunită după dulciuri? Aveam momente. Dar asta când mă simţeam singură. Nu l-am refuzat. Am început să mănânc, cu gândul la ce simţeam pentru el, în aceste momente.

— Întrebai de legământ. Nu am încredere în pitic. Dar vom vedea. Poate fi şi o capcană. Poate Grigore vrea să ne îndepărteze de Mănăstire şi ne dă piste false.

— Şi pentru asta, să fi trimis un pitic cu deficienţe fizice? Nu are nicio logică!

— Păi da, vrea să ne facă să credem că el îl urăşte pe Patriarh şi să vrea să lupte contra lui. Iar apoi când ajungem acolo, de fapt să dea foc la tot oraşul. Nu ştiu. Am gânduri negre. Scuză-mă.

— Dar tu de ce nu mănânci? l-am întrebat eu văzând că nu şi-a luat nimic.

— Nu pot. Nu îmi stă mintea acum la mâncare. Şi în plus, mă simt ok aşa. Dacă mă mai şi îndop, nu ştiu dacă mai ajungem la Visucy.

— Haide, ia o gură.

Îi întindeam cu lingura o bucăţită de savarină pe care a savurat-o cu tot dragul. Nu puteam să nu remarc bunătatea lui. Frumuseţea care mă acapara. Mă fascina. Orice cuvânt, orice gest din partea lui, mă ţineau în lanţuri. Şi nu pot să spun că am simţit asta şi din partea bărbatului misterios.

— Atunci hai să nu-l luăm şi pe pitic, am zis eu, înghiţind ultima bucată din savarină.

— Eu zic să-l luăm, că eu nu mai ştiu cum să ajung acolo. Deci e bun ca şi ghid. Dar după ce ajungem acolo, îl vom alunga.

— Stai puţin! El ştie şi de legământ. Deci ne este de folos.

— Da dar nu ştii care sunt adevăratele intenţii. Şi nu vreau să riscăm.

— Poate chiar ne ajută. Eu oricum simt oamenii. Îţi spun dacă e ceva în neregulă.

După ce am terminat de mâncat şi amandina, am plecat din cofetărie spre hotel, alergând în stilul caracteristic. Nici măcar nu ştiam ce sens avea alergătura dar continuam

să o facem, cu o viteză parcă şi mai mare. Eu îl întreceam lejer pe Dan, spre dezamăgirea lui care îşi dorea să fie primul.

Am ajuns la hotel din nou. Dar acolo, ia bagajele de unde nu-s. Iar recepţionera nu ştia nimic.

— Unde e piticul? Poate le-a luat el!

— Ce pitic, întrebă femeia. Sunteţi nebuni?

— A fost aici un pitic, care a dormit cu noi în cameră.

— Nu a intrat nimeni în acest hotel, în afară de voi doi, aseară şi atât.

— Eşti sigură? am întrebat eu suspicioasă.

— Uită-te aici!

Şi îmi întinse caietul cu evidenţa oamenilor care au intrat în hotel şi s-au cazat.

— Poate nu l-ai observat. Oricum era mic şi pricăjit.

— În primul rând, nu avea cum să intre un pitic, nu mai există astfel de fiinţe în lumea noastră. Ne pare rău de bagaje. O zi bună!

Şi tipa ne arătă uşa. Am ieşit afară. Nu aveam cine ştie ce în acel bagaj. Dar tot mă rodea.

— Urât. Păi şi atunci ce a fost aia? Piticul acela.

— Eu ţi-am spus că ceva nu este în regulă cu el. Nici eu n-am mai văzut o asemenea fiinţă. Ţi-am zis să avem grijă. Te-am avertizat.

— Bine, bine, accept că am greşit. Eşti mulţumit acum? M-am răstit eu la el, nervoasă.

Cum se putea să cad în plasă şi să nu îmi dau seama când eram prostită? Mai ales că nu eram în lumea mea. Eram într-o lume diferită! Ar trebui să fiu mai atentă.

— Şi acum? Ce facem? am întrebat.

— Acum, destinaţia VISUCY. Deşi, din câte am înţeles, e departe. Încerc să-mi amintesc. Poate reuşesc.

— Te rog. Este important să ajungem acolo.

Deşi eram încă supărată pe mine, în suflet recunoştinţa înflorea. Iubirea pe care o simţeam pentru Dan, nu se putea compara cu nimic. Şi totuşi, ştiam că locul meu nu era lângă el. Lumile noastre erau diferite.

— Gata, cred că am găsit! Avem drum lung, draga mea. Dar întâi să ajungem la avion. După care pe calea aerului vom traversa ţara până când dăm de MoNiDa.

— Cum ai spus? Păi aşa se numeşte şi legământul acela! Exact aşa a spus piticul.

— Iar începi Karina?

— Ok, indiferent ce a fost, plecăm spre MoNiDa.

Am luat-o spre aeroport. De data asta însă, se auzeau bubuituri tot mai mari şi mai dese. Cum făceai un pas, era o alta. Iar după ce păşeai, ceva exploda. Aşa ceva n-am mai văzut şi îmi era teamă să continui să merg.

Tot cu luare aminte, până am ajuns pe o stradă unde era plin de oameni. Deci viaţa lor, era aici. Pe această stradă. Ei arătau groaznic. Unii mai chinuiţi decât alţii. Am văzut un bărbat ce avea o deschizătură la cap, altul era fără ambele picioare, unul fără ochi. Printre ei se aflau şi copii tot la fel de schilodiţi.

Iar sus pe o scenă, se afla un preot şi două măicuţe lângă el, care strigau cât îi ţineau plămânii.

— Ne dăm viaţa pentru Dumnezeu, da? Ori suntem creştini şi ascultăm de El, ori murim! Una din două! Lui nu îi place să îi ieşim din cuvânt. Nu îi place să fie batjocorit de noi. Să nu îl ascultam. Să nu ne rugăm noi.

Oamenii încuviinţau din cap. Dar nu ştiau nici ei ce anume făceau. Credeau că e pentru binele lor. Planul Patriarhului era să pună o bombă în oraş care să explodeze şi să facă totul nimic. Deci tot la moarte mergeau.

Mai în centru erau și femei care nu mai aveau nicio frumusețe, nicio strălucire în priviri. Își țineau pruncii ca pe simple obiecte. Nicidecum, ceva Divin. Ei nu știau că Dumnezeu există în interiorul lor și nu era nicăieri pe afară.

— Toți oamenii ăștia, ei chiar cred ce li se spune? am întrebat uluită.

— Din păcate da, și nu există salvare pentru ei. Grigore, ori îi duce pe calea lui ori îi omoară.

Parcă erau roboți ambulanți. Nu aveau nicio fericire. Nici măcar o dorință de a schimba ceva. Știau că oricum nu se poate. Oricât s-ar strădui ei, nu ar reuși să facă ceva. Dacă erau contra, erau împușcați.

Dintr-odată un băiat, de șaisprezece ani ieși din mulțime, și merse pe scenă.

— Vreau să vă spun ceva. Faptul că voi luptați pentru credință nu poate decât să îl mânie pe Dumnezeu. El nu vrea să luptați. El vrea să fiți! Să fiți voi înșivă! Iar dacă asta înseamnă credință, prefer să mor. Nu vreau să trăiesc într-o lume în care nimeni nu e liberă să facă ce vrea și ce simte.

Oamenii scandau și huiduiau. Eu m-am apropiat mai tare de scenă. Voiam să văd ce se întâmplă. Preotul apoi a luat microfonul și a spus:

— Ne pare rău, că tu la vârsta asta așa de tânără, ai o părere atât de diabolică. Nu asta este ceea ce noi ne dorim. A fost în trecut așa. Dar acum, trebuie să ne revenim la normal. Iar dacă tu vrei să mori dar să fii fără Dumnezeu, atunci îți vom îndeplini dorința. Să te judece El așa cum Știe mai bine!

Dorința mea de a nu mai exista, se făcea tot mai mare. Nu puteam să concep că așa ceva era posibil. Cum? Să nu ai libertatea de a fi tu, de a te exprima. Ce însemnau toate acestea?

— Şi mie îmi pare rău că voi ascultaţi de cineva care nu există!

Acestea fiind spuse, preotul luă pistolul, i-l puse la tâmplele băiatului şi se pregăti să tragă. Moment în care eu m-am băgat şi am cerut să urc pe scenă. Dan trăgea de mine să nu fac vreo prostie. Dar nu voiam să mă las. După ce am ajuns sus, am cerut şi un microfon.

— Înainte de-a omorî un copil care se exprimă prin ceea ce este şi ceea ce simte, aş vrea să vă întreb pe voi, cei care staţi şi asistaţi la aşa ceva. Ce Dumnezeu este acela care acceptă asta? Ce Dumnezeu e acela care nu ne iubeşte? Ci vrea să ne omoare? Vă rog să vă gândiţi! Atât vă cer.

Preotul şi cele două măicuţe începură să se isterizeze. Nu le venea să creadă că mai există cineva care să le încalce cuvântul.

— Eu, am continuat, eu nu sunt de aici. Deci dacă vă gândiţi să mă omorâţi, nu veţi reuşi, căci gloanţele trec prin mine. În lumea voastră eu nu mor. Şi nici nu am venit aici adusă de Diavol. Ci am ajuns aici ca să vă deschid ochii. Să vedeţi şi voi, Adevărul. Dacă preferaţi să credeţi în ei fără să verificaţi cât e Adevăr şi cât e minciună, nu îmi pare rău de voi, să ştiţi. Sunteţi primitivi. Şi aşa veţi rămâne. Până când cineva ca şi copilul acesta va avea curaj să vă înfrunte. Dumnezeu nu pedepseşte. Dumnezeu iubeşte. Şi nu are barbă. Şi nu e bătrân. Dumnezeu sunteţi voi. Fiecare dintre voi.

În acel moment, preotul contrariat începu să tragă în mine. Dar gloanţele nu aveau niciun efect. Se speriară toţi dar nu spuneau nimic. Auzeam doar în fundal cuvântul „*minune*” sau „*diavolul în persoană*”. Eu îi priveam şi nu mai simţeam niciun regret pentru ei. Am spus ce aveam de

spus. Când m-am pregătit să mă dau jos, Dan a venit spre mine. M-a strâns în braţe.

— Te felicit dar am şi o veste proastă să îţi dau.

— Mulţumesc! Ce anume?

— Nu avem cum să ajungem la Visucy. Totul este blocat. Oamenii au pornit un adevărat război. Avioanele nu mai funcţionează.

— Mergem, indiferent dacă se poate sau nu! Ai încredere în mine!

În timp ce îi spuneam asta, l-am prins de mână. Mi-am rugat Creatorul să ne ducă pe amândoi acolo unde ne doream foarte mult. Prin teleportare.

CAPITOLUL 12

Ochii îmi erau larg deschişi de parcă vedeam o stafie. În jurul nostru, un lan frumos de grâu strălucea în soare. Peste tot pe unde priveam. Mă minunam şi îmi doream ca niciodată să nu mai ies de aici.

Aşa loc superb să fie Visucy?

— Ce minunat este aici, îi spuneam lui Dan, care era indiferent.

El arăta superb iar locul mă făcea să visez. Buze dulci, gustoase, îmbrăţişări, căldura corpului, iubirea. Toate acestea le vedeam.

— Nu este deloc aşa cum crezi. Locul ăsta... mi-a adus mari suferinţe, îmi zise după câteva momente de tăcere.

Tot ce am făcut în viaţă a fost să alerg după iubire. Indiferent dacă eram mică sau după ce am crescut. Şi niciodată nu am crezut că iubirea a murit. Dar privind acum în ochii lui îl simt atât de diferit. Parcă ar fi el. Bărbatul misterios.

Am dat cu mâna peste o plantă iar ea mi-a răspuns. Cu multă iubire. Simţeam că îmi vorbeşte. Parcă îmi spunea:

„Karina, viaţa este minunea de care vă agăţaţi. Însă atâta timp cât ea sălăşuieşte în voi, nu aveţi ce să pierdeţi."

Mă gândeam adeseori, cum el a putut să fie aşa de laş şi să asculte nişte ordine date de sus. Cum a putut să îmi facă viaţa un izvor nesecat de lacrimi? Cum a putut să mă otrăvească cu pastile? Cum? Reîntorcându-mă în amintiri, dau peste el, iar.

De data asta, este în acel moment după căsătoria noastră. Îmbrăcat la patru ace, lejer, cu o cămaşă violet, cravată albastru închis. Pantalonii îi stăteau pe el precum unui prinţ. Era neasemuit de frumos, nu atât din punct de vedere fizic, cât şi sufletesc. Cel puţin aşa credeam atunci. Ochii lui mari şi albaştri străluceau de bucuria vederii trupului meu. Iar eu mă încălzeam doar ascultându-i vorbele.

Era prima zi de muncă după luna noastră de miere. Aşa zisa lună căci am stat doar o săptămână. Timp în care a reuşit să lase în mine sămânţa lui. Urma să avem un moştenitor. Un copil făcut din dragoste. Căuta mereu să mă înveselească. Şi aşa a făcut şi în aceea dimineaţă ce purta izul unei zi de primăvară târzii, cu vânticel cald şi soare.

— Scumpo, cum arăt? îmi zise în timp ce se privea în oglindă, mândru precum un leu.

Eram amuzată de metodele pe care le găsea ca să se facă util şi plăcut. Căuta tot felul de strategii, tehnici astfel încât să reuşească tot ce îşi propune. Avea un set de afirmaţii pe care le spunea în fiecare zi, la trezire. Se punea la somn şi le spunea, adormind. Se trezea şi le spunea somnoros. Şi totul ca să poată să îşi convingă subconştientul de anumite Adevăruri. Eu râdeam de el şi îi ziceam că mai simplu este să simtă ceea ce vrea să fie. Dar nu mă asculta.

— Azi reîncep munca. Să ştii că tot ce am pe lumea asta eşti tu. Hai te rog să iei pastilele.

În timp ce ca un hain mă săruta, îmi întindea calea spre moarte. Acele blestemate de pastile mă făceau să uit cine sunt. Să uit tot ce am făcut. Toate amintirile mele erau uitate și închise. Practic șterse. Până în momentul în care am venit aici, nu am putut să le revăd. Partea bună este că aici pot să pătrund în realitatea care a fost și să văd și dincolo de ceea ce era el.

L-am urmărit cu privirea în timp ce mergea spre mașină. I-am făcut cu mâna și m-am pus să iau pastilele. Greșeală fatală! Nu știam ce ascundeau ele. Tot ce mi s-a spus a fost că aceste pastile te ajută să reții mai bine, îți dau vitalitate și putere. Dar la mine era exact contrariul. Începeam să uit tot mai des. Să fiu tot mai tristă. Și mai departe de realitate.

În timp ce el era în mașină, tot ce făcea era să se simtă vinovat. Minciuna asta nu îl ajuta cu nimic. Nici măcar relația noastră. Pe tot drumul, plângea. Poate de mila mea. Poate din cauza lipsei de iubire. Nu îmi dau seama.

Îl văd ajungând la birou. Aici, omul acela de care îmi spunea că i-a dat pistolul, îl aștepta.

— Ai ajuns, băiete?

Nefericit, privind în jos, încuviință.

— După cum se vede.

— Cum e ea? Merge treaba? E îndrăgostită de tine?

Lor nu le păsa decât de asta! Ca eu să cad tot mai mult. Să fiu un zombi și ei să facă ce vor cu mine.

— Da. Mă iubește foarte mult. Dar și eu...

— Nu! Asta nu pot accepta. Ascultă băiatule! Nu ai voie să te îndrăgostești! Ți-am spus. Ce naiba? Du-te în sala de ReGeNeRaRe. Iar aici vei uita tot ce simți pentru ea! Tot! Ai înțeles?

Fără să își dorească, ascultă sfatul dat de șeful său. Dar inima îi era făcută praf. Știa că odată ce își omoară sentimentele se va comporta diferit cu mine. Și așa a și fost. După această primă zi de muncă, toată personalitatea lui s-a schimbat. Era rece. Uita tot ce însemn eu. Mă bătea.

În aceea sală exista un obiect de proporții foarte mari, unde dacă intrai puteai să îți ștergi tot ce simți. Un fel de Visucy, din câte observ eu. A intrat acolo în aparat și când a terminat, era tot sleit de puteri. Nu se mai putea mișca.

— Nad, ai reușit?

Îl chema Nad? Dacă inversezi cuvintele, se formează „*Dan*". Ce curios. Să îl cheme la fel ca și în viața anterioară. Sau asemănător. Pentru mine era omul fără nume. Fiindcă el nu mi l-a spus niciodată. Îmi zicea că numele lui este "*bărbatul misterios*" și așa a rămas. Bineînțeles, eram eu curioasă dar nu aveam acces la datele lui.

— Cum te simți? se auzi glasul șefului său.

— Mai rău ca înainte, domnule. Nu mai am putere.

— Îți va trece! De acum înainte să știi, nu ai voie să te îndrăgostești de nimeni! Clar? Duritatea să fie numele tău! Să o bați! Să o desfigurezi! Să te comporți cu ea precum și ea s-a comportat cu noi! Ai înțeles?

Nu înțelegeam, când m-am comportat eu așa? Abera omul acela. Dar mi-am amintit, de momentul în care am fost răpită. Atunci când mi-au apărut în cale un preot și novicele. Erau ei. Dar deghizați.

Mă reîntorc din amintiri, cu greu. Căci sunt avidă după mai multe informații. Dar nu pot să-l las pe Dan singur.

— Hey, Visucy este în față.

Ce căutam de fapt? O clădire unde oamenii sunt transformați. Era o clădire înaltă, pompoasă. Părea un mini ho-

tel. Avea 10 ferestre, mari şi late şi cu gratii în faţă. Tot ce puteam să văd. Ciudat era că tot mergeam şi părea să nu mai ajungem. Cu cât înaintam cu atât clădirea mergea tot mai în spate.

— Ceva se întâmplă, am conchis eu. Clădirea parcă se îndepărtează.

— Este o iluzie, Karina. Vei vedea că în zece minute, maxim ajungem.

— Dar noi avem voie aici? Vor spune ceva, dacă intrăm?

— Nu, nu avem voie. Decât dacă mergem să ne transformăm în alte corpuri. Vom găsi o cale să ajungem la laborator fără să ne vadă ei. Oare nu mai putem să fim invizibili?

Era o idee. Dar nu pe termen lung. Şi în plus, începeam să pierd din puteri. Din cauza oboselii pe care o tot acumulasem în ultimele zile.

— Nu ştiu dacă e bine. Mă gândesc la altceva. Să ne furişăm acolo, ca şi cum am lucra în acel loc.

— Ai înnebunit? Cum crezi că am putea să facem asta?

— Foarte simplu. Ia-te după mine.

Cele zece minute trecură repede şi ne-am trezit ajunşi în faţa clădirii. Oamenii ce erau în curte la o bârfă, nici nu ne băgau în seamă. Am stat pitită după o tufă cu flori verzi. În treacăt auzeam cuvinte fără niciun înţeles.

— Victor, s-a trezit? E timpul pentru o altă operaţie.

O blondă îşi luă cu ea o băutură asemănătoare cu cafeaua şi în timp ce o sorbea liniştită, privi spre cerul senin. Lângă ea, era o brunetă, îmbrăcată sumar. Toţi erau de fapt, îmbrăcaţi la fel. Salopete lungi, albe şi pantofi sport. Nu-mi doream să fiu văzută de nimeni. De aceea, am făcut o magie, ca şi cum ceva invizibil se plimba pe lângă ele. O

pasăre a trecut în zbor chiar deasupra capului celor două, speriindu-le bine.

— Doamne, ce chestie. Ce caută pasărea asta aici? întrebă brunetă.

— Ce drăguță e!

Blonda avea un suflet pur. Nu îmi doream să îi fac rău dar altă soluție nu aveam. Pasărea a continuat să zboare pe deasupra ei, ghidată de mine mental. Blonda se distra. Iar tipa brunetă părea foarte afectată.

Am condus-o pe pasăre în continuare și spre surprinderea mea, a prins-o pe tipa bruneta de păr, jucându-se cu ea de parcă erau la un circ. Aceasta urla cât o ținea gura, spre deliciul blondei. Nu mai aveam timp de stat și i-am dat lovitura finală. Pasărea o lovi în cap cu ciocul destul de tare încât bruneta să leșine.

Blonda speriată încercă să o trezească dar fără niciun rezultat. Fugi apoi, lăsând-o pe ea singură, căzută pe jos. Acum era momentul. Am mers repede și am luat pe mine hainele ei.

— Ce ai făcut? Karina! Ai omorât tipa?

— Nu. Nu e moartă! Dar trebuie să o facem dispărută.

— De ce?

— Ca să merg eu în locul ei.

— Și eu? Cum ajung acolo? Eu cine voi fi?

La asta nici nu mă gândeam. Pot fi considerată o egoistă. N-am stat mult pe gânduri și mi-a venit în minte să dublez salopeta. Am făcut din două una. Ce noroc să nu fii din aceeași dimensiune!

— Wow, cum ai reușit?

— Nu contează. Îmbracă-te. Și hai să ieșim de aici. Să stăm puțin în curte.

În timp ce Dan se îmbrăca, priveam cum oamenii ce lucrau aici, arătau complet diferit. Parcă erau o altă specie.

Unii aveau urechile mari, faţa le era roşu aprins, buzele cărnoase. Alţii aveau nasul mare şi îndoit, gura sub formă de cerc şi ochii galbeni. L-am atenţionat pe Dan.

— Fii atent! Aici sunt diferite rase extraterestre!

Gândeam parcă cu voce tare. Nu ştiam dacă sunt paşnici sau sunt dintr-o rasă mai puţin evoluată. Cert era că arătau ciudat.

— Doamne! Ce creaturi. De unde ştii că sunt extratereştrii? Dacă sunt diavoli? mă întrebă speriat Dan.

— Nu are cum. Cunosc câteva specii şi arată asemănător. Stai liniştit. Vom afla curând dacă sunt buni sau răi.

Am păşit în curte şi cu greu m-am putut abţine să nu râd. Parcă era un vis. Dan îmbrăcat în salopetă. Arăta caraghios. Parcă era un bucătar. Dar nu orice fel, ci unul regal.

— Nu mai râde de mine! Nici tu nu arăţi mai bine! mă tachină el.

— Ha! Cel puţin eu par ceea ce sunt.

Am înaintat spre uşa din faţă, admirând florile şi treptele pe care urma să urcăm. Erau câte 10 trepte. Fiecare deschidea o uşă. Am intrat până am ajuns în laboratorul cu pricina. Aici ne-am ascuns şi ascultam ce spuneau ei.

— Astăzi este o zi mare! Vine domnul preşedinte, se auzi o voce pe care nu o vedeam. Dar o puteam auzi foarte clar.

— Şi ce avem de făcut?

— Nu ai auzit ştirile? A fost demis din funcţie, din cauza războiului pe care oamenii l-au început. Deci vrea să-şi schimbe personalitatea ca să nu fie ucis.

— Aha. Dar şeful e de acord cu asta?

Uitându-mă mai bine, am descoperit persoana care vorbea. Era un băiat tânăr, blond, ochii albaştri şi înalt.

— Şeful nu se poate opune! E ordin de la Patriarh! Curând toată ţara va fi nimic. Vom rămâne doar noi aici. Precum a rămas şi Arca lui Noe. Puţini dar aleşi.

— Şi când va fi asta, întrebă tipul blond.

— Cam peste o lună de zile. Poate nici atât. Nu cred să dureze foarte mult.

— Şi de ce am trăi doar noi?

— Pentru că aşa e convenţia. Aşa vor şefii. Nu ştiu. Poate nici noi. Mai ştii? E greu. Trăim de atâţia ani aici. Şi nu avem nici măcar o bucurie. Ceva.

— Mie îmi spui? M-am săturat, până peste cap. Bucuros aş pleca de aici într-o zi. Dar ştiu că totul va fi distrus. Şi nu am unde să plec.

M-am întors către Dan care asculta şi el cu luare aminte tot ce se vorbea. Părea foarte afundat în informaţie. După un timp, tipul blond s-a întors cu faţa către noi.

Eram stupefiată.

Respiram greu.

Mi se făcea rău.

Dan îngrijorat, mă întrebă ce am păţit şi dacă mă simt bine. Nu, nu mă simţeam. Aveam nevoie de aer.

— Dar cum? Aşa dintr-odată? zise el încet, să nu audă nimeni.

— Poate sunt doar obosită, am răspuns tremurând.

Nu era vorba de aşa ceva. Toată starea mea se datora prezenţei acelui tip blond. Care era nimeni altul decât, Victor. Cel mai bun prieten al meu. Ce caută el aici?

De fapt. Ce însemnau toate astea? Eram tot mai confuză. Am ieşit din ascunzătoare şi am coborât jos. Prefăcându-mă că sunt o asistentă care lucrează acolo.

Dan rămase tot acolo, pentru a nu da în vileag toată treaba. Dar eu trebuia să descopăr ce se întâmplă. Cum a ajuns aici Victor. Cel care mă suna în fiecare zi. Cel care mă iubea. Cel care apărea mereu când îmi era lumea mai dragă. Cel care...

Am apărut în faţa lui, curajoasă. Chiar dacă ştiam că exista posibilitatea să mă dea afară. Nu mai conta. Totul a fost o minciună!

Tot ce am trăit a fost în zadar! Minciuni peste minciuni! El mă mințea. Victor mă mințea. Dan mă mințea! Exista cineva care să nu mă mintă? Cineva care să îmi spună Adevărul?

Îi priveam ochii albaştrii. Acei ochi peste care am dat în Bucureşti, de tinerică. Acei ochi care mă mâncau din priviri. La fel era şi acum. Undeva, eram conectaţi. Îi simţeam bătăile inimii.

— Karina?! Ce cauţi aici?

Tulburat la vederea mea, îşi puse mâna la frunte. Poate credea că delirează. Poate credea că nu vede bine. Poate credea că sunt o fantomă. Ceea ce nu era o minciună.

— Dar tu, Victor?

Încremeni precum o statuie. Nu avea curajul să spună ceva. Tipul de lângă el îl zgâlţâi de câteva ori dar în zadar. Nici măcar piciorul nu îi se mişca. Nimic.

— Credeam că eşti, acolo. Ştii tu.

— Victor, spune-mi Adevărul! Ce cauţi în viaţa mea anterioară? Ce? Cum ai ajuns aici?

Înainte să îmi răspundă la întrebări, se puse jos pe un scaun şi ceru un pahar cu apă. Mintea mea raţională funcţiona rapid. Precis acum îşi caută cuvintele. Ca să spună alte minciuni. Continuă însă, după ce bău paharul cu apă.

— Karina, sunt uimit, speriat și tremur tot. Nu înțeleg, cum ai ajuns aici. În realitatea mea! Tu ești doar...

Nu îl lăsam să continue fiindcă știam ce voia să spună. Sunt doar o iluzie. Pentru toți am fost doar asta. Dan mă considera la fel, fiind femeia care a fost odată iubita lui. Iar Nad, sau bărbatul misterios, pentru el am fost tot o iluzie, o joacă.

— Ce sunt? Spune-mi! Ce joc e ăsta? De ce toți v-ați bătut joc de mine? De ce?

În loc să plâng, eram din ce în ce mai nervoasă. Mâinile mi se mișcau într-una și gesticulau nervoase. Ochii se roteau în capul meu făcându-mă să nu mai pot să fiu atentă într-un singur punct. Iar el mă sorbea din priviri. Cum făcea mereu.

— Karina. Tu ești femeia pe care o iubesc cel mai mult pe lume. Și aș fi dat orice, dar orice, să te am în realitatea mea! Nu pot să cred că acum ai ajuns aici.

Mă uitam sus înspre Dan. El oare auzea aceste cuvinte? Cum se simțea? Fiindcă eu, eram suficient de atrasă de Victor încât să fiu și cu el. Nu voiam să-l rănesc. Știam că speranța lui era toată în mine.

— Cum să mă iubești? Victor, explică-mi. Ce cauți în viața mea anterioară? Te rog! Vreau să înțeleg.

Oftă. Probabil îi venea greu să povestească. Mai ales că simțea o dorință intensă atunci când mă privea și eram lângă el.

— Karina, eu am fost doar în visul tău.

Aici mă lăsă complet în ceață. Cum? Doar în vis? Era prietenul meu cel mai bun, doar în vis? Dar...

— Nu înțeleg. Poți să-mi explici, te rog?

Îmi luă mâna în mâinile lui. Era cald. Era duios. Fin. Avea o moliciune femeiască. Ceva care nu te lasă să trăiești.

— Uite, eu sunt aici, în acest laborator de când mă știu. Practic, de când m-am născut. Nu am ieșit de aici, niciodată.

Cei care au înființat Visucy, au vrut ca oamenii să aibă o șansă la o altă viață, fără să moară. Să se transforme doar. Însă tehnologia noastră este atât de avansată, încât, ei știu totul. Inclusiv ce va fi în viitor. Și te-au văzut pe tine. Prima dată, ai fost măicuța Alide. Dar tot ei știau că vei muri de tânără. Omorâtă de însăși cel care te iubea. Apoi te-ai născut sub numele de Karina. Erai și ești o vindecătoare foarte bună. Dar vremurile în care te-ai născut acum, sunt diferite. Lumea a murit odată și a reînviat. Și va mai muri de câteva ori. Tot ce trăiești tu, în lumea ta, este noua lume. Care, teoretic, ar trebui să fie mai bună. Mai diferită. Dar nu este deloc.

— Până aici știu. Mai departe?

Îmi atinse mâinile cu buricele degetelor și simțeam căldură și fiori.

— Când au văzut că ai venit ca și vindecătoare, s-au gândit să te facă să te răzgândești. Nu au reușit. Așa că te-au condus prin vise. Tot ce ai trăit tu acolo, în lumea ta, nu a fost decât un vis.

Așa ceva nu era cu putință. Nu. Refuzam să cred.

— Cum? Inclusiv bărbatul cu care m-am căsătorit? Acel bărbat misterios?

— Chiar și el. Nu există în realitatea ta. Tu în acest timp, dormeai. După ce ai împlinit 20 de ani, ei au decis să te elimine. Erai mult prea puternică.

— Dar, eu trăiam și în realitatea aceea!

— Nu, Karina. Tu nu trăiești. Nu în mod fizic. De ce crezi că poți să faci atâtea lucruri? Cum te gândești la ceva, cum apare. Dacă vrei să te dezlegi o poți face ușor. Dacă cineva trage cu un pistol în tine, tu nu mori. Cum crezi că se poate întâmpla asta?

Durerea de cap mă cuprinse. Puteam să simt. Puteam să simt orice. Puteam să văd. Puteam să aud. Asta nu conta?

— Vrei să spui, că sunt moartă?

— În mod fizic, da. Eşti moartă. Mai bine spus, eşti în comă. Nu moartă de-a binelea. Fiindcă ei nu vor ca tu să le stai în cale. Şi ţi-au indus coma aceasta.

Nu. Nu avea niciun sens. Şi atunci Dan? Şi tot ce era în jurul meu? Oamenii? Întâmplările? Patriarhul Grigore?

— Deci ăsta este Adevărul? Pe care eu îl tot căutam? Sunt o fantomă? Ohhh, nu!

Victor mă cuprinse în braţe. Dacă era aşa cum zicea el, oare cum puteam să îl ating şi să-l simt?

— Dar stai. Dacă e aşa, atunci cum de pot să simt atingerea ta? Spiritele nu simt asta!

— Te înşeli. Simţi totul. Fiindcă nu eşti moartă. Eşti doar în comă, Karina. Şi sper ca după ce ai să pleci de aici, te vei trezi.

Sus, Dan, aşteptă nerăbdător. Nu cred că mă auzea. Putea doar să mă vadă. Dar nu strigam tare. Vocea îmi era tot mai joasă.

— Şi el? Cine este el? Îmi spui? Cine este Dan?

Victor privi în sus şi îl observă. Se mişcă de pe scaun şi părea că nu îşi găseşte astâmpărul.

— Ai venit cu el? De ce? Karina, Dan este acel bărbat misterios pe care l-ai văzut în vise şi cu care te-ai căsătorit.

Asta a fost prea de tot. Într-un fel ştiam asta. Dar faptul că nu era real, bărbatul cu care mă căsătorisem, era prea de tot. Şi cum să nu fie real când eu îi simţisem bătăile? Săruturile? Iubirea? Şi ura?

— Nu! Asta este cea mai mare minciună! Cum poţi să spui aşa ceva? Cum? Am avut mereu încredere în tine, Victor! Dar cu asta, m-ai dezamăgit total!

— Ascultă-mă. Acest bărbat este doar Dan. Și atât. Tu cât timp stai în comă, poți să-ți creezi ce viață vrei. Și asta ți-ai creat.

— Și realitatea? Care este realitatea mea? Care?

Plângeam și trăgeam de Victor și îmi doream să ies de acolo. Nimic nu avea sens din ceea ce îmi spunea iar eu eram mult prea obosită să mai judec. E adevărat că amintirile mă chinuiau mai mereu. Dar eu să creez totul. Eu să inventez toată povestea asta. De ce aș face așa ceva? Care ar fi motivul?

— Uite, cred că este cel mai bine să pleci de aici. Împreună cu Dan. Vei găsi o cale prin care să ieși și să ajungi la corpul tău adevărat. Dar trebuie doar să ceri asta, Karina.

Ce ușor vorbea. De parcă eu nu aș fi vrut să trăiesc în propria mea realitate. Până la urmă avem așa ceva? Sau toți suntem după chipul și asemănarea minții noastre? Cu atâta durere în suflet, mă uitam la Victor care mă compătimea.

Poate că avea dreptate. Poate că eram doar o ființă ce nu-și găsea locul în lumea asta. Nu își găsea odihna. Cine știe. Dacă m-ar deconecta de la aparate, mi-aș găsi lumina. Dar așa, nu mă pot abține să nu caut în continuare. Adevărul.

— Nu știu unde să merg. Și ce să fac. Iar motivul pentru care am venit aici, Victor este...

În acel moment, se auzi o bufnitură. Victor se ridică repede de pe scaun, să vadă ce s-a întâmplat și ce se aude. Eu am rămas acolo, îngândurată și înlăcrimată. Așteptând după propriul Adevăr.

Alarmele se auzeau din toate părțile. Parcă era un raid.

Cei care munceau acolo, s-au strâns toți într-un loc. Am mers și eu lângă ei, fiind îmbrăcată în continuare în salopetă și dând impresia că lucrez acolo. I-am făcut semn lui Dan să vină și el jos.

Victor, mă prinse de mână şi mă trase lângă el.

— Shhtt! Vine preşedintele. Vrea să fie schimbat. Iar noi acum vom sta aşa aliniaţi şi vom aştepta sosirea lui.

Nu înţelegeam. Ce era aşa de important. Chiar şi preşedinte să fii, tot om eşti. Nu arăţi diferit. Nu eşti o specie extraterestră.

Se apropie tot mai mult. Un om mărunţel şi cărunt. Cu ochii albaştrii. Purta un costum ce parcă îi era prea mare, pentru statura lui.

— Dragii mei, vă mulţumesc. Sunt onorat că mă aflu aici. Tocmai în clădirea aceasta. După cum ştiţi, războiul care a pornit, nu mi-a dat o altă cale decât să aleg schimbarea. De aceea, vă sunt recunoscător. Cine este şeful aici?

Toţi arătară spre Victor. Era cel mai mare şi mai important în acest laborator.

— Eu sunt, domnule preşedinte Grigorescu. Şi noi vă mulţumim pentru că aţi ales serviciile noastre şi doriţi să fiţi mai bun, să vă îmbogăţiţi personalitatea şi să arătaţi lumii că nu corpul este cel mai important instrument, ci sufletul, care rămâne acelaşi.

Aplauze peste aplauze. Chicotiri. Vorbe pe la spate. Din câte ştiam, preşedintele nu a fost chiar atât de bun. Ce suflet să ai să permiţi un război atât de dur? Să omori atâţia oameni? Stau şi mă întreb, oare în realitatea mea, mai există acest chin? Cum este acolo? Dacă tot ce am văzut a fost un vis, atunci care este realitatea?

Preşedintele se apropie de fiecare, şi dădu mâna cu ei. Veni şi la mine şi la Dan. Dar eu îmi lăsasem privirea în jos ca să nu mă recunoască. Nu de altceva, dar era frate de război cu Patriarhul Grigore. Cu siguranţă ne recunoştea.

— Bun, acum ce trebuie să fac? Vreau să mă transform cât mai repede.

Se grăbea. Căci timpul îl presa, prea tare. Mi-am amintit vorbele lui Victor. Tu îţi creezi realitatea. Să fie aşa şi aici? Atunci puteam să schimb ce îmi doream. Puteam să rup acel legământ. Puteam să ies de aici.

Mi-a venit apoi o idee nebunească.

M-am apropiat de preşedinte, l-am strâns în braţe şi i-am zâmbit.

— Domnule preşedinte, vă felicit. Dar nu mai bine rămâneţi aşa cum sunteţi?

Pe moment, a încremenit.

— Domnişoară, cum spuneţi asta?

Începu să tuşească şi să îi se facă rău. Dintr-odată apele îl luară şi deveni din ce în ce mai asudat.

— Dar ce am zis? Dacă dvs vă schimbaţi, ce model mai pot avea tinerii din această ţară? Cum vă vor recunoaşte? Eu spun să rămâneţi aşa!

Se îngălbeni. Victor îi aduse un scaun şi se aşeză.

— Karina, ce vrei să faci? Termină! Lasă omul să se transforme dacă vrea.

Dar eu aveam un plan mult mai bine pus la cale.

— Nu. Până nu îmi spune tot ce ştie despre legământul MoNiDa. Până nu descopăr tot ce a făcut împreună cu Patriarhul Grigore.

Victor încercă să mă îndepărteze dar apăru şi Dan, care îmi luă apărarea.

— Las-o să spună tot ce are de spus! Şi eu sunt curios domnule. Ce ne-aţi făcut? De ce trăim într-o lume care ne dezbină? Care înseamnă ură nicidecum dragoste? De ce omorâţi oamenii pentru religie? Unde este libertatea?

Toţi se uitau gură-cască la noi şi sporovăiau fără încetare. Se auzea o hărmălaie îngrozitoare. Victor îmi şopti:

— Karina, dacă nu schimbi realitatea, va ieşi urât. Tu eşti cea care a creat situaţia! Tu o poţi schimba!

M-am răstit la el şi i-am urlat în faţă.

— Nu vreau! Fiindcă m-am săturat de atâta ură şi răutate! M-am săturat de minciuni. De iluzii. De gânduri necurate! M-am săturat de adevăruri spuse pe jumate! Şi mai ales, m-am săturat să iubesc nimicul!

Nu mai ştia ce să îmi spună. Şi Dan continuă.

— Deci, aşteptăm un răspuns. Domnule preşedinte.

Acesta pe jumătate leşinat, abia putea să lege două-trei vorbe.

— Nu, nu am ce să vă spun. Totul este aşa cum este. Dacă noi nu am fi, alţii ar conduce. Nu cred că ar fi mai bine. Aşa că încetaţi tot acest teatru ieftin! Să îi dăm bătaie, la schimbare!

Şi se ridică, aşa veşted cum era. Se puse în aparat şi îi făcu semn lui Victor să meargă le el. Acesta însă mă imploră să nu mai complic situaţia.

— Lasă-l să se transforme, te rog!

— Dacă se transformă, nu voi mai putea să desfac legământul. Este singurul lucru care mă mai ţine aici.

M-am trezit cu aceste cuvinte ieşind din gura mea. Nici nu-mi dădusem seama, ce spun. Victor mă privi buimac şi mă lua de mână, până în faţa preşedintelui.

CAPITOLUL 13

Preşedintele era tot alb ca şi varul. Respira din ce în ce mai greu şi transpiraţia îl năduşea. Privindu-l mi-am dat seama cât de mult se iubeşte pe sine. Atâta timp cât nu îţi pasă de cei din jurul tău şi îi consideri nişte oameni care nu merită să ştie Adevărul despre viaţa în care trăieşti. M-a tulburat atât psihic cât şi fizic.

Stătea culcat pe acel aparat, cu privirea într-un punct fix. Nu ştia cum să înceapă şi ce să spună. Se simţea încolţit. Eu puteam să îi simt toate gândurile. Mă înspăimântau la propriu.

— Ce, ce faci cu asta aici? Vreau să mă transform! Atât am de zis! răcni el ca un nebun în timp ce Victor, îmi făcu semn să mă apropii şi mai tare de el.

Cu siguranţă se simţea intimidat. Şi nu aveam de gând să îl fac să se simtă altfel. Era problema lui. Şi trebuia să o rezolve. Aşa cum ştia mai bine.

— Domnule preşedinte, m-am trezit că spun dintr-odată, este foarte simplu. Dvs îmi spuneţi Adevărul legat de jurământ şi apoi vă las în pace.

În timp ce cuvintele mele ajungeau la urechile lui, eram din ce în ce mai motivată să îl fac să vorbească. Nu aveam să plec de acolo şi nici transformarea nu putea avea loc. Realitatea era cea pe care eu o cream.

- Vedeţi dvs, dacă eu nu schimb realitatea, veţi rămâne aici şi nu veţi fi transformat. Iar la urma veţi muri ucis de propriile gânduri!

Cu orice preţ trebuia să îl fac să vorbească. Cu toate că eu cream această realitate, nu îmi permiteam să risc. Dacă tot ce mi-a spus Victor era adevărat, atunci îl puteam face şi să vorbească, nu?

— Deci? am continuat eu, într-o manieră tot mai acidă. Aştept.

Omul continua să rămână tăcut, să nu scoată o vorbă. Nici măcar nu înţelegeam ce se întâmplă. Privea într-un punct fix, exact ca şi un nebun. Poate alţii i-ar fi spus că are nevoie de un psihiatru. Dar eu nu-mi permiteam să mai risc. Dacă nu descopăr Adevărul despre legământ, voi rămâne legată pe veci de acest loc. Iar dacă sunt în comă, adevărata EU nu va găsi o cale de scăpare.

Am privit către Victor, făcându-i semn, să vină mai aproape de mine. Dan era la kilometri distanţă, căci el nu credea în cuvintele blondului.

— Cum pot să îl fac să vorbească?

Victor veni lângă mine, zâmbind şi privindu-mi faţa cea tristă pe care o afişam. La dracu! Era foarte important pentru mine!

— Nu ştiu, tu deţii realitatea. Sunt sigur că vei găsi tu o soluţie, îmi răspunse punând mâna pe umărul meu.

Asta nu mă ajuta cu nimic. M-am uitat înspre Dan. Era împreună cu toţi ceilalţi care lucrau acolo. Neajutorat.

Trist. Parcă vedeam un alt bărbat. Nu cel care m-a bătut, nu cel care m-a iubit. Nu cel care m-a urât. Era complet diferit faţă de cel pe care îl cunoscusem.

Am mers spre el şi l-am luat de mână. L-am tras spre mine şi spre preşedinte. O soluţie. O idee. Trebuia să îmi vină ceva. Preşedintele ăsta e dat dracului!

— Te rog, ajută-mă! i-am şoptit în timp ce mâna mea îl ţinea strâns.

Uimit peste măsură, se opri. Nu ştiu dacă înţelegea ceea ce făceam. În ultimul timp îmi era atât de drag. Totuşi, în realitatea aceea în care el era bărbatul misterios, m-a făcut atât de mult să sufăr. Iar în realitatea asta, m-a iubit atât de mult. Ciudat! Poate asta este ceea ce îmi doresc. Tot stau să mă întreb, oare cine este el cu adevărat? Şi ce caută în iluziile mele?

— Nu ştiu ce să zic, Karina. Cum aş putea să te ajut? Forţează-l să vorbească. Habar nu am.

Asta nu mă ajută cu nimic. De ce amândoi băteau în pas de retragere? De ce mă lăsau singură?

— Da dar pentru asta, îmi trebuie un secret! am răcnit eu nervoasă. Pe care nu îl ştiu! Şi pe care tu ar trebui să-l ştii. Ai fost acolo la Mănăstire, unde era şi Patriarhul.

— Nu ştiu niciun secret. Şi oricum asta nu ar folosi la nimic. El oricum se va transforma. Crezi că aşa îl şantajezi? Nu ai nicio şansă.

Avea dreptate. Niciun secret nu mai era acum necesar. Odată cu transformarea corpului său, al gândurilor şi al personalităţii, orice aş spune, era în zadar. Atunci mi-a venit în minte, ceva genial!

— Bine, atunci fac altfel. Stai pe aici, să vezi, i-am răspuns eu.

Eram convinsă că acest plan va reuşi. Deoarece avea o teamă neştiută de nimeni. Avea dureri interioare. Iar eu cu ideea mea genială, mă apropiam de realitatea în care el era necesar să vorbească.

M-am întors către el, pregătită să îi dau lovitura de graţie. Acum avea să mă asculte. Îmi va spune tot ceea ce este necesar să ştiu. Mă va scăpa de această stare de neputinţă. Această stare care mă ţine aşa de luni şi ani întregi. Cine ştie de cât timp sunt eu în comă?

— Domnule preşedinte, dacă nu vorbiţi, vom opri transformarea dvs şi îl vom chema aici pe Patriarhul Grigore.

Se făcu dintr-odată o linişte de mormânt. Toţi priveau buimăciţi, inclusiv Dan şi Victor. Iar eu cu un rânjet pe faţă. Am reuşit!

Preşedintele se ridică de pe masă. Avea lacrimi în ochi. Puteam să îi simt durerea. Şi tot ceea ce ascunde el.

— Ohhh, nu! Doar asta nu! Mai bine spuneai că mă omori! Dar nu îl chema pe Patriarh! Îmi va distruge viaţa! Şi aşa e pe jumătate distrusă!

Ce a fost asta? Îi era aşa de teamă de un Patriarh? De parcă toată viaţa lui depinde de el. Nu îmi venea să cred. Ochii lui şi tot ceea ce simţea îmi indica ceea ce credeam.

— Atunci, vorbeşte! De tine depinde ca eu să mă trezesc! i-am urlat eu în faţă.

Lacrimile îi curgeau şiroaie şi tot ce puteam distinge era o personalitate slabă şi sensibilă. Pentru un preşedinte, aşa ceva nu era admisibil!

— Nu pot. Asta e problema! Am jurat că nu voi spune nimănui nimic, niciodată. Şi dacă încalc acest jurământ voi muri.

Se șterse la ochi cu o batistă. Dar furia mea continua să mă agaseze și mai tare. Ce fel de jurământ este acela? Cu propria viață? Și de ce era atât de secret? Nu mai înțelegeam nimic.

— Nu înțeleg! De ce v-a pus să jurați așa? De ce nu mă lasă să trăiesc? Îmi vreau viața înapoi, domnule președinte! Așa că nu mă interesează dacă muriți sau nu! Îmi spuneți Adevărul sau îl chem pe Patriarh!

Lovitură sub centură. Nici nu știu cum am avut așa forța să spun aceste cuvinte. Eu, care sunt miloasă. Eu care iubesc să ajut oamenii. Eu...

Amintirile însă mă duc iar înapoi. La aceea realitate pe care am creat-o cât am stat în comă. În care plângeam pe rupte fiindcă el nu mă lăsa să îmi duc viața pe care o doream. Îmi era atât de frică. Eu care sunt obișnuită să vorbesc cu oamenii, să îi ajut, să îi mângâi. La un moment dat, nu am mai reușit să o fac. Căci el se purta ca o bestie.

Îmi aduc aminte, înainte să ne despărțim, când m-a bătut pentru ultima oară. Era atât de nervos și atât de agasant încât mi se făcuse chiar milă. Eram deja obișnuită cu asta. Primeam bătaie des. De câte ori, ne certam și îmi spuneam punctul de vedere, el era deja pregătit.

Totuși, Victor mi-a zis că toate sunt realități pe care eu le-am creat. De ce mi-aș fi creat așa ceva? De ce aș fi ales să fiu bătută? Toate acestea mi se învârteau în cap și nu știam cum să fac să le opresc.

Președintele, se ridică și veni lângă mine, parcă implorându-mă să îl înțeleg.

— Domnișoară, ei nu vor să vă treziți. Ci să rămâneți în comă ani și ani de zile și apoi să muriți de bunăvoie. Nu s-au gândit că veți rezista atât de mult. Când v-au indus

coma, părea că nu veți mai trăi mult timp. Maxim o lună. Totuși, de atunci au trecut ani, în termen pământești.

Uluitor! Am stat ani în comă? Ani în care m-am chinuit să înțeleg, ce este cu mine. Cine sunt. Și mai ales de ce sunt aici. Ani în care plânsul era la ordinea zilei. Ani în care cabinetul zăcea fără ca eu să pot să fiu acolo și să îl întrețin.

— De ce vor asta? Și cum au reușit să mă bage în comă?

Atât președintele cât și Victor se priviră ochi în ochi. Să îmi spună, să nu-mi spună? Dar eu stăruiam uitându-mă, când la unul, când la altul.

— Nu îți amintești deloc? mă întrebă președintele uimit.

Oricât de mult mă străduiam să îmi aduc aminte, nu reușeam. Și asta pentru că niciodată nu m-am gândit că aș putea să fiu altcineva decât sunt acum. Nu am pus niciun minut sub semnul întrebării viața pe care o aveam. Cel puțin la început. Iar apoi când mi-am dat seama că ceva nu este în regulă, bărbatul misterios m-a bătut și amenințat. Până am decis să pun capăt căsniciei. Iar asta nu mi-a fost ușor. Având în vedere sentimentele pentru el.

— Nu, nu îmi amintesc absolut nimic.

Tot nu era decis dacă îmi spune Adevărul sau nu. Dar privind dezamăgirea de pe fața mea, se hotărî să vorbească.

— Ai avut un accident de mașină, spuse dintr-o suflare.

Ceva, ceva, parcă începea să prindă contur. Un accident de mașină. Dar? Când?

— Karina, tu aveai atunci douăzeci de ani. Erai tânără. Însă ajutai oamenii cu foarte mare drag. Aveai un cabinet. Unul real. Acolo, oamenii veneau să se vindece. Puteai să le spui la fiecare ce probleme au și cum să le soluționeze.

Erai foarte cunoscută în țară. Pământul în care tu ai corpul fizic, nu a mai suportat. Oamenii care erau la conducere te considerau un pericol.

Cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, inima mea se făcea tot mai mică. Mă țineam de cap și vedeam fără niciun succes imaginile pe care le spunea președintele. Incapacitatea mea de a vedea dincolo de cuvinte, nu mă ajuta cu nimic. Mă simțeam atât de goală.

— Astfel, într-o zi, când ai traversat strada, o mașină a trecut în viteză și te-a lovit. Ei te urmăreau în fiecare moment. După ce au reușit să te lovească, te-au lăsat acolo. Zăcând. Niște oameni de treabă te-au găsit și au anunțat salvarea. Lovitura nu era fatală. Iar cei de la conducere au preferat să te intubeze și să îți provoace o comă indusă.

M-am lăsat jos, cu toată puterea mea. Acum, dacă acei oameni ar fi în fața mea, i-aș ucide. Știu că nu este un gând tocmai pozitiv, dar nici durerea mea nu era. Cum să faci asta unui copil de douăzeci de ani?

— De cât timp stau în comă? am întrebat fără să stau pe gânduri.

Nu mai știam la cine să mă uit. Aveam impresia că toți știu Adevărul, în afară de mine. Inclusiv Dan, care tăcea și nu spunea niciun cuvânt. M-am uitat pe rând, la el, la Victor. Erau tare tăcuți. Și deloc mirați.

— A trecut de atunci, zece ani, Karina.

Zece ani? Zece... Zece ani în care nu am existat. În care am trăit iluzii. În care încercam să mă regăsesc și nu reușeam deloc. Zece ani de chin. Zece ani în care corpul meu suferea. Și asta doar din cauza lor. Nu puteam să mai rezist.

În timp ce stăteam jos, dădeam cu pumnii în ciment. Și continuam să repet la nesfârșit acest cuvânt.

Zece ani.

Preşedintele încerca să mă liniştească. Nu avea însă nicio şansă. Cu cât aflam Adevărul, cu atât eram mai îndârjită şi mai nervoasă.

— Cum fac să ies din această comă? Cum? Vreau să trăiesc! Dar nu în iluzia aceasta! Ci în viaţa reală! am zbierat dintr-odată.

Victor şi Dan veniseră lângă mine, atingându-mă, fiecare de câte un umăr. Păreau milostivi. De parcă ar fi simţit ce este în sufletul meu. Dar nimeni nu poate face asta! Nimeni! Ce simt eu nu poate fi nici măcar descris în cuvinte.

— Din păcate, există o singură variantă. Dacă dezlegi acel jurământ de care m-ai întrebat. Caz în care eu am să mor. De aceea, iartă-mă Karina, te rog! Iartă-mă că nu pot să ţi-l spun!

Nu-mi venea să cred. Preşedintele continua cu această aberaţie. Se gândea şi acum la el în loc să facă o faptă bună. Eu mi-am irosit zece ani din viaţă, stând într-un spital în stare de comă! Şi el se gândea cum să trăiască în continuare.

— Vă rog, să-mi răspundeţi sincer. Oricare. Voi existaţi şi în realitatea fizică a mea sau sunteţi doar o iluzie a minţii mele?

Priveam în gol, fiindcă nu aveam curajul să îi privesc pe niciunul. Îmi era teamă de orice răspuns ar fi dat.

— Karina dragă, continuă Victor, nu te mai tulbura. Nu este o întrebare la care să primeşti răspuns. Acceptă situaţia! Nu ai cale de întors. Decât dacă preşedintele va avea bunăvoinţa să îţi spună cum te dezlegi. Dar vezi tu, el nu dă semne că ar face asta.

Era calm. Vorbea cu mine de parcă totul era atât de simplu. Spunea cuvinte fără niciun rost. Poate pentru el era

uşor. Dar pentru mine, era atât de greu. Toată situaţia asta mă dădea peste cap. Îmi lua chiar şi oxigenul, pe care nu-l puteam respira.

— Ce uşor vorbeşti, Victor. Dar nu ai idee cum e să fii în locul meu! Vreau să trăiesc! Înţelegeţi asta? Eu nu pot să fiu un pericol pentru nimeni! Fac bine oamenilor! Nu rău!

Îmi aduc aminte exact aceste cuvinte le spuneam şi bărbatului misterios după ce am aflat că el mi-a închis cabinetul. Însă lui nu îi păsa. Stătea şi asculta toate of-urile mele şi la urmă ori mă bătea ori mă îmbrăţişa. Dar nu avea multe cuvinte de spus. De parcă totul era ţinut în mare secret.

— Răul şi binele sunt relative. Ştii asta nu? Cel puţin aici nu există bine sau rău. De asta tot ce ai trăit tu până acum, a avut nenumărate învăţături. Când vedeai oamenii omorâţi sau neîndreptăţiţi, considerai că este un lucru rău. Dar se întâmplau tocmai ca să înveţi să nu mai judeci aşa.

Victor avea obiceiul să mă scoată din sărite. De multe ori, în această iluzie a minţii, am căzut în capcana lui de a-l crede. De data asta însă, ce spunea era aberant. Binele şi răul există.

— Ce crezi tu că este bine, alţii consideră că este rău. Înţelegi acum?

Nu, nu înţelegeam. Şi nu puteam să fiu de acord cu asta. Dacă omori un om cum să fie bine? Iar dacă îl ajuţi, cum să fie rău?

— Victor, aberezi. Nu am timp acum să stau la poveşti de astea. Tot ce îmi doresc cel mai mult pe lume este să îmi primesc viaţa înapoi. Domnule preşedinte, vă rog, faceţi un efort. Poate nu se va întâmpla nimic.

Dan mă prinse de mână. Dar eu i-am dat drumul. Nu aveam nevoie şi mai mult de mila lui. Oricum nimeni nu

merită să îmi fie milă. La cum se comportau şi cum îmi ascundeau lucruri. Iubirea nu înseamnă doar sentimente. Ci şi curaj, onestitate.

— Draga mea, să fiu sincer, eu nu-mi doresc să îţi primeşti viaţa înapoi. Fiindcă te-aş pierde. Tu nu ştii cât însemni pentru mine.

Cu asta mi-a pus capac.

— Termină Dan! Dragostea pentru tine înseamnă durere şi suferinţă? Eu asta simt în acest moment. Dacă chiar mă iubeşti, îmi dai drumul să plec.

Mă privea îngrijorat. Buzele îi se subţiau şi puteam să văd în el un om care suferă. Deşi nu era cazul. Tot ce aveam de făcut era să risc. Nu mă mişcam într-o altă realitate până nu îmi spunea Adevărul.

Însă atunci, pe moment, am avut o viziune. Cum ar fi să trăiesc o realitate în care Preşedintele vorbeşte şi spune tot ce ştie?

Am închis ochii şi m-am aşezat în poziţie de lotus. Vizualizam cu ochii minţii cum toată lumea stă şi ascultă şi el vorbeşte. Mă simţeam împăcată şi fericită. I-am deschis şi în faţa mea, stătea o altă realitate.

— Bine, uite, m-am hotărât să îţi spun cum poţi să te dezlegi, a zis dintr-odată preşedintele oftând.

Bucuria mea nu avea margini. Voi descoperi în sfârşit calea prin care mă pot trezi. Nu a fost foarte greu, nu-i aşa?

— Patriarhul şi cu mine, am pus la cale acest jurământ tocmai pentru a te ţine prizonieră aici între lumi, a continuat el.

Oare nu aud bine? Preşedintele era implicat în asta?

— Adică? Şi dvs sunteţi implicat în asta?

Se întoarse cu faţa spre geam. Voia să vorbească dar fără să fiu nevoită să îl privesc în ochi. Cât cinism!

— Da, Karina. Eu am pus asta la cale, împreună cu Patriarhul, zise nu foarte mândru de el.

Dacă aveam ceva la mine, îl loveam fără să mai ezit. Eu care îl considerăm un om onest şi cinstit. Iar el era tocmai contrariu. Poate chiar cel care voia să mă elimine. Aşa ceva era de neconceput!

— Cum se poate una ca asta? Şi de ce aţi făcut asta? Nu găsesc nicio logică.

Îşi drese glasul ca şi cum s-ar apuca de un speech în faţa unui public numeros.

— Erai un pericol pentru noi, domnişoară. Şi încă eşti. Dar eu voi dispărea în momentul în care acest secret va fi revelat. Va rămâne doar Patriarhul care, va trăi în continuare fără să aibă nicio remuşcare. Din păcate pentru mine, sfârşitul se apropie. Şi asta mă face să mă simt tot mai mâhnit.

Continuă să rămână cu spatele la noi şi să nu ne privească. Pesemne, se simţea vinovat.

— Uite care-i treaba. Jurământul acela noi l-am făcut aici, la Visucy. Aveam nevoie de ceva, care să te ţină între lumi. Exista posibilitatea să te trezeşti oricând. Însă, prin acest jurământ pe care l-am făcut, tu nu te puteai trezi. Decât în cazul în care l-ai fi dezlegat. Şi doar tu puteai să faci asta. Fiindcă era vorba despre tine şi viaţa ta.

Eram curioasă şi îmi doream să ştiu tot mai multe amănunte. Dacă el considera că mă mulţumeam cu atât, se înşela amarnic. Oricum realitatea în care trăiam şi pe care am ales-o, era aceea realitate în care Adevărul îmi era relevat.

— Bine. Spune-mi te rog, cum pot să mă dezleg

Tăcu un moment. Probabil încerca să îşi caute cuvintele. Voia să le găsească pe cele mai potrivite. Să nu uite niciun amănunt.

— Răbdare. O să ajung şi acolo. Dar întâi lasă-mă să-ţi povestesc, cum a fost totul.

Mă enerva această amânare. Nu înţelegeam ce rost avea. Oricum tot acolo se ajungea. Tot îl aflam. Sau voia să mai trăiască. Posibil. Şi atunci lungea momentul tot mai mult.

— După ce ai ajuns în comă, noi am recurs la magie.

Sala privea precum la un film. Toţi erau curioşi de ce avea să relateze domnul preşedinte. Magie? Ce legătură avea asta? Cum?

Cum să recurgi la magie pentru a lega pe cineva de o altă lume?

Mi se părea unul din lucrurile cele mai josnice. Aveam impresia că trăiesc cu adevărat un coşmar.

— Magie? Pentru ce? Şi de ce?

— Da, Karina. Am apelat la o vrăjitoare foarte bună. Care a făcut jurământul. Voiam să ne asigurăm că nu te vei mai trezi niciodată. Am mers la ea. Ne-a făcut nişte vrăji şi noi am promis că nu vom divulga niciodată acest secret. Vom muri cu el. Dar uite, că ceea ce am crezut noi, nu s-a mai întâmplat.

Îmi dădeam seama că omul acesta nu dorea cu adevărat să îmi împărtăşească acest secret. Trăgea de timp şi vorbea numai lucruri care nu aveau sens.

— Îmi spui odată?! Timpul este preţios pentru mine, ştii?

Atunci se întoarse către mine. Eram ochi în ochi cu el. Ura lui se vedea de la distanţă. Încă avea boală pe mine. Nu voia ca eu să mă trezesc. Nici măcar nu avea intenţia asta. Şi totuşi, realitatea pe care am creat-o îl obliga să o facă.

— Timpul este important pentru toată lumea. Crezi că doar tu ai nevoie de el? Cine te crezi, fetiţo? Stăpâna Univer-

sului? La fel de important este şi pentru mine, şi pentru Dan şi pentru Victor şi pentru toţi! urlă el după zece secunde.

M-am ridicat de jos şi am ajuns în faţa lui, pregătindu-mi pumnii. Eram foarte decisă să îi trag doi pumni şi să cadă lat. Din păcate asta nu mă ajuta să descopăr Adevărul.

Victor a venit şi m-a tras de lângă el.

— Karina, ce faci? Înrăutăţeşti şi mai mult situaţia.

M-am stăpânit să nu îi dau şi lui două. Având în vedere că era un prieten fals, care îmi ascundea lucruri. Şi mai spunea că mă iubeşte. Halal iubire!

— Continuă atunci, zi-mi despre magie! Sau gata? Ţi-au pierit cuvintele? Asta e tot? Nu mi-ai spus nimic nou până acum.

Privirea preşedintelui plină de ură se revărsa asupra mea. Exact asta simţeam şi eu pentru el, mai ales de când îmi spusese că el a fost autorul împreună cu Patriarhul. Şi acum mă gândesc, oare în realitatea fizică, cine este acest om. Şi de ce a făcut asta?

Ce aveau de câştigat? Manipularea maselor de oameni? Chiar credeau că eu pot să le fac rău ajutându-i pe oameni să vadă Adevărul din ei?

— Nu mi-au pierit. Dar nu mai am ce să spun, atâta timp cât te grăbeşti.

Atunci m-am enervat şi mai rău. Îmi tot spuneam că am puterea de-al face să vorbească. Chiar şi fără voinţa lui proprie. M-am apropiat de spiritul lui şi i-am zis tot ce aveam pe suflet. Speram că măcar partea aceea din el, să mă înţeleagă.

Atunci a continuat.

— Jurământul este următorul: trebuie să mergi acolo în faţa clădirii, unde este lanul de grâu. Te închini şi spui

următoarele incantaţii: "*Badamin badaman, asulam colinam golinam asut*." După care este necesar să ajungi la marea din fata Mănăstirii, să guşti din ea, să o scuipi afară şi să spui AMIN. Toate astea pe timp de noapte, când e lună plină. Şi cam atât, râse el zgomotos.

Ce îmi spunea el nu era nici pe departe jurământul acela adevărat. Mi-a spus o mare minciună. Nu îl credeam nici cât negru sub unghie.

— Nu cred. Ăsta nu este un legământ adevărat! Este o joacă de copii, ceea ce spui tu! Voi aţi făcut ceva şi mai puternic decât nişte incantaţii banale.

Îmi venea să îl scuip în faţă, între ochi. Dar eram conştientă că agravam cu totul situaţia. Pare că nu este atât de uşor să faci un om să vorbească. Nici măcar dacă îmi schimbam realitatea. Sau?

Am privit spre Dan. Apoi spre Victor. Undeva în sufletul meu, cred că îmi doream să mai rămân acolo cu ei.

— Oare este posibil aşa ceva? am întrebat eu, părând că vorbesc singură.

Înaintam spre Dan cu o viteză fulger. Era iar la o parte din calea mea. Paşii mei alunecau înspre el şi o voinţă puternică mă trase direct spre buzele lui.

— Dan, oare iubirea pentru tine, mă ţine aici prizonieră?

Nu găseam un alt motiv pentru care nu funcţiona nicio realitate pe care doream să o trăiesc şi o imaginam.

— Tot ce ştiu este că îmi doresc să nu pleci, niciodată, de lângă mine! Să rămânem aici, mereu. Fericiţi şi împliniţi.

Fericirea cu siguranţă nu există atât timp cât eu trăiam realităţi paralele ce le cream cu mintea mea. Iar împlinirea

o puteam avea doar dacă îmi făceam misiunea vieţii mele. Adică vindecam oameni.

— Nu Dan. Nu vom fi niciodată fericiţi şi împliniţi aici. Decât în realitatea fizică.

— Dar mă vei găsi? Vei ştii să mă cauţi? Ne vom aminti?

Întrebări fără răspuns. Atâta timp cât acest legământ mă ţinea în comă, nu aveam cum să ştiu. Cine ştie dacă el există şi acolo unde viaţa mea e în pericol. Poate e doar o iluzie. Sau portretul bărbatului meu ideal.

— Nu ştiu, Dan. În inima mea însă te voi căuta în fiecare moment. Te rog, ajută-mă să îmi doresc din tot sufletul să trăiesc în corpul meu fizic.

Erau rugăminţi fierbinţi pe care le spuneam şi îmi doream ca şi el să le simtă. Am început să îl sărut. El se lăsă cuprins de sentimentele noastre. Şi era atât de bine.

Victor ne privea şi oftă. În sinea lui ştiam că nutreşte sentimente speciale pentru mine. Mi-a spus-o de atâtea ori încât nu mai aveam nicio urmă de îndoială. Totuşi, putea să mă ajute.

— Karina, îmi zise el, trăgându-mă din braţele lui Dan, trebuie să gândeşti pentru tine. Îmi pare rău, poate nu îl vei regăsi nici pe el şi nici pe mine, dar viaţa ta trebuie să meargă mai departe. Sunt sigur că există atâtea motive pentru care să trăieşti. Acum, concentrează-te să ieşi din acest labirint al minţii.

Avea dreptate. Pe lângă Dan, el era mai raţional. Se vedea că îmi dorea binele. Mă iubea şi eram convinsă de asta. Iar acum puteam să văd şi în felul cum acţiona şi îmi voia binele.

— Ai dreptate, Victor. Mă voi detaşa de această iubire, tocmai ca să las loc destinului să mă poarte spre adevărata mea viaţă.

Inspiram adânc, trăgeam aer în piept.

— Tu nu ai niciun drept să îi spui asta Karinei!

Dan era nervos foc pe decizia mea de a mă detaşa de el. Adevărul este că acest tip, era foarte plin de el şi orgolios.

— Dan, încetează! Vrei să o vezi mereu aici, nefericită? Căutându-se mereu pe sine? Asta vrei?

M-am dat la o parte din calea lor. Nu voiam să iau parte la asta.

— Nu contează asta atâta timp cât ea este lângă mine! Ai înţeles? Nu mă interesează nimic altceva decât să fim împreună! Iar tu nu ne vei sta în cale!

Dan se repezi la Victor, cu intenţia de-al lovi dar acesta se trase din faţa lui.

— Atunci nu ştii ce este aceea iubire adevărată. Când iubeşti laşi fiinţa să fie ce vrea ea şi să facă ce simte ea. Nu o îngrădeşti! Nu o ţii prizonieră!

Continuam să inspir adânc şi să nu mă bag peste ei. Oricum, eram conştientă că este mintea mea cea care crea toate astea.

— Ştiu foarte bine! Tocmai de aceea, dacă eşti bărbat adevărat, hai să vedem, cu cine va alege Karina să rămână.

Oh Doamne. Bărbaţii şi orgoliile. Geloziile lor nefondate. Gândurile lor murdare. Şi mai ales emoţiile lor false de iubire.

— Nu am de gând să mă bat cu tine. Asta să fie clar! Tu oricum, nu ai niciun câştig de aici. Karina se va întoarce la viaţa ei!

Şi se întoarse spre mine, spunându-mi:

— Hai Karina, ştiu că poţi să faci asta!

În acel moment, Dan îi trase un pumn în faţă lui Victor, căzând pe jos. Acesta se ridică şi îl prinse de gât.

— Ajunge! Nu vreau să-ţi fac rău! Nu mă provoca!

Dan însă nu se lăsă şi continuă să îi tragă pumni şi palme lui Victor, Atunci şi el începu să dea înapoi. Se puseră unul peste altul, dându-şi pumni, palme, şi tot tacâmul. Doream liniște dar în schimb aveam parte iar de bătăi.

— Karina, nu-l asculta, îmi zise Dan, abia respirând.

Eu continuam să stau cu ochii închişi, respirând adânc. Auzeam doar zgomotele pe care cei doi le produceau lovindu-se.

Încet, încet, începeam să mă detaşez de toată iubirea lui Dan. Şi nu îmi era greu, acum când îl vedeam cum se comportă.

— Nu fă asta, Karina! Te iubesc!

Auzeam aceste cuvinte parcă tot mai încet, încet, în mintea mea. Apoi am deschis uşor ochii, iar cei doi erau mai calmi.

Reuşisem să mă dezleg de iubirea pentru el. Asta nu însemna că nu o mai fac. Dar nu mai eram legată de el. Eram liberă. Iar această libertate îmi oferea motive să trăiesc în corpul fizic.

Eram în sfârşit fericită.

— Mulţumesc, i-am spus lui Victor, printre şoapte.

Am văzut apoi că nimic nu mă mai ține aici. De asta, realitatea în care preşedintele vorbea, putea să fie posibilă.

— Acum, poți să îmi spui? Îl întrebam pe preşedinte.

S-a apropiat de mine şi parcă nu mai vedeam ura în ochii lui.

— Da acum pot să o fac. Karina, legământul care te ține aici îl poți desface aşa:...

O voce ca din cer tună dintr-odată. O uşă se deschise izbindu-se de perete.

— Grigorescu, ce crezi că faci?

Era Patriarhul Grigore, care apăru ca din neant în clădirea Visucy.

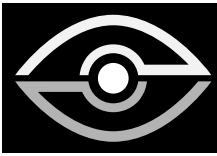

CAPITOLUL 14

Toţi am rămas năuciţi la vederea omului ce îşi dorea să mă distrugă. Tot ce am putut să fac a fost să strig alarmată cât mă ţinea gura.

— Din cauza ta, eu sunt în comă!!!

În timp ce urlam, mergeam amenințător spre el, arătând cu degetul. Deja nu îl mai suportam şi tot ce voiam era să dispară din mintea şi imaginaţia mea.

— Destul cu joaca! Ceea ce faceţi voi aici nu este altceva decât un joc. Credeţi că dacă veţi desface un legământ de acum sute de ani, veţi reuşi să o aduceţi la viaţă pe fata asta. Vă zbateţi degeaba! Nu se mai întoarce niciodată! Va muri bătrână şi va fi tot în comă!

Nu puteam să îl las să mai vorbească. Făcea mult prea mult rău şi nu voiam să permit asta. El este toată vina pentru tot războiul ce se petrece în lume. Oamenii mor pe capete tocmai pentru că el îi sabotează şi îi obligă să creadă în ceva fals.

— Ce vrei să spui? Cum adică sute de ani? Grigorescu mi-a spus că voi aţi pus totul la cale acum zece ani! De ce minţi?

Privirea lui îmi amintea de un om aflat pe patul de moarte. Probabil nu se aştepta să îi fie divulgate atâtea secrete. Iar cum preşedintele a vorbit, obligat fiind de mine.

El însă, începu să râdă ca un bezmetic. Ca un apucat. Ca un ţăran.

— Tu chiar crezi gunoiul ăla? Habar nu are pe ce lume se află. Dar nici tu, fetiţo. Zău! Nu te-ai săturat să tot alergi după un legământ invizibil?

Am mers la el şi l-am apucat de gulerul de la cămaşă. Era îmbrăcat tot în straie preoţeşti dar asta nu m-a împiedicat să îl prind.

— Ascultă aici! Ai dreptate, asta nu mai e o joacă! E viaţa mea! Dacă nu mă dezlegi şi nu mă laşi să o trăiesc, te omor! Cu propria mea mâna!

Cei din sală, aruncau cu privirea precum săgeţile trase din tolbă. Nimeni nu mai lucra. Tot laboratorul era jos unde se petreceau scenele cu mine şi cei doi făţarnici.

Îl ţineam aşa prins şi mă uitam fix în ochii lui. Aveau o culoare albăstrie închisă. Îi venea tot mai greu să respire. Parcă îi luam aerul. Dan şi Victor erau în spatele meu, pentru a interveni în cazul în care Grigore ar fi făcut ceva necugetat.

— Spune-mi! Cine sunt şi de ce mi-ai făcut rău?

Râdea. Continuu. Iar eu plină de nervi, îl plesneam.

— Nu râde! Te omor Grigore! Nu râde! Spune-mi Adevărul!

Nu spunea nimic în schimb eu continuam să îl pleznesc. Le-am făcut semne lui Dan şi Victor să îl ţină.

— Aduce-ţi o funie groasă! le spuneam celorlalţi din laborator.

Râdea până la nebunie în timp ce Victor şi Dan abia se stăpâniră să îl ţină.

— Auzi, dar cine te crezi tu? Ce? Eşti şefă aici la Visucy? Crezi că dacă le spui ăstora să mă lege te vor asculta?

Din câte îmi dădeam seama, el încă se credea mare stăpân peste clădire. Mă uitam din când în când şi la Preşedinte, dar el nu ţinea cu Patriarhul. Nu voia să îl ajute să mă elimine. Lucru care m-a bucurat.

— Eu ştiu că tu nu poţi fi omorâtă în dimensiunea asta. Dar nici eu! strigă el în timp ce eu îl legam cu funiile şi îl strângeam.

L-am aşezat pe un scaun şi am început să merg de jur împrejur cu funia.

— Nu poţi să fii omorât? Din câte ştiu dimensiunea asta este a ta!

Râdea tot mai aprig şi nu puteam să mă abţin şi să nu îi dau două palme peste faţă. S-a înroşit tot. Dar nu dădea semne că l-ar interesa.

— Fetiţo, mă faci să râd. Sincer. Voi auziţi ce spune ea? Cum să fiu omorât din moment ce sunt doar în mintea ta? Sunt imaginar! Hahahaha.

Pe moment m-am blocat. Nu înţelegeam la ce se referă şi nici nu cred că îmi doream să ştiu. Tot ce aveam de făcut era să scot informaţia de la el. Cum să mă dezleg de legământ şi să ajung înapoi în lumea mea fizică.

— Nu e adevărat! Altfel nu te-aş putea atinge!

Patriarhul uşor şi încet rupse frânghia cu care îl legasem.

— Vezi? Cum ţi-am dat îndoieli, cum am reuşit să rup frânghia! Sunt invincibil! Priveşte-mă! Şi cu cât crezi mai mult în ceea ce spun, cu atât eu sunt mai puternic.

Victor şi Dan veniră lângă mine şi mă ţineau să nu cad. Aveam o senzaţie de cădere din picioare. Parcă mă lua cu leşin.

— Nu, spune-mi că nu... nu eşti doar o plăsmuire a minţii mele. Ohhh Doamne! Cum am să pot să dezleg acest legământ? Cum?!

Victor mă prinse în braţe în timp ce Dan mă mângâie uşor pe moalele capului.

— Linişteşte-te! Nu mai crede tot ce spune el. Nu este el Dumnezeu să le ştie pe toate. Ok?

În sufletul meu eram neliniştită. Ce înseamnă toate astea? Nimeni nu m-a adus mai aproape de Adevăr. Nici Preşedintele, nici Patriarhul, nici Dan şi nici Victor. Toţi mi-au dat frânturi dar realitatea mea, unde zăcea corpul fizic era tot acolo şi aproape mort.

— Nu te cred! Nu mai cred nimic din ceea ce îmi spui! Lumea ar fi mult mai fericită dacă tu nu ai mai exista. Aşa că, eu am puterea să te înving. Spunea-i că eşti doar o imaginaţie. Un personaj fictiv nu?

În timp ce îl priveam, am scos pistolul din buzunarul lui Victor. Şi l-am îndreptat spre Patriarh. El se făcu alb ca varul. Vedea că nu mai glumesc. Iar dacă îl împuşcam şi credeam că într-adevăr a murit, se va întâmpla întocmai.

— Ce vrei să faci cu ăla? mă întrebă superstiţios.

— Tot ce este nevoie. Deci? Ori îmi spui Adevărul despre mine şi cum să dezleg legământul, ori te împuşc.

Număram în gând minutele, clipele, când Patriarhul avea să îşi dea drumul la cuvinte. Aşteptam cu pistolul îndreptat asupra lui, să mă lămurească şi pe mine. Dar tot ce vedeam era un om care parcă îmbătrânise cu cincizeci de ani. Dintr-odată, frumuseţea chipului său pălise. Ochii din albaştri se făcură gri. Gura abia îi se mişca. Iar mâinile şi corpul îi tremurau.

— Nu rezolvi nimic dacă mă împuşti. Fiindcă nu va mai fi cine să îţi spună cum să desfaci legământul, zise cu o voce tremurândă.

La asta nu m-am gândit, dar privind mai de aproape, îmi amintisem de Preşedinte.

— Va mai rămâne Preşedintele Grigorescu.

Încet ochii lui se îndreptară spre mine.

— El este cel care a făcut legământul. Deci este exclus să te ajute. Nu are niciun interes. În plus, dacă o face, va muri. Doar nu o să moară un preşedinte pentru viaţa altei persoane. Nu este aşa în lumea noastră.

Fiecare dădea vina unul pe celălalt. Nu îmi venea să cred. Singura soluţie era să îi împuşc pe amândoi. Dar asta nu îmi garanta că voi afla Adevărul.

— Treceţi amândoi unul lângă altul, am urlat eu.

Preşedintele execută ordinul de parcă era ultimul lucru pe care îl face. Îi priveam pe amândoi şi vedeam o parte din mine. Ciudat lucru. Dar simţeam cumva că mă împlinesc.

Atunci am avut o revelaţie.

Poate una din cele mai importante. Toate aceste personaje sunt de fapt EU. Toate la un loc, formează o parte din mine. Nu sunt persoana aceea bună pe care eu o credeam. Sunt rea. Şi sufletul meu nu poate să accepte acest lucru.

— Vă mai spun încă odată! Îmi spuneţi Adevărul sau vă împuşc!

Mă cuprindeau toţi fiorii. Dan şi Victor mă priveau disperaţi. Iar eu eram mai ceva ca un drăcuşor ce are nevoie de sânge sau vrea să facă o crimă.

— Nu avem ce să îţi spunem. Tu ţi-ai creat povestea, dragă Karina. Tu vei reuşi să ieşi din ea. Singură.

Poc-poc-poc-poc.

Se auzea sunetul revolverului pe care îl ţineam în mână. Fără nicio remuşcare. Fără niciun gând. Impulsul de moment îmi spunea să o fac.

Am simţit o mare satisfacţie dar şi o mare tristeţe. Da, am distrus răul din mine. Personajele care îmi creau răutatea s-au dus. A fost nevoie doar de câteva gloanţe. Şi până la urmă, ce mă fac? Legământul?

Plângeam în timp ce mă lăsam în jos pe podea. Toţi au venit la mine, m-au luat în braţe şi m-au îmbrăţişat. Dan şi Victor stăteau lângă mine, încercând să mă ajute, să îmi revin. Dar nu îmi doream asta. Bunătatea mă îmbrăţişa şi eu aveam tendinţa să o resping.

— Şi acum? Nu voi mai putea să mă întorc niciodată la corpul meu fizic.

Priveam în gol. Cei din jurul meu, căutau să îmi atragă atenţia prin zâmbete şi încurajări. Nu mai eram nimic. Şi nimeni. Am ajuns la fel ca ceilalţi. O criminală.

— Poţi orice îţi doreşti, Karina, îmi zise blând Victor.

Îmi venea să-l strâng în braţe. Lucru care l-am şi făcut. Spre dezamăgirea lui Dan.

— Cum dragă Victor? Cum?

Copleşit de emoţie, fiori şi drag de mine, mă pupă pe frunte.

— Karina, acel legământ nici nu există. Iar dacă a existat vreodată, l-ai distrus, odată cu moartea celor doi. Acel legământ era de fapt răutatea din tine care s-a revărsat prin Grigore şi Preşedinte.

Ce spunea acolo băiatul ăsta? Oare?

— Aşa crezi tu? Sau ăsta e Adevărul? Şi atunci cum de am rămas în comă atâţia ani? Nici asta nu e adevărat? Sunt confuză, Victor.

Am rămas aşa cu aceste cuvinte în cap pe tot parcursul momentelor ce treceau. Unele treceau prin mine. Nu mai ştiam nimic. Uitasem tot.

— Coma este adevărată. Dar ce trăieşti în acest plan, nu. Grigore avea dreptate. Noi suntem doar nişte personaje fictive. Suntem parte din tine şi din personalitatea ta. Deci, dacă ăsta este Adevărul, tu poţi să te întorci la tine, atunci când decizi.

Eram mult prea bulversată ca să mai spun ceva. L-am strâns în braţe. L-am chemat apoi şi pe Dan şi am rămas aşa cu ei, momente bune.

Am ieşit la aer, fiindcă aveam mare nevoie. În faţa clădirii, admiram razele soarelui, norii ce se adunau şi formau parcă nave extraterestre. Pe faţa mea se putea citi dezamăgirea, tristeţea, confuzia. Nu mai aveam chef de nimeni. De asta băieţii m-au lăsat câteva ore singură în grădină.

Niciodată nu ne cunoaştem cu adevărat. Nu ştim cine suntem. Spunem că ştim dar ce mult ne înşelăm. Undeva adânc, o altă parte a noastră iese la iveală. Eu am reuşit să învinge răul din mine. Dar nu eram sigură dacă voi reuşi să fac asta şi în lumea reală. Oare nu îmi voi mai aminti de nimeni şi de nimic?

Când voi fi acolo, ei mă vor căuta?

Ce glumă bună. Nu au cum. Sunt doar nişte iluzii. E foarte greu pentru mine să cred asta. Din păcate, ăsta este purul adevăr. Unul care doare şi pe care nu îl voiam.

După un timp, a venit la mine, Victor. Voia să îşi ia rămas bun.

— Eşti bine? mă întrebă dulce, în timp ce mă ţinea de mână.

Nu ştiam ce să îi răspund. Se vedea clar pe mine că nu. Dar probabil aşa făcea el conversaţie.

— Nu, nu sunt. Şi nici acum nu îmi vine să cred că am trecut prin asta. Că sunt aici şi de fapt e o iluzie. Şi că voi...

— Totul este o iluzie, Karina. Chiar şi pe Pământ.

Citisem şi studiasem mult dar nu îmi dădeam seama dacă e chiar aşa cum spun ei.

— Spune-mi, până la urmă, cine mi-a provocat accidentul?

Speram să rezolv şi acest mister. Nu de alta dar la cât eram acum de bulversată. Nu mai conta nimic. Nici măcar răspunsul lui.

— Tu. L-ai creat ca să ajungi să cunoşti mai bine, cine eşti şi ce faci aici.

Şoc după şoc. Iluzii. Realităţi. Gânduri. Idei. Puteri. Accidente.

— Eu mi-am creat propriul accident şi propria comă. Ciudat! Nu mă credeam în stare să fac aşa ceva.

— Bineînţeles, a fost cu aprobarea Divinului.

Încă nu-mi revenisem din ideea că Grigore şi Preşedintele nici măcar nu existau. De aceea continuam să îmi pun mii de întrebări.

— Şi cum aş putea să îmi revin?

— Simplu, îmi zise blondul. Îţi pui intenţia de a reveni. Îţi spui: eu cobor în corpul meu fizic. Aleg să cobor. Mă trezesc. Eu ştiu cine sunt.

Măcar dacă îmi mai aminteam ceva din ceea ce eram. Dar problema e că nu îmi amintesc nimic. Absolut nimic.

— Şi acolo? Vei fi şi tu?

Speram din suflet ca atunci când mă trezesc să îl văd pe Victor lângă mine. Speram ca el să nu mă dezamăgească. Să nu fie ca ceilalţi. Care dispar. Şi nicio urmă de-a lor nu se mai găseşte.

— Karina, eu nu sunt real. Nu am cum să apar. Tot ce ai trăit şi tot ce ai văzut, au fost bucăţi din TINE. Bucăţi din personalitatea ta. Bucăţi din ceea ce EŞTI cu Adevărat!

Iar picurau lacrimi din ochii mei. L-am îmbrăţişat cât am putut de strâns. Până îl lăsam fără aer. Îl ţineam aşa, minute întregi plângând pe umerii lui.

— Îţi mulţumesc! Pentru tot ce m-ai învăţat. Pentru tot ce ai fost tu pentru mine! Îţi sunt pe veci recunoscătoare!

El mă ţinea la fel de strâns şi simţeam lacrimile curgând. Ştia că nu ne vom mai vedea niciodată. Şi că aceasta a fost o învăţătură pentru mine, care acum a trecut.

— Te iubesc Victor!

Pentru prima oară i-am spus asta. Buzele noastre se contopiră într-un sărut atât de armonios, plin de viaţă şi de iubire. Îl iubeam cu toată fiinţa mea. Şi voiam ca acest lucru să nu se termine niciodată. El răspundea la sărut şi îi simţeam inima bătând.

— Şi eu te iubesc, Karina. Când poţi, aminteşti de această parte din tine, care te iubeşte şi care va fi mereu acolo. Oricând. Oriunde. Oricum. Trebuie doar să intri adânc în universul fiinţei tale.

Simţeam. Ştiam că iubirea nu va muri niciodată. Nici pentru Victor dar nici pentru Dan. Mi-am luat rămas bun de la el, lăcrimând şi gândindu-mă ce mult înseamnă pentru mine.

S-a desprins de mine şi mi-a pupat obrazul, mâinile. Mi-a dat un ultim sărut ce l-am simţit până în adâncul su-

fletului. Un sărut dulce și sărat în același timp, de lacrimile lui.

L-am privind plecând înapoi în clădire și lăsându-mă singura pe bancă. Un moment mi-am luat privirea de la el și deja am observat că dispăruse. Era doar un vis. Unul prea frumos să fie adevărat.

Dar ce mă fac cu el? Dan. De el îmi va fi cel mai greu să mă despart. Este minunea mea. Este omul ce mi-a redat viața. Este cel pentru care aș vrea să mă trezesc în fiecare zi. Îl iubesc cu toată inima mea. Suferința ce o simt acum este atât de mare.

A urmat el să vină la mine. Îi vedeam silueta mișcătoare ce se deplasa până la banca mea. Mă privea. Și ochii îi ardeau.

— Nu știu ce am să fac de acum încolo, începu el.

Dar eu? Dar inima mea?

— Nu doar tu suferi, Dan. Sunt sfâșiată.

Parcă nu auzea aceste cuvinte. Sau doar se prefăcea că nu le aude. M-a luat în brațe și m-a sărutat. De mii de ori.

— Nu vreau să uit gustul buzelor tale, Karina.

Mă invada de sărutări cu toată gura lui umezită.

— Nici eu, Dan. Știi bine că te iubesc și aș vrea să te găsesc în adevărata mea lume.

Zâmbea. Dar ochii îi erau tot triști. Parcă ceva din el, nu putea să accepte pasul ce urma să îl fac.

— Nu știu dacă poți. Oricum, când vei căuta, să cauți un bărbat înalt, brunet, ochii căprui, puțin dement și iubitor. Ok?

Râdeam. Pentru prima oară de când ne-am întâlnit aici, mă vedea râzând. Până atunci nu mai făcusem asta. Cel puțin nu în preajma lui. Tot ce ținea de el era special. Iar eu mi-am promis că îl voi căuta și dincolo.

— Ok. Promit.

Şi i-am mai furat un sărut.

Îi plăcea să ne jucăm. Să râdem, să glumim. Să petrecem puţinul timp rămas, împreună. Eram conştientă că de acum nu mai aveam ce să fac decât să mă trezesc din somnul lin ce îl aveam. Oare câţi oameni au şansa asta? Şansa revenirii la viaţă.

Îl ţineam de mână. Îl sărutam iar. Oare asta este iubirea? Acele momente când stăm unul în braţele celuilalt şi ne mângâiem, ne sărutăm, ne uităm la filme sau facem activităţi împreună. Câţi se mai bucura de astfel de momente?

Majoritatea oamenilor uită să se mai distreze cu persoana iubită, după o anumită vârstă. Eu nu vreau să fiu aşa. Nu vreau să uit să fac asta nici la optzeci de ani.

— Şi tu? Ce vei face aici? am întrebat eu.

Nu cred că se aştepta la o asemenea întrebare. Cine era el şi cine eram eu. Doar o iluzie. Dar nu asta suntem cu toţii?

— Nu ştiu. Odată ce tu vei pleca, eu am să dispar. Şi am să rămân tot o bucăţică din tine. Din personalitatea ta. O parte care niciodată nu va pleca. Voi fi iubirea din sufletul tău.

Nu îmi imaginam că iubirea poate să fie şi agresivă. Oare de ce am avut o astfel de imagine a bărbatului misterios?

— Am o nelămurire, Dan.

— Spune, draga mea.

— De ce atunci când erai bărbatul misterios, eu te vedeam agresiv şi mă băteai mereu? Iubirea nu este aşa.

A urmat un lung moment de tăcere. După care a continuat.

— Vezi tu, iubirea nu are niciun fel de caracteristică sau judecată. Tu eşti exact aşa cum m-ai văzut pe mine. Dar undeva adânc de tot. La suprafaţă, eşti aşa cum sunt eu acum. Iar în adâncul tău, eşti cum era bărbatul misterios.

Asta era o explicaţie mai logică. Cu sens. În toată această aventură a mea, cât timp am stat în comă, am învăţat să fiu eu. Să mă cunosc. Să mă descopăr. Prin toate lucrurile pe care le făceam. Prin tot ce vedeam. Prin tot ce simţeam. Prin tot ce trăiam.

— Aşa este. Să ştii că ai dreptate. De mică mi-am dorit să fiu o persoană rea. Eram şi obraznică. Nu ascultam de nimeni. Acum îmi amintesc perfect.

Nu ştiu ce s-a întâmplat sau de ce, dar dintr-odată toate amintirile pe care le-am trăit în viaţa reală, mi-au apărut în minte.

În fapt, eram o persoană paşnică, dar în sinea mea îmi doream să fiu o războinică. După ce am crescut şi am ajuns să fiu vindecătoare, voiam să devin o luptătoare. Să omor demoni şi oameni răi care merită.

Dar cine sunt eu să spun ce merită un om şi ce merită altul?

Mă comportam foarte urât cu mama mea, care avea mereu grijă de mine. Tata era mai mereu plecat, nu îl vedeam cu lunile. El se străduia să facă bani ca să avem noi. Mai aveam o soră şi un frate. Eu eram cea mai rebelă.

Voiam să schimb lumea. Asta spuneam mereu.

„Am să schimb eu lumea, veţi vedea! Nu vor mai exista oameni răi pe Pământ cât timp voi trăi eu!”

Mă amăgeam mereu cu aceste lucruri şi făceam tot ce pot ca ele să devină realitate. Într-o zi, a venit un domn la cabinet. Mi-a spus că sunt o persoană falsă. Că adevărata

mea identitate nu era asta. Nu eram deloc o persoană așa cum pretindeam a fi.

— Ești un nimeni! Și nu ai cum să schimbi ceva ce nu există!

Mă enervasem și mă agitasem foarte rău în aceea după masă. Credeam că îmi va trece dar a stârnit în mine și mai rău ceea ce spunea.

— Am să îi demonstrez eu acelui om că se înșeală!

Mi-am spus când am venit spre casă. Pe drum însă, cum eram cu gândurile împrăștiate, o mașină a venit în viteză. Eu nu am observat-o. Și m-a lovit din plin.

Așa am ajuns aici. Dar acel om avusese dreptate. Eram malefică. Un spirit rău.

— Mi-am amintit tot, Dan. Sunt o persoană rea. Am ajuns în această situație fiindcă am vrut să demonstrez cuiva că se înșeală. Și acel om avusese dreptate.

Mi-am proptit capul de umărul lui și am rămas așa, cu ochii înlăcrimați.

— Nu te învinovăți. Așa nu ai învățat nimic. Tu ești așa cum ești. Iar dacă nu mai vrei să fii așa, schimbă-te.

Era ușor de spus. Dar oare câți reușesc?

— Este în firea mea asta! Înțelegi? Nu am cum să mă schimb!

Dan mă privi inocent. Părea că se distrează pe seama mea.

— Ai venit aici ca să descoperi cine ești. Dacă erai un spirit rău, eu nu te mai iubeam. Victor nu te mai iubea. Calmează-te!

Era adevărat. Primeam iubire din multe părți. Și totuși. O latură malefică tot aveam în mine.

— Ai mai putea să mă însoţeşti într-o nebunie? l-am întrebat eu, râzând.

Nu ştia dacă să spună da sau nu, dar avea încredere în mine.

— Vreau să mergem într-un loc!

L-am prins de mână şi cu viteza gândului, ne-am teleportat într-o altă parte.

Am ajuns în faţa Mănăstiri unde el era Preot.

— Aici ne-am cunoscut, îmi zise zâmbind.

Petrecusem momente foarte frumoase aici chiar dacă circumstanţele nu erau foarte favorabile.

— Şi acum îmi amintesc de momentul în care m-ai văzut, am zis eu clipind din sprâncene.

— Da. Iar eu eram în pivniţă. Şi singurul care te vedea. Nu e hazliu? Ţi-ai creat nişte circumstanţe al naibii de ciudate.

Am început să fac iar cale întoarsă la acele momente. M-am simţit bine, aici împreună cu el. Totuşi, niciodată n-am reuşit să facem dragoste. Lucrul ăsta mă mâhnea.

— Niciodată n-am făcut...

— Dragoste

Mă completă el. Uimită din cale afară, l-am luat de mână şi am mers până pe plajă. Soarele era sus pe cer. Am îndepărtat norii, hlizându-mă la ei. Voiam doar căldură.

Începusem să îi ating părul brunet şi să îi sărut lobii urechii. El se deschidea la fiecare sărut iar emoţiile erau la cote maxime. L-am sărutat apoi de mii de ori pe gură, înfruptându-mă cu drag din buzele lui dulci.

El se lăsase pe spate, pe nisipul fin și umed. Eram deja toată în extaz. Cuvintele erau prea mici pentru a putea descrie toată atmosfera. Pescărușii se plimbau roată pe lângă noi. Iar marea ne oferea valuri de iubire la fiecare mișcare.

Se întinse peste mine și începu cu limba să exploreze zonele mele erogene. Scoteam câte un "*ah*" și "*uh*", gemetele mele auzindu-se până departe. Mă iubea cu toată ființa lui. Tot corpul îi tremura peste mine.

Își dădu jos pantalonii și bărbăția lui era sculată. Când am simțit-o în mine, deja călătoream către țări străine. Niciodată nu mai făcusem asta. Eram virgină atât pe plan fizic cât și spiritual. Iar acum el, mă făcuse a lui pentru totdeauna.

Simțeam tot ce îmi făcea. Aveam fiori, emoții, gingășii. Cum poate fii asta o iluzie?

— Ești tot ce am visat vreodată, Karina!

Nu putea să vorbească prea mult fiind ocupat cu însăși plăcerea de a mă vedea tremurând sub el. Îi luam gura la sărutat. Odată, încă odată, și încă odată. Și nu mă puteam sătura de atâtea emoții ce îmi provoca.

Oare asta e iubirea? Suntem aici ca să simțim plăcerea sau să trecem de ea? Coma în care am fost, m-a învățat să îmi pun foarte multe întrebări. Și să aștept în tăcere răspunsul.

După ce am terminat, ne-am odihnit, unul în brațele celuilalt.

— Karina, nu vreau ca să se termine, tot ce simțim.

Credea că eu vreau? Simțeam la fel ca și el. Dar eram conștientă că nu mai pot să dau înapoi. Acceptarea era o altă lecție ce aveam de învățat.

— Nici eu, dar curând am să plec. Când soarele va apune, ne vom lua la revedere.

Nu mai spuse nimic dar îi simţeam orice mişcare, orice gând, orice emoţie. Şi atunci mi-am dat seama. Dan este sufletul meu pereche. Acel suflet care trebuie să fie alături de mine în această viaţă.

— Dacă tu eşti sufletul meu pereche? am întrebat eu.

Derutat şi posibil şi confuz, se uita spre mine, neştiind ce să răspundă.

— Atunci poate ne vom revedea.

Era cea mai mare dorinţă a mea. După trezirea din comă. Şi totuşi nu ştiam cum să o fac să devină realitate.

— Aş vrea să te întâlnesc şi acolo. Crezi că se poate?

Urmări cu privirea soarele care încet încet îşi luă rămas bun, apunând. Ştiam că este timpul să o fac şi eu.

— Încă puţin şi voi pleca.

Vocea mea stinsă îl făcu să se ridice în picioare.

— Uită-te! Când ai să vezi soarele pe cer, să îţi aminteşti de mine.

L-am îmbrăţişat pentru ultima oară.

— Tot ce-ţi cer este să iubeşti! Indiferent pe cine vei avea în viaţa ta. Iubeşte-l exact aşa cum ai făcut cu mine.

Erau ultimele lui cuvinte. I-am dat ultimul sărut şi m-am îndepărtat.

Priveam tot timpul în urma mea, căutând să îl mai văd acolo, să rămână acolo şi să mă conducă până la capăt. La un moment însă, l-am pierdut. Căci el la fel ca şi Victor, dispăru în neant.

Şi acum ce urmează?

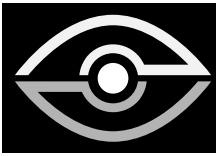

CAPITOLUL 15

Deschid ochii. O rază de lumină strălucește. Se limpezește vederea mea tot mai mult. Clipesc de două-trei ori. Împrejurul meu, sunt doar aparatele din spital. Dau să mă ridic în șezut, dar ceva mă oprește.

„Doamne, sper că nu sunt paralizată, sau ceva."

Lângă mine, nu se afla nimeni. Îngândurată, aștept. Dar nu înțeleg nimic. Ce s-a întâmplat? De ce mă aflu aici? Unde sunt cei dragi mie?

Respir încet și profund. Vreau să fac o legătură dar parcă nici capul meu nu mă mai ascultă. Și de ce ar face-o? Sunt pe un pat de spital.

Se aud pași și voci indescifrabile. Oare mai am pe cineva, lângă mine? Cât timp o fi trecut? O siluetă se vede din depărtare, care intră la mine în salon.

— În sfârșit! Ohhh Doamne! Este o minune!

Începu să zbiere cât o țineau plămânii.

„O minune cerească! Dumnezeu a făcut o minune! Veniți să vedeți!".

Eu casc ochii să văd unde e minunea. Fiindcă nu îmi dau seama. Nu realizez încă ce s-a întâmplat. Ştiu doar că am deschis ochii şi m-am trezit aici.

— Ce s-a întâmplat? apuc să întreb speriată.

Asistenta continua să mă privească şi să îmi ofere zâmbete peste zâmbete. Fericirea era în toi.

— Stai liniştită, părinţii tăi vor sosi din clipă în clipă, o aud spunându-mi.

Aş vrea să mă ridic din pat şi să merg la baie. Urăsc să mă ajute altcineva. Nu sunt handicapată.

— Aş vrea să... continui eu încercând să mă ridic.

— Stai cuminte, te rog, nu te poţi ridica încă. E prea devreme. În câteva zile doar.

Şi văd că vine cu o ploscă în mână.

— Dacă ai nevoie la baie, te rog fă aici. Mă refer la treabă mare, cea mică o faci deja prin tubul acela.

Ce?? Nu se poate aşa ceva! Nici nu-mi pot imagina să îmi fac treburile în aia. Mă uit urât la asistentă şi continui să mă întind pe pat.

Era o tipă înaltă, şatenă, ochii albaştri strălucitori. Nu cred că avea mai mult de douazeci şi cinci de ani. Părea foarte tânără. Un fel de stagiară.

— Măcar o oglindă mi-aţi putea aduce?

Zburda din stânga în dreapta şi din dreapta în stânga. Zâmbetul ei era năucitor. Mă atrăgea foarte mult.

„*Karina, doar nu eşti atrasă de femei?*".

— Îţi aduc. Dacă vrei te şi aranjez. Aş putea să îţi fac o freză foarte frumoasă. Poate vrei şi puţin machiaj. Nu ar strica.

Nu mă gândesc la asta. Sunt pe un pat de spital. Nu am niciun fel de chef acum de aranjări. Mai ales când am o mulţime de întrebări fără răspuns.

Asistenta se întoarce foarte repede, cu oglinda în mână. O iau de la ea brusc şi mă privesc.

Scot un ţipăt înfiorător.

„Karina, cum naiba arăţi aşa de...?"

O trag de mână pe asistentă, să vină repede, căci undeva s-a întâmplat ceva.

— Scuză-mă te rog, dar poţi să îmi spui de ce arăt aşa?

Se opri în loc şi se uită la mine ca la un avion F16.

— Adică? Scuze, nu înţeleg întrebarea.

Era clar că ea era mai buimăcita decât eram eu. Un lucru nu înţelegeam. Ce s-a întâmplat cu faţa mea frumoasă. În oglindă apăruse o altă faţă necunoscută mie. Riduri. Cearcăne. Ce naiba e cu mine?

— Nu am cum să arăt aşa! Uită-te şi tu! Zici că nu sunt eu!

Mă privi şi ea cu nişte ochi dulci şi fermecători. Îmi luă oglinda din mână.

— Ba da! Eşti frumoasă draga mea! Bucură-te de viaţă! Ai nişte ochi superbi. Părul drept. Ce ţi-ai mai putea dori?

Eram buimăcită. Ea mă vedea frumoasă! Auzi, frumoasă! Iar eu arătam ca o stafie.

— O nouă viaţă! Asta îmi doresc.

Clar nu aveam cu cine să vorbesc. Fata părea în lumea ei. Măcar ea avea o lume aparte. Eu trăiam doar aici, plină de griji, frustrări şi responsabilităţi.

După nici o oră apăru şi mama, cu lacrimi în ochi.

— Karina! Draga mamii! Ce mă bucur că în sfârşit te-ai trezit! Oooo Doamne! Nu ştii cât m-am rugat să se întâmple minunea asta. Nu ştii! Mergeam zilnic la Biserică! Aprindeam lumânări pentru tine. Făceam masluri. Ooooh, nu ştii cât de mult am suferit. Pierderea ta atâta timp a fost un coşmar.

Atâta timp? Ce voia să spună?

— Adică? De cât timp sunt aici? am întrebat mai mult de curiozitate.

— De zece ani, draga mamii. Zece ani de chin şi jale şi amărăciune...

Vocea ei se auzea tot mai încet. Preferam în aceste momente să fiu surdă. Zece ani. Ultima oară îmi amintesc că aveam douăzeci de ani.

Eram la cabinet şi avusesem un pacient cam neobrazat. Îmi spusese că sunt o persoană falsă. Voiam să îi arăt cât de mult se înşeală. Dar se pare că am primit ceea ce am meritat.

E clar că avea dreptate.

— Dar, mamă, ce s-a întâmplat cu mine?

Îşi duse mâna la gură ca şi cum ar fi vrut să plângă. În faţa mea însă se abţinu cu greu.

— Ai fost lovită de o maşină. A fost un accident. Dar apoi am aflat că era el...

De data asta chiar plângea. În hohote.

— Care el?

Nu înţelegeam despre cine vorbea. Şi asta pentru că în viaţa mea nu am avut pe nimeni. Vorbea de pacientul meu?

— Băiatul ăla, de care ţi-a plăcut ţie, în liceu. Octavian.

Nu. Niciun beculeţ nu se aprinde. Nu-mi amintesc de niciun Octavian. Şi nici nu voiam. Mai ales dacă m-a lovit.

— Nu ştiu de cine spui, mamă.

Am decis apoi că e mai bine să nu mai insist. Oricine ar fi fost, va plăti, într-un mod sau altul.

— Îl ştii, doar aţi fost împreună la şcoală. Sunteţi de-o vârstă. Erai îndrăgostită de el.

Abia ce m-am trezit şi deja descopăr secrete bine ascunse. Nu mai voiam să ştiu nimic. În faţa mea putea să dis-

pară. Nu îl voi ierta niciodată că mi-a distrus zece ani din viaţă.

— În fine, dă-l încolo. Nu-mi mai pasă.

Mama se şterse cu o batistă la nas şi apoi continuă.

— L-am dat în judecată. L-au condamnat pentru cinci ani la închisoare. Dar a făcut doar doi.

Măcar atât! Să mă simt şi eu răzbunată!

— Nu mă interesează! Te rog, nu îl mai pomeni.

Dar ea părea să nu mai înceteze cu asta. La un om cu cât îi spui să nu mai facă un lucru, cu atât mai mult îl face.

— Parcă spuneai că nu îl ştii, continuă ea.

Poate undeva în adânc mă interesa acest tip. Dar când mă gândesc cât rău mi-a făcut. Nu, nu merită!

— Acum e însurat. cinci ani a aşteptat să te trezeşti. Fiindcă băiatul te iubea şi el. Dar medicii ne-au tot spus că nu te vei mai trezi niciodată. Şi el şi-a refăcut viaţa.

Hmmm... de când credea mama aşa mult în medici? Şi în Biserică?

— Iar acum are şi un copil. Când m-au anunţat că te-ai trezit, primul impuls a fost să-l sun pe el. Ştiu că te iubeşte şi acum. Mi-a zis de multe ori: *„Ştiţi, eu nu vreau să mă însor. Singura pe care am să o iubesc întotdeauna, va fi Karina.*”. Iar eu îl sfătuiam să te uite. Că e mai bine aşa.

Îmi plăcea să o privesc când povesteşte. Deşi e schimbată, pare mult mai îmbătrânită, decât era atunci când eu încă mai trăiam. Nicidecum nu pare că ar avea cu zece ani mai mult, ci poate chiar cu douăzeci.

— Bine. Sper să nu vină aici. Nu vreau să-l văd, oricum!

Nu înţelegea de ce mă comport aşa. Şi sincer, nici eu. Dar undeva, simţeam că e mai bine să nu-l văd niciodată.

Zilele treceau tot mai greu. Trebuia să mai stau cam o săptămână pentru recuperare. Iar apoi îmi dădeau drumul acasă.

Au venit la mine, tata, sora mea, fratele meu. Toţi schimbaţi, de nu îi mai recunoşteam. Ştiam însă că timpul nu iartă pe nimeni. Nici pe mine nu m-a iertat. Şi iată-mă, arăt cu mult mai diferită decât mă cunoscusem.

Când am ieşit din spital, în faţă, aştepta un bărbat. Avea un buchet de trandafiri în mână. Era înalt, brunet, ochii căprui. Mirosea de la distanţă a parfum.

— Ce frumos! zic eu către mama. Norocoasă e tipa aia pe care o aşteaptă bărbatul.

Mama râse cu poftă. Nu înţelegeam. Dar tipul se apropie de mine.

— Karina? Nu ştii cât de fericit sunt să te văd. Te-ai trezit! Eu mereu ştiam asta. Simţeam. Nu ştiu dacă mă crezi dar aveam momente când vorbeam cu tine. Poate vei spune că sunt nebun. Îmi răspundeai uneori. Alteori, nu. E o nebunie. Ohh Doamne, ce frumoasă eşti!

Îmi venea să-l plesnesc peste faţă. Dacă pentru el asta e frumuseţe...

— Îmi cer scuze, nu îmi amintesc de tine.

Mă privea de sus. Era oricum mai înalt decât mine. Niciodată nu mi-au plăcut bărbaţii ce se cred superiori.

— Nu mă mai ştii, Karina? Sunt Octavian!

Atunci mi-am dat seama. Dar tot nu se aprindea niciun beculeţ. A avut curajul să vină până aici? Cam dobi.

— Nu te mai ştiu, dar mi-a zis mama de tine.

I-am tăiat-o scurt şi am pornit spre maşina din faţă. Nu aveam chef de taclale. Abia dacă mă mai puteam mişca. Acasă încă mai trebuia să stau în pat, o lună de zile. Eram foarte slăbită. Piele şi os.

Încercă să se ia după mine dar mama îi făcu semn să mă lase.

După ce am înaintat câţiva paşi, îi spusesem mamei:

— Cum îndrăzneşte ăsta să vină aici? Mai ales că aproape m-a omorât!

Eram nervoasă din cale afară. Niciun gând nu mai stătea în mintea mea.

— Nu a fost cu intenţie, draga mamei. Noi am discutat cu el, ani întregi. Şi se simţea extrem de vinovat. Tu ai traversat într-un loc nepermis. Şi nu a mai apucat să pună frâna. Efectiv, i-ai sărit în faţă.

Deci el nu are nicio vină? Hmmm...

— Chiar şi aşa! Cum crede că mă simt după tot ce s-a întâmplat? Dacă chiar mă iubeşte atât de mult, să insiste.

Am închis eu subiectul. Ne-am urcat în maşină şi am pornit spre casă. Fericită că trăiesc. Că mai văd un fir de iarbă. Că respir aerul, chiar şi aşa poluat. Că văd animăluţe pe stradă. Copii. Uneori şi fericire.

Deşi mai des, se observă tristeţea şi indiferenţa oamenilor.

Am ajuns acasă. Părinţii mei se mutaseră de unde ştiam eu. Acum locuiau la o casă cu etaj din apropierea centrului Bucureştiului.

Când am observat casa, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

— Aici staţi voi?

Mama oftă şi nu prea voia să îmi povestească nimic. Dar am tot tras-o de limbă.

— Nu vreau eu asta, draga mamii. Dar ştii...

Eram totuşi curioasă ce s-a întâmplat cu locul vechi. Cabinetul meu. În câteva luni îl voi relua. Şi îmi voi continua misiunea.

— Şi cu casa cea veche ce s-a întâmplat?

Tot tăcea şi eu nu mai suportam asta. Am prins-o de mână.

— Dar spune-mi! De ce îmi ascunzi lucruri? Vreau să ştiu!

Se sperie de atitudinea mea dar îmi făcu pe plac.

— După ce ai avut accidentul, a trebuit să ne împrumutăm de la bancă pentru a te opera. Am făcut-o. Însă cu timpul nu am mai reuşit să plătim dările şi...

Nu! Era tocmai ceea ce nu voiam să aud. Nu asta! Cabinetul meu!

— Şi?

— Banca ne-a luat casa.

Ohhh... mai bine rămâneam în comă! Nu este o afirmaţie tocmai sănătoasă. Dar, cabinetul acela era toată viaţa mea! Acum dacă nu-l mai am, ce am să fac?

— Păi şi casa asta cum aţi luat-o? E foarte mare!

Priveam cum casa de culoare roz se întindea pe câteva hectare bune de pământ. Avea şi balcon la etaj, flori multicolore. Chiar şi o piscină.

— Nu este casa noastră. Este casa fratelui tău, Mihai.

Deci cum? Stai că nu înţeleg! Mama şi tata stau în casa fratelui meu?

— Cum adică? De ce staţi cu el? De ce nu staţi la propria voastră casă?

Am izbucnit. Nu voiam să mă vadă așa dar deciziile lor mă afectau și pe mine.

— Draga mea, trebuie să înțelegi că în viață mai primești și lovituri. Nu e totul așa cum vrei. În plus e bine aici. Avem de toate.

Am intrat în casă. Holul era lung și brăzdat de tot felul de pantofi și încălțăminte puse unul lângă altul, de diferite mărimi.

— Câți locuiți în casa asta? am întrebat eu, bănuitoare.

Iar evita să îmi răspundă! Știa că mă enervează când face asta. Și că singurul lucru bun pe care îl apreciam mereu la ea era sinceritatea. Rar găsești asta la oameni.

— Mai mulți. Dar casa e mare. Vei avea și tu camera ta.

Nu asta îmi doream să aud!

— Răspunde-mi! Câți?

Se tot foia de colo colo, fără să vrea să îmi dea un răspuns. De parcă era un secret!

— Păi, fratele tău care e căsătorit cu Anca, copii lor, Anda și Gabi, sora ta care este căsătorită cu Marcel. Și copii lor Sebi, Dorin și Mihai. Eu și tatăl tău. Și acum și tu.

Mi-am dat o palmă peste față. Trebuia să ajung urgent în fața unei oglinzi. Ce-mi auzeau urechile? Atâtea suflete? Locuiam împreună 11 suflete! 11! O echipă de fotbal! Mai lipsesc rezervele!

— Unde e baia? Mi-e cam rău...

Mama îngrijorată îmi arătă cu degetul spre un spațiu mic unde abia dacă încăpea o singură persoană.

— Aici este baia de serviciu. Băile mari sunt sus la etaj.

Baia de serviciu. Ce denumire. De parcă nu ar fi tot o baie. Unde să îți faci treburile.

— Mulţumesc mamă, mă descurc! Noroc că sunt slabă.

Mama începu să râdă şi să-mi zâmbească. Cred că îi era dor de glumele mele. Aveam nevoie doar de o oglindă în care să mă privesc şi eventual să îmi ard una peste faţă. Cum pot avea asemenea noroc?

Soarta, ce să-i faci?

După ce m-am hlizit suficient cât să-mi dau seama că nu prea mai am ce să caut printre oamenii ăştia, am ieşit afară.

Mama continua să îmi prezinte casă. Era foarte fascinată. De parcă era a ei.

— Acum să urcăm la etaj. Să-ţi arăt camera ta. Am mobilat-o frumos. Cu gust. Are modele de spiritualitate. Cum îţi place ţie.

Nu mai îmi ardea acum de nimic. Dar da, sângele meu era tot acelaşi.

Urcând treptele observam jucării ale copiilor de aici. Le luam în mână şi mă bucuram şi eu de ele.

— Mi-e dor să mai fiu copil!

Am ajuns în dreptul camerei mele. Din start am observat tavanul plin de stele. Zugrăveala însă era albastră.

Pe pat, mă aştepta un Făt Frumos!

— Iar tu? I-am trântit-o eu. Ce cauţi aici? Şi cum ai ajuns mai repede?

Bărbatul stătea şi se uita la mine. Cam pierdut, ce-i drept. Îşi mişcă picioarele, când în stânga, când în dreapta. Semn de nervozitate.

— Aici locuiesc eu, Karina.

Eram de-a dreptul stupefiată. Omul ăsta? Locuieşte aici? Mă uitam la mama întrebătoare şi năucă.

— Aaaa, fetiţa mea, nu ţi-am povestit chiar totul.

M-am făcut comodă pe pat. Aşteptam să vorbească. Măcar unul dintre ei.

— Casa este a mea. Am vrut să le ofer părinţilor tăi o bucurie. Măcar aşa să mă revanşez în faţa celor întâmplate. Îmi pare nespus de rău, Karina.

Nu credeam că aud bine. Deci bărbatul care m-a lovit, stătea în aceeaşi casă cu mama, tata, fraţii mei, copii lor, soţii/soţiile lor şi acum şi cu mine??

— Bine, atunci nu cred că voi sta aici. Mi-a părut bine, la revedere!

Şi ies val vârtej din cameră, atât cât puteam să alerg.

— Stai!

Bărbatul mă prinse de mână.

— De ce? Tu oricum eşti însurat! i-am tăiat-o eu.

A rămas o clipă pe loc neştiind ce să spună.

— Îmi pare rău, Karina. Eu n-am vrut să fac asta. Dar ştii, doctorii spuneau că nu mai ai şanse de revenire. Te-am aşteptat cinci ani. În timpul ăsta plângeam nopţile.

Ohhh câtă dramă!

— Ok, acum eşti căsătorit, ai copil, eşti fericit. Ce nevoie ai de mine?

Nu cred că se aştepta să fiu atât de arţăgoasă.

— Văd că nu mă recunoşti, zise trist.

Ce a vrut să spună cu asta? Trebuia oare să o fac?

— Nu, nu ştiu cine eşti şi de ce eşti atât de încăpăţânat. Ok, mă iubeşti dar eu nu. Nu-mi amintesc de tine! Du-te la familia ta!

Am continuat să merg jos, oprindu-mă doar în faţa piscinei. Simţeam o durere. Dar nu era fizică. Era sufletească. Izvora din inima mea. De ce mă tulbura acest bărbat?

Lacrimile încercau să iasă la iveală dar nici de-al naibii nu voiam să le dau drumul. Cine se credea el? Eu oricum eram stană de piatră. Nu mă putea clinti nimeni.

Mă uitam la apa din piscină gândindu-mă cât de norocoasă este. Doar există. Fără nicio complicaţie. Fără prejudecăţi. Gânduri. Doar este. Şi atât.

Privind în spate, l-am văzut, ieşind după mine. Oare pot să respir şi singură? Există un loc unde să nu fie acest bărbat?

— De ce nu mă laşi în pace? i-am strigat eu în faţă.

Mă prinse de mână şi mă trase spre el.

— Pentru că vreau să mă asculţi. Karina. Nu ştiu de ce nu-ţi mai aminteşti. Dar sunt EU.

Cu asta m-a băgat şi mai mult în ceaţă.

— Normal că eşti TU. Toţi suntem EU. Ce vrei să spui cu asta?

Nu mai răspunse nimic în schimb mă sărută. Un sărut ce l-am mai simţit cândva. Undeva. Un sentiment de recunoaştere.

Am stat aşa preţ de minute bune, nedezlipindu-ne unul de altul. N-am păţit asta niciodată în viaţa mea! Viaţa asta puţină pe care mi-o amintesc.

— Stai, te rog, ce înseamnă asta?

Eram mai tulburată decât înainte.

— Înseamnă că TE IUBESC.

Ce uşor era să spui aceste cuvinte. Dar spre deosebire de el, eu eram liberă. Îmi permiteam să fac orice.

— Oricât de serios ai vorbi, eşti însurat, Octavian. Nu pot să fac asta! Ai şi un copil!

Parcă nici nu mai conta asta. Zici că toate zidurile s-au închis în jurul nostru. Sau cel puţin aşa considera el.

— Pe tine te iubesc, Karina! Nu te dau pe nicio femeie din lumea asta! Iar căsătoria a fost o greşeală din partea mea. Fiindcă nu credeam că vei mai supravieţui. Dar degeaba. Şi căsătorit să fiu, tot la tine îmi stătea mintea.

Vorbe dulci spuse de un adolescent îndrăgostit. Totuşi nu mai aveam douăzeci de ani. Nu îmi permiteam să cad aşa în plasa oricui.

— Îmi pare rău, există un lucru ce mă împiedică să simt la fel.

Se trase de lângă mine când apărură la piscină, soţia lui şi băieţelul.

— Octavian ce înseamnă asta? întrebă ea, bănuitoare.

Făcu ochii mari, cât cepele şi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Draga mea, tu ştii foarte bine, Adevărul. Toată viaţa mea am iubit-o pe Karina. Ai acceptat să te căsătoreşti cu mine, crezând că voi ajunge într-o zi să simt la fel, pentru tine. Dar ziua aceea nu a venit niciodată. Şi uite-o, e aici! S-a trezit! A reînviat! Nu-mi permit să o mai pierd vreodată!

Femeia se încruntă când mă văzu iar eu zâmbeam ca o apucată. Două firicele de lacrimi izvorâră din ochii ei şi îmi venea să o iau în braţe şi să o liniştesc. Dar acum eram rivale. Poate într-o altă circumstanţă.

Brunetul veni spre mine şi mă trase mai aproape. Numi doream asta neapărat.

— Uite, fă cunoştinţă cu băiatul meu şi cu femeia ce m-am căsătorit. Adriana şi Radu.

I-am privit. Simţeam ura din partea ei. Copilul se bucura că mă vede. Mi-a întins mânuţele. Eu i le-am întins înapoi.

— Ăsta e un semn bun, continuă el, te place!

Ea însă îl luă repede din aria mea vizuală. Nu putea să accepte pierderea suferită.

— Nu! Mie nu îmi pare bine! Mai bine mureai!

M-au cuprins toţi fiorii la auzul acestor cuvinte. Eu nu îi doream răul. Din contră. M-aş fi bucurat să fie fericită. Indiferent dacă e cu Octavian sau nu.

Luă copilul în braţe şi părăsi nervoasă curtea. Brunetul se uită la mine, zâmbind şi trăgându-mă înspre el.

I-am acceptat îmbrăţişarea. I-am acceptat sărutul. Şi iubirea. Şi atunci mi-am adus aminte. Era ca şi într-un vis. Dar un vis în care el era Dan. Toate amintirile ce le-am trăit cât am fost în comă se derulau în mintea mea.

Ceva le-a declanşat. Probabil femeia asta.

— Draga mea, va fi bine! Voi divorţa de ea. Şi noi ne vom căsători.

— Nu chiar atât de repede. Nu mă grăbesc nicăieri. Şi în plus, pentru mine căsătoria nu este de bun augur.

Neştiind de ce spun asta, se lipi cu obrazul de mine.

— Chiar vrei să ne vadă aşa? Îndrăgostiţi?

Îmi trase o şuviţă rebelă la o parte.

— Da! Fiindcă i-am spus Adevărul de la început.

M-am întors spre el şi l-am sărutat. Din nou. Din nou. Din nou. Mă cuprindeau fiorii. Emoţiile mă bântuiau. Dar nu voiam să îi mai dau drumul.

Mama a venit până la noi, întrerupându-ne, cum face ea de obicei.

— Ce faceţi, copii mamei?

Zâmbind şi luându-mă de mână, îi spuse mamei mele:

— Ne iubim, doamnă dragă.

Radia de fericire şi mama era tare mândră de mine. Nu ştiu din ce motiv. Poate a înţeles iubirea lui pentru mine. Sau poate nu.

— De acum încolo, îmi reiau viaţa înapoi, am spus eu zâmbind.

Priveam spre cer şi nu ştiam cum să mai mulţumesc. Parcă îmi zâmbea. Iar soarele mă atingea cu razele lui aurii.

— Ce poate fi mai frumos decât iubirea?

La întrebarea asta nu ştiam ce să-i răspund. Sunt atâtea lucruri frumoase pe lume. Iar noi ne ţinem doar de dragostea pământească.

— Zi-mi sincer, credeai că n-am să te mai recunosc? Întrebam eu.

Tuşi cu subînţeles după care continuă:

— Sincer? Da draga mea. Îmi era teamă. Fiindcă nu suportam să te pierd. Şi ţi-am mai spus şi atunci, că fără dragostea ta sunt nimeni şi nimic!

Cuvintele astea. Ce uşor pot face să bată o inimă tare. Cât de surprinzător este totul. Cât de efemer. Atât o iluzie cât şi o realitate.

— Sper doar să nu se întâmple ca şi acolo, domnule misterios.

Nu cred că înţelegea la ce mă refeream. Dar trebuia să accept că şi bătaia era o parte din mine.

— Totuşi, cum ai reuşit să pătrunzi în dimensiunea aceea? întrebam eu precum o naivă.

O tăcere scurtă. O privire în faţă.

— Ştii, tu aveai acasă o carte. Care se numeşte "*Cum să pătrunzi în alte dimensiuni*".

— Vorbeşti serios?

— Da. M-am antrenat ani buni pentru asta. Ce zici, am fost convingător?

Râdeam cu el împreună. Iar mama zâmbea. Nu cred să fi avut o zi mai fericită.

Toată această experienţă pe care am avut-o cât am stat în comă m-a ajutat să îmi dau seama ce înseamnă viaţa şi cum să o trăieşti cu adevărat.

SFÂRŞIT

EDITURA CELESTIUM © 2017 | TOATE DREPTURILE REZERVATE